NORA

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROBERTS

Sisters Planet

GÖLGE BÜYÜSÜ

epsilon®

Onlara verilen hediye değerliydi ve bu hayatlarını sonsuza kadar değiştirdi.

Meara Quinn'in başı beladaydı! O her zaman özgür ruhlu olmuştu ve aşkın kendisine göre olmadığına inanırdı. Bu yüzden en iyi arkadaşının erkek kardeşi Connor O'Dwyer'a âşık olması söz konusu bile olamazdı. Connor, altın gibi kalbi ve büyüleyici gülümseyişiyle çok yakışıklı olabilirdi ama asla ilişkileri ciddiye almazdı. Bu yüzden ikisi için en güvenlisi arkadaş kalmak ve beraber bira içmeye devam etmekti.

Ayrıca Connor'a âşık olmak çok da tehlikeliydi. Connor, kardeşi Branna ve Amerikalı kuzinleri Iona ile birlikte nesilden nesile geçen karanlık bir yeteneğe sahipti. Bu güçlerini iyilik için kullanıyorlardı ama onlara musallat olmuş kadim bir kötülük vardı. Onları ve önem verdikleri herkesi yok etmek isteyen bir kötülük...

İrlanda'nın büyülü ormanlarında, Meara artık en çok korktuğu şey için savaşmak zorundaydı - aşk için.

ISBN 978-9944-82-980-9

₺20

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

GÖLGE BÜYÜSÜ

Orijinal Adı: Shadow Spell
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Ebru Alp
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2015

ISBN: 978 9944 82-980-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 Nora Roberts

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Gölge Büyüsü

Nora Roberts

Çeviri
Ebru Alp

epsilon®

1

Sonbahar 1268

Eamon, küçük kayığın küreklerini çektikçe sis suyun üzerinden yavaşça yükseldi. Güneş gece uykusundan uyanıp soğuk bir ışık yayarken, sabah kuşları topluca şakımaya başlamıştı bile. Vakarla öten horozun sesini ve yeşil kırlarda otlayarak ilerleyen kuzunun melemesini duydu.

Hepsi aşina seslerdi, son beş yıldır her sabah bunları duyuyordu.

Yine de burası evi değildi. Ne kadar sıcak, ne kadar bildik olsa da hiçbir zaman evi olmayacaktı.

Dahası evine büyük bir özlem duyuyordu. Evini düşününce nemli havadaki yaşlı bir adam gibi kemiklerini sızlatan bir özlem, reddedilmiş bir âşık gibi yüreğini titreten bir hasret hissediyordu.

Bu özlem ve hasret sızısının altında, susuzluk gibi boğazını kurutan ve patlamak üzere olan bir öfke vardı.

Bazı geceler rüyasında evini ve yolunun her kıvrımı-

nı bildiği muhteşem ormandaki kulübelerini görüyordu. Bazı gecelerse rüyaları hayat kadar gerçek oluyordu, öyle ki kömürün kokusunu, annesinin iyi bir uyku ve güzel rüyalar için yatağına serpiştirdiği lavantanın kokusunu alabiliyordu. Annesinin iksirlerini yaparken tavan arasından gelen sesini, alçak sesle şarkı söyleyişini bile duyabiliyordu.

Ona saygıdan Kara Cadı derlerdi, çünkü güçlü ve amansızdı. Ayrıca kibar ve iyiydi. Bu yüzden bazı geceler rüyasında evini gördüğünde ve annesini tavan arasında şarkı söylerken duyduğunda, Eamon yanaklarından akan yaşlarla uyanırdı.

Gözyaşlarını apar topar silerdi. Artık koskoca bir adamdı, tam on yıl boyunca babasının olduğu gibi ailenin reisiydi.

Ağlamak kadınlara göreydi.

Bakman gereken kız kardeşlerin var, değil mi? diye hatırlattı kendi kendine Eamon, kürekleri kenara koyup kayığı yavaşça süzülmeye bırakırken. Brannaugh aralarında en büyükleri olabilirdi ama ailenin erkeği oydu. Brannaugh'yı ve Teagan'ı koruyacağına dair yemin etmişti ve öyle de yapacaktı. Büyükbabasının kılıcı Eamon'a geçmişti ve zamanı geldiğinde onu kullanacaktı.

O zaman gelecekti.

Ancak gördüğü başka rüyalar da vardı, hüzünlendirmek yerine korkutan türden rüyalar. Kara büyücü, Cabhan'ın rüyaları. Bu rüyalar, içindeki öfkeyi bile korkudan donduruyordu - içindeki küçük çocuk annesini çığlık çığlığa çağırmayı istiyordu.

Eamon babalarını zar zor gözünde canlandırırdı, gö-

rünüşünü hatırlayabilmek için genellikle ateşin yardımına ihtiyaç duyardı - uzun ve güçlü Daithi, ışıl ışıl saçları ve her daim yüzünde olan gülüşüyle tam bir aile reisiydi. Fakat annesini görmek için Eamon'ın gözlerini kapaması yeterdi. Kalbinde keder ve kanında sıcak bir kudretle, kardeşleriyle beraber evinden ayrıldığı sabah ormandaki kulübenin önünde, ölümün eşiğindeymiş gibi solgun görünen annesini.

Eamon o sabahtan beri artık bir oğlan çocuğu değildi, artık annesinin bile yok edemediği şeyi yok etmek için kan ve yeminle bağlanmış üç kişiden biri, bir kara cadıydı.

Ama bir tarafı, sabah horozun öttüğü ve kuzunun kırlarda melediği kuzininin çiftliğinin bulunduğu Galway'de her şeyi sona erdirmek istiyordu. İçindeki erkek ve cadı zamanın geçmesi için can atıyordu, böylece ağırlığından kolu titremeden büyükbabasının kılıcını kullanması için gereken gücü toplayabilir ve zamanla güçlerine kavuşup, doğum hakkıyla sahip olduğu büyülerini uygulayabilirdi. Eamon zamanı geldiğinde Cabhan'ın kara ve meşum kanını toprağa dökecekti.

Hâlâ rüyalarında, göğsünde parlayan kırmızı taşın kudretine sahip kurt tarafından kovalanan tecrübesiz ve zayıf oğlan çocuğuydu.

Eamon kötü rüyaların sabahında, yalnız kalmak ve balık tutmak için kayıkla nehirde gezmeye çıkardı.

Kanlı rüyalarının ardından uzaklaşmaya ihtiyacı olurdu - ve böyle sabahlarda, süt sağmaya, gübre temizlemeye veya su taşımaya yardım etmediği için kimse onu azarlamazdı.

Bu yüzden darmadağın kahverengi saçları olan, baba-

sından aldığı koyu mavi gözlere ve annesinden aldığı coşkulu ruha sahip, bu on yaşındaki zayıf oğlan çocuğu kayıkta oturuyordu.

Etrafında uyanan günü dinliyor, oltasına takılması için balığı sabırla bekliyor ve kuzininin mutfağından almış olduğu yulaf kurabiyesini yiyordu.

Ve böylece kendini yeniden buluyordu.

Nehir, sessizlik, kayığın hafifçe sallanışı Eamon'a annesi ve kız kardeşleriyle geçirdiği o son mutlu günü hatırlatıyordu. Anımsadığı kadarıyla annesi uzun ve soğuk kış boyunca solgun ve yorgun olmuştu ama artık daha iyi görünüyordu. Hepsi Bealtaine festivali ve babalarının dönüş zamanı için gün sayıyordu. Çok yakında sobanın etrafında toplanıp babalarının av hikâyelerini dinleyecek, kek yerken ballı çay içeceklerdi.

Bu ziyafetin ardından anneleri de sonunda tamamen düzelmiş olurdu.

Bu yüzden o gün nehirde balık tutup eğlenirken babasının çok yakında eve döneceğini düşünüyordu.

Fakat babası hiçbir zaman gelmedi, çünkü Cabhan kara büyüsünü cesur Daithi'yi öldürmek için kullanmıştı. Böylece Kara Cadı Sorcha, Cabhan'ı kül olana kadar yakmış ama kara büyücü annelerini öldürmeyi başarıp hayatta kalmıştı.

Eamon bunu rüyalarından biliyordu, hissediyordu. Gerçeği ise kardeşlerinin gözlerinde görmüştü.

Ama o günü, nehirdeki o aydınlık bahar gününü de hatırlıyordu. Oltasına balık geldiyse de aklı geçmişe gitmişti; kendisini beş yaşındayken nehirden tuttuğu balığı taşırken görüyordu.

Aynı gururu yeniden yaşadı.

"Ailish çok sevinecek."

Annesine duyduğu ihtiyaç rahatlaması için yanında belirmesine neden olmuştu. Güneş ısıtmaya ve suyun üstündeki sisi dağıtmaya başladığında, Eamon oltaya yeniden yem taktı.

"Birden fazlasına ihtiyacımız var."

Annesinin o gün de bunu dediğini hatırladı.

"Bu yüzden birden fazla yakalayacaksın."

"Yakında kendi nehrimde çok daha fazlasını yakalayacağım."

"Bir gün eve döneceksin *mo chroi**". Bir gün senin soyundan gelenler, nehrimizde balık tutacak, ormanımızda yürüyecek. Sana söz veriyorum."

Gözyaşları akmak isterken, annesinin hayali bulanıklaştı ve gözlerinin önünde titredi. Eamon onu daha iyi görebilmek için gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Annesinin beline kadar inen koyu kahverengi saçlarını, sevgi dolu kara gözlerini ve ışıl ışıl gücünü. Şimdi bile, sadece hayal ederek onun gücünü hissedebiliyordu.

"Neden onu yok edemedin anne? Neden hayatta değilsin?"

"Öyle olamazdı. Canım oğlum, kalbim, seni ve kız kardeşlerini kurtarabilmek için hayatımdan daha fazlasını verirdim."

"Daha fazlasını verdin zaten. Gücünü bize verdin, neredeyse hepsini. Eğer sende kalsaydı-"

"Benim zamanım dolmuştu ve o senin doğuştan gelen hakkındı." Annesi dağılan sisin içinde gümüşi renkte par-

*İrl. Canım, hayatım. (Ç.N)

ladı. "Sadık Eamon, ben senin içindeyim, kanında, yüreğinde ve zihninde. Yalnız değilsin."

"Seni özlüyorum."

Eamon, annesinin dudaklarını yanağında hissetti ve kokusunu aldı. Ve bir anlığına tekrar çocuk oldu.

"Cesur ve kuvvetli olmak istiyorum. Yemin ediyorum olacağım, Brannaugh ve Teagan'ı koruyacağım."

"Birbirinizi kollayacaksınız. Siz üçünüz birlikteyken benim olduğumdan daha güçlüsünüz."

"Onu öldürecek miyim?" Bu Eamon'ın karanlık arzusuydu. "Onu yok edebilecek miyim?"

"Bunu söyleyemem ama şunu söyleyebilirim ki o olduğunuz şeyi sizden alamaz. O benim lanetimi ve onun izini taşıyor. Onun soyundan gelenlerin hepsi, senin soyundan gelenlerin ışığı taşıyacağı gibi bu izi taşıyacak. Sen benim kanımsın Eamon." Annesi avuç içini açtı, kanlı kesiği gösterdi. "Bu senindir."

Eamon aniden bir acı hissetti, avucunun içinde bir kesik oluşmuştu. Ve yarasını annesininkiyle birleştirdi. "Sorcha'dan gelen üçlünün kanı, bin yıl sürse bile sonunda onu mahvedecek. Olduğun şeye güven. Bu yeter."

Annesi onu öptü ve gülümsedi. "Sende birden daha fazlası var."

Oltasındaki hareket Eamon'ı hayalinden çekip çıkardı.

Demek birden daha fazlasına sahipti.

Cesur olmalıyım, diye düşündü çırpınan balığı nehirden çekerken. Kuvvetli olmalıyım. Ve bir gün yeteri kadar olacaktı.

Eamon eline baktı - üzerinde hiçbir iz yoktu ama anladı. Annesinin kanını ve bağışladığı yeteneği taşıyordu.

Bunlar bir gün onun kızlarına ve oğullarına geçecekti. Cabhan'ı yok etmek onun kaderinde yoksa da kanından biri onu yok edecekti.

Ama Eamon bütün tanrılardan bunun kendi kaderi olmasını diliyordu.

Şimdilik balık tutuyordu. Ona yatacak yer veren ve bakımını üstlenen kuzenlerine borcunu ödemek, avlanmak ve balık tutmak güzel bir şeydi.

Yetişkin bir erkek olduğundan beri sabırlı olmayı öğrenmişti - kayığı kıyıya geri götürmeden önce dört balık daha yakaladı. Kayığı sağlama aldı ve balıkları ipe dizdi.

Bir an durup suya doğru baktı, güneş etkisiyle parlamasını izledi. Annesini, onun sesini ve saçının kokusunu düşündü. Sözleri onunla kalacaktı.

Eamon küçük ormana doğru geri gitti. Evimiz gibi değil ama yine de fena bir yer değil, dedi kendi kendine.

Balığı Ailish'e götürecek, ateşin yanında biraz çay içecekti. Daha sonraysa hasadın geri kalanına yardım edecekti.

Kır evine ve küçük çiftliğe geri dönerken yüksek ve keskin bir çığlık duydu. Eamon kendi kendine gülümseyerek sırt çantasına uzandı ve deri eldivenlerini çıkardı. Eldiveni giydi ve kolunu yukarı kaldırdı, böylece Roibeard, bulutların arasından süzülüp konmak için kanatlarını açtı.

"Günaydın." Eamon şahinin altın rengi gözlerinin içine baktı ve rehberi, arkadaşıyla arasındaki bağın çekimini hissetti. Annesinin yaptığı, üzerinde şahin figürü olan boynundaki koruyucu tılsıma dokundu.

"Güzel bir gün, değil mi? Açık ve serin. Hasat neredeyse bitti ve yakında kutlama yapacağız," dedi Eamon, kolunda

şahinle yürürken. "Bildiğin gibi ekinoks, gecenin gündüzü, Gronw Pebr'in Lleu Llaw Gyffes'i fethettiği zamandır. Yeryüzünün koruyucusu Mordon'un oğlu Mabon'un doğumunu kutlayacağız. Elbette ballı kekler olacak ve senin de bir parça almana izin vereceğim."

Şahin bir yavru kedi gibi kafasını Eamon'ın yanağına sürttü.

"Cabhan'lı rüyayı yine gördüm. Evi, annemi gördüm. Annem sahip olduğu gücün neredeyse hepsini bize verdiği ve güvende olmamız için bizi evden yolladığı zamanki halindeydi. Bir öpücükle Cabhan'ı nasıl zehirlediğini ve sahip olduğu her şeyi kullanıp onu nasıl yaktığını, hepsini seyrettim Roibeard. Cabhan da onun canını aldı ama yine de... Cabhan'dan kalan küllerin içindeki kıpırtıyı gördüm. Şeytani bir kıpırtıydı ve Cabhan'ın gücünün kırmızı parlaklığını taşıyordu."

Eamon bir an duraksadı ve gücünü açtı. Çalıların arasına doğru koşan bir tavşanın kalp atışını, annesinin yemek getirmesini bekleyen tüylenmeye yeni başlayan yavrusunun açlığını hissetti.

Kız kardeşlerini, kuzuyu, atları hissetti.

Ama hiçbir tehdit hissetmedi.

"Bizi bulamadı. Bulsa hissederdim. Sen de bunu hissederdin ve söylerdin. Ama yine hissettiğim kadarıyla bakınıyor, araştırıyor ve bekliyor."

Eamon'ın koyu mavi gözleri karardı. "Sonsuza kadar saklanmayacağım. Bir gün, Daithi ve Sorcha'nın kanı üzerine ava çıkacağım."

Eamon elini kaldırdı, bir avuç hava çekti ve girdap yaparak döndürdü, sonra da yavaşça bir ağaca doğru fırlattı. Ağacın dalları sallandı, üzerine tüneyen kuşlar uçtu.

"Daha da güçleneceğim, değil mi?" diye mırıldandı kendi kendine ve Ailish'i dört balıkla sevindirmek için kır evine doğru yürüdü.

Brannaugh beş yıldır her gün yaptığı gibi işlerini yapmaya koyuldu. Yemek pişirir, temizlik yapar, çocuklara bakardı çünkü Ailish'in her zaman ya göğsünde ya da karnında bir bebek olurdu. Tarlayı ekmeye yardım eder, mahsullerle meşgul olur ve hasada yardım ederdi.

Düzgün, iyi bir işti ve bir bakıma tatmin ediciydi. Kimse kuzini Ailish ve kocasından daha kibar olamazdı. Yetim kalmış üç çocuğa yatacak yerden daha fazlasını veren, iyi ve güvenilir toprak insanlarıydılar.

Onlara bir aile sunmuşlardı, bundan daha kıymetli bir hediye olamazdı.

Annesi böyle olacağını biliyor muydu? Öyle olmasa üç çocuğunu asla Ailish'e göndermezdi. Ne kadar zorda kalırsa kalsın, Sorcha çok sevdiği çocuklarını kibar ve sevgi dolu olmayan birine bırakmazdı.

Gerçi, on iki yaşında olan Brannaugh artık çocuk değildi ve içinde doğan, uyanan şey -önceki sene âdet olduğundan beri daha fazla- talepte bulunuyordu.

Bu kadar kendini tutmak, sürekli parlayan bu ışıktan gözlerini kaçırmak her gün daha zor ve acı veren bir hale geliyordu. Ama Ailish'e borçluydu ve kuzini büyüden korkuyordu - hatta kendi büyüsünden bile.

Brannaugh o korkunç sabah annesinin istediği şeyi yapmıştı. Erkek ve kız kardeşini alıp Mayo'daki evlerinden uzağa, güneye götürmüştü. Yoldan uzak durmuş ve ıstırabını yüreğine gömmüştü.

Bu yürekte intikam alma isteği, içindeki gücü kabullenme, daha fazlasını öğrenme ve Cabhan'ı yenmeye yetecek kadar yeteneğini geliştirme isteği de vardı.

Ama Ailish sadece kocasına, çocuklarına ve bu çiftliğine sahip olmayı istiyordu. Evine, hayatına, toprağına, yani bütün bu dinginliğe kalpten bağlıydı. Cabhan'ın arzuladığı, peşine düştüğü Sorcha'nın kanını taşıması bütün bunları riske atmıyor muydu?

Yine de Ailish şükran, sadakat ve saygıyı hak ediyordu. Fakat Brannaugh'nın içinde yaşayan şey serbest kalmak istiyordu ve onu seçim yapmaya zorluyordu.

Erkek kardeşini nehirden tuttuğu balıklarla ve şahiniyle geri gelirken görmüştü. Kır evinin biraz uzağında, sık sık yaptığı gibi gücünü test ettiğini hissetti. Kardeşleri Teagan'ın da sık sık yaptığı gibi. Kuzini Ailish ise sahip olduğu şeyi -Brannaugh için bunu nasıl yaptığı bir muammaydı- engelliyordu ve sadece reçeli tatlandırmak ya da tavuklardan daha büyük yumurtalar elde etmek için kendisine izin verdiği kadarını kullanıyordu.

Daha fazlasını öğrenmeye ve daha fazlası olmaya çalışmayı bir kenara bırakmıştı Brannaugh. Çünkü tıpkı annelerinin istediği gibi kardeşleri burada güvendeydi. Acıyı ve ıstırabı unutan Teagan artık gülüyordu, çiftliğin işlerini neşeyle yapıyor, hayvanlara bakıyor ve büyük gri Alastar'ına bir savaşçı gibi biniyordu.

Belki bazı geceler uykusunda ağlıyordu ama Brannaugh'nın teskin etmek için ona sarılması yetiyordu. Cabhan'lı rüyalar gördüğü zamanlar dışında.

Üçü de bu rüyaları görüyordu ama Brannaugh artık uyandıktan sonra kara büyücünün sesinin yankısını da duymaya başlamıştı.

Seçimler yapılmış, kaderleri belirlenmişti. Bu bekleyiş, bu sığınma bir şekilde sona ermeliydi.

Brannaugh akşam hasattan elde edilen patatesleri ovalayarak yıkadı. Ocakta kaynayan yahniyi karıştırdı ve kuzininin kocasının küçük arpıyla yaptığı müziğe ayaklarıyla ritim tutarak eşlik etti.

Sıcak ve güvenli kır evi, güzel kokular, neşeli sesler, en küçük çocuğunu dans etmek için kucağına alan Ailish'in gülüşüyle dolu mutlu bir yuvaydı.

Aile, diye düşündü Brannaugh. Sıcak ve güvenli mutfağında sebzelerin kuruduğu küçük bir kulübede, pembe yanaklı bebeklerle yaşamak...

Bu onu memnun etmeliydi ve memnun etmesini nasıl da isterdi.

Babalarınki gibi koyu mavi gözleri olan Eamon'ın bakışlarını yakaladı ve onun gücünün kendisini kışkırttığını hissetti. Babam gibi Eamon da çok şey gördü, diye düşündü Brannaugh ve kendini engellemeyi aklına getirmeseydi çok daha fazlasını düşünürdü.

Brannaugh kardeşini dürttü - kendine hâkim olması için küçük bir uyarıydı. Eamon hafifçe irkilince ise güldü.

Akşam yemeğinden sonra, bulaşıkların yıkanması, çocukların yatağa yatırılması gerekiyordu. Çocukların en büyükleri olan yedi yaşındaki Mabh, her zamanki gibi uykusu gelmediği için sızlandı, Seamus rüya görmek için sabırsızlanarak itiraz etmeden yattı, Brannaugh'nın dünyaya gelmelerine yardım ettiği ikizlerin ise çenesi düşmüştü ve küçük Brighid başparmağını ağzına sokmuş, annesi onu yatırmadan önce uyuyakalmıştı.

Brannaugh, melek yüzlü bebeğinin hayatta olmasının

sebebinin büyü olduğunu Ailish'in bilip bilmediğini merak etti. Doğum öyle acılı, öyle tersti ki Brannaugh'nın iyileştirme gücü olmasaydı çok kanlı bitecekti.

Bunu hiç konuşmamalarına rağmen, kuzininin bunu bildiğini düşünüyordu.

Ailish bir eli belinde doğruldu, karnında bir bebek daha vardı. "Hepinize iyi geceler ve iyi uykular. Brannaugh benle beraber bir çay içer misin? Senin şu sakinleştirici çayından istiyorum, anlaşılan bu gece biri tekmeleriyle uyutmayacak."

"Senin için biraz hazırlarım." Brannaugh her zaman yaptığı gibi, sağlıklı olması ve kolay bir doğum yaşaması için çaya biraz büyü ekledi. "İyi ve sağlıklı, sanıyorum ikizler kadar iri ve ele avuca sığmaz olacak."

"Bu kesinlikle erkek," dedi Ailish tavan arasından inerken. "Hissedebiliyorum. Şimdiye kadar hiç yanılmadım."

"Bu sefer de yanılmıyorsun ama daha fazla dinlenmen gerekiyor kuzin."

"Altı çocuklu ve karnında bir bebek daha olan kadının dinlenmeye vakti olmaz. Yine de çok iyiyim." Onayını almak için Brannaugh'ya baktı.

"Çok haklısın kuzin ama yine de daha fazla dinlenmen gerekiyor."

"Bana çok yardımcı oluyorsun ve işimi kolaylaştırıyorsun Brannaugh."

"Umarım öyledir."

Bir mesele var, diye düşündü Brannaugh çayla uğraşırken. Ailish'in gerginliğini hissedebiliyordu.

"Hasat toplandı, mesela dikişinin başına oturabilirsin. Bu da gerekli bir iş ve kesinlikle senin için daha uygun.

Yemek işine ben bakarım. Teagan ile Mabh bana yardım eder, ayrıca Mabh şimdiden iyi bir aşçı oldu."

"Evet, öyle. Onunla gurur duyuyorum."

"Ayrıca Eamon ve ben eniştemizin avlanmasına da yardım ederiz. Yay kullanmamdan hoşlanmadığını biliyorum kuzin ama herkesin iyi olduğu işi yapması akıllıca olmaz mı?"

Ailish bir anlığına bakışlarını başka yöne çevirdi.

Evet, gerçeklerin farkında ve bizden olduğumuz şey gibi davranmamamızı istemenin yükünü omuzlarında hissediyor, diye düşündü Brannaugh.

"Annenizi severdim."

"Evet, o da seni severdi."

"Son yıllarda birbirimizi çok az görmüştük. Yine de o bana kendi yoluyla mesaj gönderiyordu. Mabh'in doğduğu gece, kızımın uyurken hâlâ sarıldığı küçük battaniye Bardan'ın onun için yaptığı beşiğin orada belirmişti."

"Senden hep sevgiyle söz ederdi."

"Sizi bana o gönderdi. Seni, Eamon'ı, Teagan'ı. Bana geldi ve size evimi açmamı istedi."

"Bundan hiç bahsetmemiştin," diye mırıldandı Brannaugh ve kuzinine çayı götürüp sobanın yanına oturdu.

"Siz gelmeden iki gün önce bunu benden istedi."

Brannaugh gözleri gibi gri olan eteğinin üzerinde ellerini kavuşturdu ve uzun uzun ateşe baktı. "Buraya gelmek bizim sekiz günümüzü almıştı. Demek onun ruhu sana geldi. Keşke ben de onu tekrar görebilseydim ama sadece rüyalarımda görüyorum."

"O zaten sizinle, onu sende görüyorum. Eamon'da ve Teagan'da ama en çok sende. Annenin gücünü ve güzelli-

ğini taşıyorsun, onun ailesine duyduğu sevgiyi. Artık yaşın kemale erdi Brannaugh, bir aile kurmayı düşünmeye başlamanın vakti geldi."

"Benim zaten bir ailem var."

"Kendi ailen. Annenin yaptığı gibi. Sıcak bir ev, senin için toprağı işleyecek bir erkek ve bebekler."

Brannaugh sessiz kalırken, kuzini çayını yudumladı. "Fial hoş, iyi bir erkek ve yaşarken karısına çok iyi davranırdı. Şimdi bir eşe, çocukları için bir anneye ihtiyacı var. Güzel bir eve sahip, bizimkinden daha büyük. Seninle evlenebilir, ayrıca evini Eamon ve Teagan'a da açabilir."

"Fial'la nasıl evlenebilirim? O..." *Yaşlı* ilk aklına gelen kelime oldu ama onun Bardan'dan daha yaşlı olamayacağını fark etti.

"Sana iyi bir hayat verebilir, kardeşlerine de." Ailish dikişini eline aldı. "Sana her zaman nezaketle davranacağına inanmasam bundan sana asla söz etmezdim. O yakışıklı ve kibar biri Brannaugh. Ne dersin?"

"Kuzin... Ben Fial'e o gözle bakmadım hiç."

"Belki de onunla bir yürüyüşe çıkmalısın." Ailish bunu söyledikten sonra, sanki bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. "Her kadın koruyup kollanmak ve çocuk sahibi olmak için bir erkeğe ihtiyaç duyar. Güzel bir evi, hoş bir yüzü olan kibar bir adam-"

"Bardan'la kibar bir adam olduğu için mi evlendin?"

"Öyle olmasaydı evlenmezdim. Sadece düşün bunu. Ona, sana konuyu açması için ekinokstan sonraya kadar bekleyeceğimizi söyleyeceğim. Sadece düşün. Bunu yapar mısın?"

"Olur."

Brannaugh ayağa kalktı. "Benim olduğum şeyi biliyor mu?"

Ailish yorgun gözlerini yere indirdi. "Sen benim kuzinimin en büyük kızısın."

"Ailish, o benim olduğum şeyi biliyor mu?"

İçinde taşıdığı şey kıpırdandığında Brannaugh kendini tuttu. İçinde gurur duygusu uyandı, artık yüzünde gezinen ışık sadece ocağın titrek alevi değildi.

"Ben Mayo'nun Kara Cadısı'nın en büyük kızıyım. Kendi hayatını feda etmeden önce, gücünü bana, Eamon'a ve Teagan'a verdi. Biz kara cadıyız."

"Sen bir çocuksun-"

"Sadece büyüden ve güçten bahsedince bir çocuk ama Fial'le evlenmeye gelince bir kadın."

Söylediği sözün doğruluğuyla Ailish'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Brannaugh, hayatım, burada geçirdiğin yıllardan memnun değil misin?"

"Memnunum ve bunun için minnettarım."

"Aynı kandan olanlar arasında minnettarlığa yer yoktur."

"Evet, aynı kandan olanlar birbirine yardım eder."

Ailish elindeki dikişi bir kenara koyarak Brannaugh'nın eline uzandı. "Kuzinimin kızı, sen güvende olacaksın. Mutlu olacaksın ve sevileceksin, buna inanıyorum. Daha fazlasını kim ister ki?"

"Ben daha fazlasıyım," dedi Brannaugh sessizce ve uyumak için tavan arasına çıktı.

***

Ama Brannaugh'nın uykusu kaçmıştı. Ailish ve Bardan

arasındaki fısıldaşmaların bitmesini bekleyerek Teagan'ın yanında sessizce yattı. Bu evliliğin, bu eşleştirmenin ne kadar akıllıca olacağından bahsettiler ve Brannaugh'nın gönülsüzlüğünün sebebini kolayca genç bir kız olmasına bağladılar.

Tıpkı kendilerini, o, Eamon ve Teagan'ın diğer çocuklar gibi olduğuna inandırdıkları gibi.

Brannaugh yavaşça kalktı, ayakkabılarını giydi ve şalını taktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Temiz havaya, geceye ve aya.

Sessizce tavan arasından indi ve yavaşça kapıyı açtı.

Ocağın yanında uyuyan tazı köpeği Kathel, kıvrıldığı yerden kalktı ve teklif beklemeden ondan önce çıktı.

Serin gece havası sayesinde Brannaugh artık nefes alabiliyordu. Gece ve sessizlik içindeki kaosu yatıştıran bir el gibiydi.

Brannaugh ve sadık dostu ağaçların gölgesine doğru sokuldu. Coşkunca akan nehri, rüzgârın iç çekişini dinledi, toprağı kokladı ve evin bacasından yükselen kömür dumanının kokusunu aldı.

Annesinin ruhunu çağırmak için bir çember yapabilirdi. Bu gece ona ihtiyacı vardı. Beş yıldır hiç ağlamamıştı, bir damla gözyaşının bile akmasına izin vermemişti ama şimdi, başını annesinin göğsüne koyup ağlamak istiyordu.

Taktığı tılsıma, annesinin sevgi, büyü ve kanla efsunladığı tazı resmine elini sürdü.

Kanına, içinde yaşayan şeye, isteklerine ve tutkularına mı sarılacaktı? Yoksa bir oyuncaktan vazgeçer gibi her şeyi bir tarafa koyup kardeşlerinin güvenliğini ve geleceğini garantiye mi alacaktı?

"Ne yapmalıyım anne? Ne yapmamı isterdin? Sen bizim için canını verdin. Ben daha azını yapabilir miyim?" diye mırıldandı.

Gücün uzandığını, tıpkı birleşen parmaklar gibi içine ulaştığını hissetti. Brannaugh hızla etrafında dönerek, dikkatle gölgelere baktı. Kalbi deli gibi atarken aklında tek bir şey vardı: *Anne.*

Onun yerine, ay ışığında Teagan ve Eamon el ele yürüyerek öne çıktı.

Hayal kırıklığı bir bıçak gibi kalbine saplandı. "Yatakta olmanız gerekirdi. Gece vakti ormanda ne yapıyorsunuz?

"Sen de ormandasın," diye karşılık verdi Eamon.

"Ben en büyüğünüzüm."

"Ben de ailenin reisiyim."

"Bacaklarının arasındaki ufacık şey seni ailenin reisi yapmaz."

Teagan kıkırdadı, sonra ileri atılıp ablasının boynuna sarıldı. "Kızma. Bize ihtiyacın vardı. Rüyamda seni gördüm, ağlıyordun."

"Ağlamıyorum."

"Burada." Teagan elini Brannaugh'nın göğsüne, kalbinin olduğu yere koydu. Annesininki gibi derin, koyu gözleriyle ablasının yüzünü inceledi. "Neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim. Sadece yalnız kalmak ve düşünmek istedim."

"Çok sesli düşünüyorsun," diye homurdandı Eamon, 'ufacık şey' yorumuna kesinlikle alınmıştı.

"Başkalarının düşüncelerini dinlememelisin."

"Sen düşüncelerini *haykırırken* bunu nasıl başarabilirim ki?"

"Yeter. Tartışmayalım." Teagan en küçükleri olabilirdi ama iradesinde hiçbir eksiklik yoktu. "Tartışmayalım," diye tekrarladı. "Brannaugh üzgünsün, Eamon sen de kızgın kömürlerin üzerinde yürüyen bir savaşçıdan farksızsın ve ben... Çok fazla muhallebi yediğimde olduğum gibi hissediyorum."

"Hasta mısın?" Brannaugh'nın kızgınlığı hızla yok oldu. Dikkatle Teagan'ın gözlerine baktı.

"O şekilde değil. Bir şey... doğru değil. Hissediyorum. Sanırım sen de bunu hissediyorsun ve sen de. O yüzden tartışmayalım. Biz bir aileyiz." Teagan bir eliyle Brannaugh'nın elini tutarken, diğeriyle Eamon'a uzandı. "Neden üzgün olduğunu anlat abla."

"Ben... Ben çember oluşturmak istiyorum. İçimdeki ışığı hissetmek istiyorum. Bir çember oluşturup içinde ışıkla birlikte sizle oturmak istiyorum. İkinizle birden."

"Çok nadiren yapıyoruz bunu," dedi Teagan, "çünkü Ailish yapmamızdan hoşlanmıyor."

"Evet, bizi yanına aldı ve onun evinde ona saygı gösteriyoruz. Ama şimdi onun evinde değiliz ve bunu bilmesi gerekmiyor. Işığa ihtiyacım var. Sizinle kimsenin bizi duyamayacağı o çemberin içinde konuşmam gerekiyor."

"Çemberi ben oluşturacağım. Daha önce yapmıştım," dedi Teagan. "Alastar'la uzaklara gittiğimizde denedim."

Brannaugh iç çekerek, kardeşinin ışıl ışıl saçlarını eliyle düzeltti. "Senin yapman iyi olur. Çemberi oluştur *deirfiúr bheag*.*"

* İrl. Küçük kız kardeş. (Ç.N)

2

Brannaugh, Teagan'ı çalışırken seyretti. Kız kardeşinin ışığı toplamasını, içinden ateşi çıkarmasını ve çembere biçim verdikten sonra tanrıçaya şükranlarını sunmasını izledi. Kathel'i de içine alacak kadar geniş bir çember, diye düşündü Brannaugh memnuniyetle.

"Aferin, başardın. Sana daha fazlasını öğretmeliydim ama ben-"

"Ailish'e saygı duyuyorsun."

"Hem de endişeleniyorsun," diye araya girdi Eamon, "eğer gücümüzü çok ve şiddetli kullanırsak *onun* anlayıp bizi bulmasından korkuyorsun."

"Evet." Brannaugh yere oturdu ve bir kolunu Kathel'e doladı. "Annem bizim güvende olmamızı istedi. Her şeyini bizim için feda etti. Gücünü, hayatını. Kara büyücüyü yok edeceğine ve böylece güvende olacağımıza inandı. Karanlık gücün, ne olursa olsun Cabhan'ı küllerinden diriltteceğini bilemezdi."

"Daha güçsüz olarak."

Brannaugh, Eamon'a baktı ve başıyla onayladı. "Evet, daha güçsüz olarak. Ama sanırım... o güç emiyor. Başkalarını bulup onlardan güçleniyor. Annemse bizim güvende olmamızı istedi." Brannaugh derin bir nefes aldı. "Fial benimle evlenmek istiyor."

Eamon'ın ağzı açık kaldı. "Fial mi? Ama o çok yaşlı."

"Bardan'dan daha yaşlı değil."

"Yaşlı!"

Brannaugh güldü, göğsündeki sıkışmanın çözüldüğünü hissetti. "Öyle görünüyor ki erkekler genç kadın istiyor. Genç kadınlar daha fazla çocuk doğurabilir ve yine de onlar için yemek yapabilirler."

"Fial'le evlenmeyeceksin," dedi Teagan kararlılıkla.

"Kibar biri, çirkin de değil. Ailish ve Bardan'ınkinden daha büyük bir evi ve çiftliği var. İkinizi de memnuniyetle kabul edecektir."

"Fial'le evlenmeyeceksin," diye tekrarladı Teagan. "Ona âşık değilsin."

"Ben aşk aramıyorum, aşka ihtiyacım da yok."

"Aramalısın. Yine de aşk sen gözlerini kapasan bile seni bulacaktır. Annem ve babamın aşkını unuttun mu?"

"Unutmadım. Sadece ben böyle bir şeyi bulacağımı sanmıyorum. Belki bir gün sen bulursun Teagan. Sen çok güzel ve akıllısın."

"Evet, bulacağım." Teagan bilmiş bir şekilde başını salladı. "Senin ve Eamon'ın da bulacağı gibi. Bizden olanlara da sahip olduğumuz şeyi aktaracağız. Annem bunu istedi. Bizim yaşamamızı istedi."

"Eğer Fial'le evlenirsem yaşayacağız ve iyi olacağız. Ben en büyüğünüzüm," diye hatırlattı Brannaugh. "Buna ben karar veririm."

"Seni korumak içinse beni görevlendirdi." Eamon kollarını göğsünde birleştirdi. "Bunu yasaklıyorum."

"Tartışmayalım." Teagan kardeşlerinin ellerini sıkıca tuttu ve birleşmiş parmaklar parladı. "Ayrıca birinin bana bakmasına gerek yok. Ben bebek değilim Brannaugh, evden ayrıldığımızda senin olduğun yaştayım. Bana bir ev vermek için evlenmeyeceksin, olduğun şeyi inkâr etmeyeceksin, gücünü görmezden gelmeyeceksin. Sen Ailish değilsin, Sorcha ve Daithi'nin kızı Brannaugh'sun. Sen bir Kara Cadısın ve hep öyle olacaksın."

"Bir gün onu yok edeceğiz," diye yemin etti Eamon. "Bir gün anne babamızın intikamını alacağız ve Cabhan'ın dönüştüğü külü bile yok edeceğiz. Annem bizim veya bizden gelenlerin, bin yıl bile sürse bunu başaracağını söyledi."

"Sana söyledi mi?"

"Bu sabah. Nehirdeyken yanıma geldi. Anneme ihtiyaç duyduğumda onu orada buluyorum."

"Bana sadece rüyalarımda geliyor." Brannaugh'nın dökemediği gözyaşları boğazında düğümlendi.

"Sen olduğun şeyi çok fazla engelliyorsun." Teagan teselli etmek için ablasının saçlarını okşadı. "Ailish'i üzmemek ve bizi korumak için. Belki sadece rüyalarında sana gelmesine izin veriyorsundur."

"Sana da rüyaların dışında geliyor mu?" diye mırıldandı Brannaugh, Teagan'a.

"Bazen Alastar'a binip ormanın derinliklerine gittiğimizde, sakin ama çok sakin durduğumda geliyor. Ben küçükken yaptığı gibi, bana ninni söylüyor. Bana âşık olacağımızı ve çocuklarımız olacağını söyleyen de annemdi. Ayrıca kanımızla Cabhan'ı yeneceğimizi de söyledi."

"Yani Fial'le evlenip bu işi bitirecek çocuğu mu yapmalıyım?"

"Hayır!" Ne olduğunu anlayamadan Teagan'ın parmak uçlarından ufak alevler fışkırdı. "Aşk yok aranızda. Önce âşık olmalı, sonra çocuk yapmalısın."

"Tek yol bu değil."

"Ama bizim yolumuz bu." Eamon yeniden Brannaugh'nın elini tuttu. "Bu bizim yolumuz olacak. Biz kaderimize yazılmış olan görevi yerine getireceğiz ve yapmamız gerekeni yapacağız. Eğer denemezsek, bizim için feda edilen her şey boşa gitmiş olur. Ailemiz boş yere ölmüş olur. Böyle mi olsun istiyorsun?"

"Hayır. Ben kara büyücüyü öldürmek istiyorum. Onun kanını dökmek, ölümünü görmek istiyorum." Brannaugh başını Kathel'in boynuna yasladı, kendini onun sıcaklığında sakinleştirdi. "Eğer olduğum şeye sırtımı dönersem, bir tarafımın öleceğini düşünüyorum. Ama yaptığım seçim ikinizden birine zarar verirse de ben ölürüm."

"Biz hepimizi seçtik," dedi Eamon. "Üçümüz biriz. Bu süreye ihtiyacımız vardı. Annemiz bizi buraya bu süreye sahip olmamız için gönderdi ama artık çocuk değiliz. Bence evden ayrıldığımız o sabahtan beri çocuk değildik."

"Gücümüz var." Brannaugh derin bir nefes aldı ve kalktı. Her ne kadar daha küçük olsa da Eamon doğruyu söylüyordu. "Annem bize çok fazla şey verdi."

Eamon gülümsedi. "Burada olmaya ihtiyacımız vardı ama bu süre artık bitmek üzere. Bunu hissediyorum."

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Brannaugh. "Bu yüzden Fial benim kaderim mi diye merak etmiştim. Ama hayır, siz haklısınız, ikiniz de. Çiftlik bana göre değil, mut-

fak büyüleri ve salon oyunları da. Bakacağız, burada bu çemberin içinde. Bakacağız, göreceğiz ve öğreneceğiz."

"Birlikte mi?" Teagan'ın yüzü neşeyle parladı.

"Birlikte." Brannaugh önce avuçlarını birleştirdi ve gücünü ortaya çıkardı. Ellerini açarak aşağı doğru akan ateşten bir şelale oluşturdu.

Ve büyünün saflığı ona doğru aktı. Brannaugh beş yıldır sanki ilk kez doğru düzgün nefes alıyor gibi hissetti.

"Artık daha fazlasına sahipsin," dedi Teagan.

"Evet. Bekledim. Bekledik. Daha fazla beklemeyeceğiz. Alev ve dumanın arasında onu arayıp bulacağız, nerede saklandığını göreceğiz. Sen daha derin bakabiliyorsun," dedi Brannaugh, Eamon'a, "ama dikkatli ol. Eğer onu görmeye çalıştığımızı anlarsa, o da bizi görür."

"Ne yapmak üzere olduğumu biliyorum. Ateşin içine girebilir, suda ve karada ilerleyebilir, havada uçup onun olduğu yere gidebiliriz." Eamon yanındaki küçük kılıca elini sürdü. "Onu öldürebiliriz."

"Senin kılıcından daha fazlası gerekecek. Bütün gücüne rağmen annem onu yok edemedi. Daha fazlası gerekecek ve daha fazlasını bulacağız. Zamanla. Şimdilik sadece onu görelim."

"Uçabiliriz. Alastar ve ben. Biz..." Teagan, Brannaugh'nın sert bakışını görünce daha fazla devam edemedi. "Sadece bir gün oldu öğreneli."

"Biz neysek oyuz." Brannaugh başını iki yana salladı. "Bunu hiçbir zaman unutmamalıydım. Şimdi bakalım. Ateşin ve dumanın içinde kanımızı akıtanı arıyoruz. Artık gücümüz yükselip taştı. Biz üçlüyüz ve her zaman öyle kalacağız, dileğim gerçekleşsin."

El ele tutuşup ışığa katıldılar.

Alevler hareketlendi, duman dağıldı.

İşte oradaydı, Cabhan gümüş bir kadehten şarap içiyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, mum ışığında parlıyordu.

Brannaugh taş duvarlar, onları kaplayan pahalı duvar kâğıtları ve masmavi kadife perdeli bir yatak gördü.

Rahatı yerinde, diye düşündü. Konforu, zenginliği bulmuştu ve bu onu şaşırtmadı. Cabhan güçlerini kazanç, keyif ve öldürmek için kullanırdı. Amacına uyan her şey için.

Odaya bir kadın girdi. Pahalı giysiler giyiyordu, gece kadar koyu renkte saçları vardı. Gözlerindeki bakıştan büyülenmiş olduğunu anladı Brannaugh.

Ama yine de... kadında biraz güç var, diye düşündü. Onu sıkı sıkıya bağlayan iplerden kurtulmak için mücadele eden bir güç.

Cabhan konuşmadı, sadece yatağa doğru hafifçe başını salladı. Kadın yatağa doğru yürüdü ve soyundu, beyaz teni ay ışığında parlıyor gibiydi.

Brannaugh bakmayan gözlerin arkasındaki özgür kalmak için süren savaşı, amansız mücadeleyi gördü.

Bir anlığına Eamon'ın odaklanması sarsıldı. Bugüne kadar hiç çıplak bir kadın görmemişti, hem de böylesine büyük göğüsleri olanı. Kız kardeşleri gibi o da tuzağa düşmüş gücü hissetmişti - kadın siyah bir kutudaki beyaz bir kuş gibi. Yine de çıplak tenden, yumuşak ve cömert göğüslerden ve bacakların arasındaki büyüleyici üçgen tüylü bölgeden gözlerini alamadı.

Acaba oradaki tüylerde başındaki saç gibi mi hissettiriyordu? Eamon çaresizce tam oraya dokunmak ve öğrenmek istedi.

Cabhan havayı koklayan bir kurt gibi başını kaldırdı. Öyle hızlı ayağa kalktı ki önündeki gümüş kadeh devrildi. Dökülen şarap kan gibi kırmızıydı.

Brannaugh, Eamon'ın parmaklarını acı verecek kadar sertçe döndürdü ve yeniden odaklanmasını sağladı.

Yine de korkunç bir anlığına, Cabhan'ın gözleri doğruca onlara bakıyor gibi geldi.

Sonra kara büyücü kadına doğru yürüdü, göğüslerini tuttu ve sıktı. Kadının acısı yüzünden okunuyordu ama ağlamadı.

Ağlayamadı.

Cabhan, kadının meme uçlarını sıktı ve yanaklarından gözyaşları akıncaya, beyaz teni morarıncaya dek büktü. Sonra sertçe vurdu ve kadın yatağa devrildi. Kadın ağzının kenarından kan damlarken sadece gözlerini kırpmadan ona baktı.

Bileğinin hafif bir hareketiyle Cabhan çırılçıplak kalmıştı. Penisi tamamen sertleşmişti ve parlıyor gibi görünüyordu ama ışıkla değil. Karanlıkla. Eamon, buz gibi, diye düşündü - soğuk, keskin ve korkunç. Kadının yanaklarından gözyaşları akarken ve ağzından kan gelirken, erkekliğini ona bir mızrak gibi soktu.

Eamon'ın içinde bir şeyler öfkeden patlayacak gibiydi - kara büyücünün kadına böyle davrandığını görmeye dayanamıyordu. Neredeyse ateşin ve dumanın içinden geçecekti ama Brannaugh elini sertçe tuttu.

Cabhan, kadına tecavüz ederken, Eamon onun düşüncelerini okudu. Sorcha'ya dair düşüncelerini ve bastıramadığı korkunç şehvetini. Brannaugh'ya... dair düşüncelerini. Brannaugh'ya bunu nasıl yapacağına dair düşüncelerini

ve dahasını. Çok daha kötüsünü. Brannaugh'nun gücünü almadan önce canını nasıl acıtacağını ve canını almadan önce gücünü nasıl alacağını.

Brannaugh hızlıca ateşi söndürüp izlemeyi sonlandırdı, sonra da Eamon'ın iki kolunu birden tuttu. "Daha hazır değiliz dedim. Gitmeye niyetlendiğini anlamayacağımı mı düşündün?"

"Kadının canını yaktı. Zorla onun gücünü, bedenini aldı."

"Neredeyse seni bulacaktı, bir şeyin araya girdiğini hissetti."

"Cabhan'ı öldüreceğim, ona yaptığı gibi sana dokunamayacak."

"Kadının canını yakmak istedi." Teagan'nın sesi zorlukla duyuluyordu. "Ama annemi düşünüyordu, kadını değil. Sonra da seni düşündü."

"Onun düşünceleri bana zarar veremez." Ama gördükleri Brannaugh'u derinden sarsmıştı. "Bu zavallı kadına yaptığını, bana ya da sana asla yapamayacak."

"Ona yardım edebilir miydik?"

"Ah, Teagan, bilmiyorum."

"Denemedik ki." Eamon kelimeleriyle saldırdı. "Beni burada tuttun."

"Senin hayatın için, bizim ve amacımız için. Benim de senin gibi hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Korkusu, soğuk öfke dalgasının içinde boğulmuştu. "Hiçbir şey yapmamanın binlerce kez hançerlenmek gibi hissettirdiğini. Cabhan güçlü ve onunla nasıl savaşacağımı bilmiyorum. Henüz. Bilmiyoruz Eamon ve öğrenmeliyiz."

"O geri gelecek. Belki bu gece değil, yarın değil ama ge-

lecek. Seni biliyor..." Eamon'ın yüzü yine kızardı ve başka tarafa baktı.

"Çocuk sahibi olabileceğimi biliyor," dedi Brannaugh. "Benden bir erkek çocuğu yapmayı düşünüyor. Asla olamayacak. Ama gelecek, bunu ben de hissediyorum."

"O zaman gitmeliyiz." Teagan kafasını Kathel'in göğsüne yasladı. "Buraya gelmesine izin veremeyiz."

"Gitmeliyiz," diye katıldı Brannaugh. "Olduğumuz şeyi kabul etmeliyiz."

"Nereye gideceğiz?"

"Güneye." Brannaugh onay için Eamon'a baktı.

"Evet, o hâlâ kuzeyde olduğuna göre güneye."

"Bir yer bulacağız ve orada daha çok şey öğreneceğiz, daha çoğunu keşfedeceğiz. Ve bir gün eve geri döneceğiz."

Brannaugh ayağa kalktı ve ikisinin ellerini yeniden tuttu, gücün aralarında dolaşmasına izin verdi. "Kanım üzerine yemin ediyorum ki eve tekrar döneceğiz."

"Ben de kanım üzerine yemin ediyorum," dedi Eamon, "biz ya da bizden gelenler onun her zerresini yok edecek."

"Ben de kanım üzerine yemin ediyorum," dedi Teagan, "Biz üçlüyüz ve hep öyle olacağız."

"Şimdi çemberi kapatalım ama bir daha asla olduğumuz, bize verilen şeyi reddetmeyelim." Brannaugh ellerini serbest bıraktı. "Sabah gidiyoruz."

Ailish ağlamaklı gözlerle Brannaugh'u şalını katlarken izledi. "Sana kalman için yalvarıyorum. Teagan'ı düşün, o daha çocuk."

"Senin yanına geldiğim yaşta."

"Sen de çocuktun," dedi Ailish.

"Ben daha fazlasıydım. Biz daha fazlasıyız ve olduğumuz şey olmalıyız."

"Fial'den bahsederek seni korkuttum. Seni bir evlilik yapmaya zorladığımızı düşünme lütfen kuzin."

"Hayır, öyle düşünmüyorum." Brannaugh döndü ve kuzininin elini tuttu. "Asla böyle bir şey yapmazsın. Ayrılmamızın nedeni Fial değil."

Brannaugh dönüp kalan eşyaları toplamaya devam etti.

"Anneniz bunu istemezdi."

"Annem bizim onla ve babamla evde, mutlu ve güvenli olmamızı isterdi. Ama bu olmadı. Annem bizim için hayatını verdi, gücünü bize verdi. Ve artık amacını. Kendi hayatımızı yaşamalıyız, gücümüzü sahiplenmeli ve amacımıza ulaşmalıyız."

"Nereye gideceksiniz?"

"Sanırım Clare'e. Şimdilik. Bir gün de eve döneceğiz ve bundan adım kadar eminim."

Brannaugh arkasını dönerek kuzininin gözlerine baktı. "O buraya gelemeyecek, sana veya çocuklarına zarar veremeyecek. Bunun için sana annemin kanı üzerine yemin ediyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben üçlüden biriyim. Bir Kara Cadıyım, Sorcha'nın ilk kızıyım. O buraya ne gelebilir, ne de sana ve ailene zarar verebilir. Hayatın boyunca korunacaksın. Büyüyü yaptım. Seni korunmasız bırakamazdım."

"Brannaugh..."

"Endişeleniyorsun." Brannaugh kuzininin karnının üstümde duran ellerine uzandı. "Oğlunun iyi ve sağlıklı olduğunu sana söylemedim mi? Doğum da iyi geçecek ve çabuk olacak. Sana bunun için de söz verebilirim. Ama..."

"Ne oldu? Söylemelisin."

"Beni çok sevmene rağmen sahip olduğum şeyden korkuyorsun ama bu konuda bana güvenmelisin. Doğacak olan oğlun sonuncu olmalı. O sağlıklı olacak ve doğum iyi geçecek ancak sonraki öyle olmayacak. Eğer bir daha hamile kalırsan doğumu atlatamayacaksın."

"Ben... Bunu bilemezsin. Ben kocamı yatakta reddedemem. Ya da kendimi..."

"Çocuklarının annesi olduğunu da inkâr edemezsin Ailish."

"Onu Tanrı bilir."

"Tanrı sana yedi çocuk vermiş ama bir tane daha yapmanın bedeli senin ve bebeğinin hayatı olacak. Seni sevdiğim için bana kulak ver."

Brannaugh cebinden bir şişe çıkardı. "Bunu senin için hazırladım. Sadece senin için. Bunu sakla. Her ay âdetinin ilk günü sadece bir yudum iç. Şişe bittikten sonra da hamile kalmayacaksın, bunu hallettim. Yaşayacaksın. Çocuklarının annesi olacak ve onların çocuklarını sevmek için yaşayacaksın."

Ailish ellerini karnının üstüne koydu. "Kısır olacağım."

"Kendi çocuklarına ve onların çocuklarına ninniler söyleyeceksin. Yatağını tatmin olmuş bir kocayla paylaşacaksın. Dünyaya getirdiğin değerli hayatlarla memnun olacaksın. Seçim senin Ailish."

Brannaugh bir an gözlerini kapadı ve açtığında gözleri daha koyuydu. "İsmini Lughaidh koy. Güzel bir yüzü ve mavi gözleri olacak. Yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle, güçlü bir erkek çocuğu olacak. Gezecek, dolaşacak ve hayatını kazanmak için sesini kullanacak. Bir çiftçi-

nin kızına âşık olacak ve toprağı işlemek için onunla geri gelecek. Onun güzel sesini tarladan duyacaksın, çünkü her zaman mutlu olacak."

Brannaugh görünün sona ermesine izin verdi. "Olacaklar bunlar, şimdi seçimini yapmalısın."

"Onun için bu ismi seçmiştim," dedi Ailish. "Bunu sana hiçbir zaman söylemedim, başkasına da." Kadın hemen şişeyi aldı. "Seni dinleyeceğim." Sonra Ailish cebine uzandı ve küçük bir para kesesi çıkarıp bunu Brannaugh'nın eline sıkıştırdı. "Bunu al."

"Senden para almayacağım."

"*Alacaksın.*" Artık Ailish'in gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Conall'ı ve beni doğumda kurtardığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana mutluluk verdin. Onu özlediğimde Sorcha'yı bana getirdin, çünkü her gün onu sende görüyordum. Parayı alacaksın, bana güvende olacağın ve geri geleceğine dair söz vereceksin."

Brannaugh keseyi aldı ve sonra Ailish'i iki yanağından da öptü. "Söz veriyorum."

Eamon dışarıda kuzenlerini güldürmek için elinden geleni yapıyordu. Elbette gitmesini istemiyorlardı ve neden gitmek zorunda olduğunu sorup duruyorlardı. Eamon da ejderhaları cezalandıracakları ve sihirli kurbağalar yakalayacakları büyük bir macera hikâyesi uydurdu. Teagan'ı, ağlayan Mabh'le yürürken ve bez bebeğini ona verirken gördü.

Brannaugh'nın acele etmesini diledi, çünkü vedalaşmak acı vericiydi. Alastar da hazırdı. Eamon ailenin reisiydi, kızlar ata binecek ve o da yürüyecekti.

Bardan, yaşlı Slaine'i çekerek küçük ahırdan çıktı - kısrak eski gücünde değildi ama iyi huyluydu.

"Damızlık günleri geride kaldı," dedi Bardan düşünceli bir şekilde. "Ama iyi bir kız ve size iyi hizmet edecek."

"Ah, onu senden alamam. İhtiyacın var- "

"Bir erkeğin atı olmalıdır." Bardan nasırlı elini Eamon'ın omzuna koydu. "Çiftlikte yetişkin bir erkek gibi çalıştın, o yüzden bunu alacaksın. Kıyabilseydim, Brannaugh için de Moon'u verirdim ama sadece yaşlı Slaine'i alacaksın."

"Slaine ve diğer her şey için minnettarım. Ona çok iyi davranacağıma söz veriyorum."

Eamon bir an için kendini bıraktı ve enişteşinin boynuna, ömrünün yarısında ona babalık eden adama sarıldı. "Bir gün geri döneceğiz."

"Bundan eminim."

Vedalaşmalar, iyi yolculuklar dilemeler ve gözyaşları bittiğinde, Eamon kısrağın üzerine sıçradı. Büyükbabasının kılıcı eyere dayalı bir şekilde sabitlenmişti. Brannaugh da ata binip Teagan'ın arkasına geçti ve Ailish'i son bir kez öpmek için eğildi.

Beş yıllık evlerinden, ailelerden, çiftlikten ayrılıp güneye, bilinmeyene doğru ilerlediler.

Eamon arkasına bakıp el salladı, ayrılıkları onu beklediğinden daha fazla sarsmıştı. Çağırdığı Roibeard güneye doğru ok gibi fırlamadan önce kafasının üzerinde bir tur attı.

Bu onların kaderiydi ve gitme zamanları gelmişti.

Eamon atını bir parça yavaşlattı, kafasını Teagan'a doğru çevirdi. "Eee, Slaine bütün bu olanlardan sonra ne hissediyor?"

Teagan kısrağa baktı. "Bu onun için büyük bir macera ve böyle bir şey yaşayacağını aklına getirmemiş. Gururlu ve minnettar. Son gününe kadar sadık kalacak ve senin için elinden gelenin en iyisini yapacak."

"Ben de onun için en iyisini yapacağım. Atları dinlendirmek için durmadan evvel gün ortasına kadar süreriz ve Ailish'in bizim için hazırladığı yulaf kurabiyelerinin ilkini yeriz."

"Öyle mi yapacakmışız?" dedi Brannaugh.

Eamon çenesini yukarı kaldırdı. "Sen en büyüksün ama yolu gösteren Roibeard, biz sadece onu takip ediyoruz."

Brannaugh yukarı baktı ve şahinin uçuşunu seyretti, sonra aşağı, Alastar'ın yanında hoplayıp zıplayan Kathel'e baktı.

"Senin rehberini, benim tazımı ve Teagan'ın atını takip ediyoruz. Bu arada Ailish bana biraz para verdi, mecbur olmadığımız sürece onu harcamayacağız. Hayatımızı kendimiz kazanacağız."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Olduğumuz şey olarak." Brannaugh elini kaldırıp avucunu açtı, içinde küçük bir alev topu oluşturdu ve sonra onu kaybetti. "Annemiz yeteneğini kullanarak bize ve evine baktı. Kesinlikle biz de yeteneğimizi kullanıp kendimize bakabiliriz."

"Clare'in yabani bir yer olduğunu duydum," dedi Teagan.

"Bizim gibiler için yabani bir yerden daha iyisi olamaz." Özgürlüğün katıksız mutluluğu her adımda içinde büyüyordu. "Annemizin kitabı bizde, çalışıp öğreniriz. İksirler ve şifalar yaparız. Bir şifacı her zaman hoş karşılanır, annem bana öyle demişti."

"Cabhan geldiğinde iksir ve şifalardan daha fazlası gerekecek."

"Öyle olacak," dedi Brannaugh kardeşine. "O zamana kadar öğreneceğiz. Çiftlikte beş yıl boyunca güvendeydik. Eğer rehberlerimiz bize Clare'e gitmek için doğru kılavuzluk ederse ki edecekler gibi gözüküyor, önümüzdeki beş yılı orada geçirebiliriz. Öğrenmek ve plan yapmak için yeterli bir süre. Eve geri döndüğümüzde, onun sandığından daha kuvvetli olacağız."

Yağmurun altında öğlene kadar sürdüler. Atları dinlendirdiler, su içirdiler, yulaf kurabiyelerini paylaştılar ve biraz da Kathel'e verdiler.

Yolculuklarına yağmurun altında devam ederken küçük bir çiftlik ve kulübeyi geçtiler, bacadan tüten duman, yanan kömürün kokusunu onlara taşıdı. Kulübedekiler onları hoş karşılayabilir, çay ve sobanın yanında bir yer verebilirdi. Ama Kathel sıçramaya ve Roibeard da dönmeye devam etti, Alastar ise hiç yavaşlamadı.

Sonunda gündüz geceye dönerken gri gökyüzündeki son ışıklar da silinmeye başladı.

"Slaine yoruldu," dedi Teagan. "Durmamızı isteyemiyor ama yoruldu. Kuru bir yer bulup biraz dinlenemez miyiz?"

"İşte, orası!" Eamon ileriyi gösterdi. Çamurlu yolun sonunda, eski bir tapınak gibi görünen bir yer vardı. Yağmalanmış ve yakılmıştı ama yine de ayaktaydı.

Roibeard alçaldı ve Kathel öne doğru zıpladı.

"Gece orada kalacağız. Bir ateş yakar dinleniriz."

Brannaugh erkek kardeşini başıyla onayladı. "Duvarları ayakta, en azından büyük bir kısmı. Rüzgârdan korunuruz

ve dinleniriz. Neredeyse güneş battı, Mordan ile Mabon'a ve ondan gelenlere şükürler olsun."

Tapınağın bir duvarı yıkılmıştı ama diğer duvarları ayaktaydı. Hatta ikinci katına dönerek çıkan bir merdiven bile vardı - Eamon hemen üst katı kontrol etti. Yine de bir şekilde kafamızı sokacağımız bir yer, diye düşündü Brannaugh.

İlk gecelerini, geceyle gündüzün eşit olduğu ekinoksu geçirecekleri yer burası olacaktı.

"Ben atlara bakacağım." Tegan her ikisinin de dizginlerini tuttu. "Atlar bende artık. Siz kuru bir yer hazırlayıp güzel bir ateş yakarken, ben de onlarla ilgilenirim."

"Önce şükranlarımızı sunacağız, sonra da biraz çay içip kurutulmuş geyik eti yiyeceğiz ama öncesinde-"

Roibeard birdenbire alçalıp taşların üzerine tünediğinde Brannaugh'nın konuşması yarım kaldı, çünkü Roibeard, Eamon'ın ayağının dibine bir tavşan bırakmıştı.

"İşte şimdi bir ziyafet oldu. Ben tavşanı temizleyeceğim, Teagan atlarla ilgilenecek ve Brannaugh ateşi yakacak."

Brannaugh pelerinin kapüşonunu arkaya doğru iterek, kuru bir yer düşündü. Sıcaklığa ve kuruluğa konsantre oldu, sonunda öylesine parlak bir ateş çıkardı ki neredeyse hepsini yakacaktı.

"Bunun için özür dilerim. Böyle bir şeyi daha önce yapmamıştım."

"Şişeden fırlayan mantar gibi," dedi Eamon. "Fişek gibi ellerinden fırladı."

"Evet." Brannaugh dikkatli hareket etmeye çalıştı. Kendisi ıslak olmayı umursamazdı ama Teagan haklıydı, yaşlı kısrak çok üşümüştü ve o bile bunu hissedebiliyordu.

Brannaugh atın sırtını çok yavaşça kuruttu. İçi sevinçten titriyordu, artık gücü serbest kalmıştı, özgürdü. Büyülü bir geceydi. Annelerinin onlara öğrettiği gibi kuru dallar topladı ama bu gece bu Brannaugh'nın ateşi olacaktı.

Dalları üst üste yığdı.

"Bir parça yulaf kurabiyesi ve biraz da şarap," dedi Brannaugh kardeşlerine. "Gece ve gündüzün eşitliğine, yeniden doğuş zamanına ve bu dinlenme yeri için tanrılara duyulan şükranın bir adağı."

Brannaugh, "Ateşin içine atın," dedi onlara. "Önce kurabiye, sonra da şarap. Paylaştığımız bu küçük şeylerle şükranlarımızı sunuyoruz."

"Gece ile gündüzün buluştuğu bu zamanda, karanlığı da aydınlığı da kucaklıyoruz," diye devam etti Eamon, kelimelerin aklına nereden geldiğinden emin değildi.

"Ayakta kalmayı ve savaşmayı öğreneceğiz, yeteneklerimizi doğruluk için kullanmayı öğreneceğiz," diye ekledi Teagan.

"Burada bize verilen gücü açıyoruz. Şu andan itibaren bizim gibi sonsuza kadar özgür olacak. Dileğim gerçekleşsin."

Ateş aniden yükseldi; yanan mavi özüyle kırmızı, turuncu, sarı renklerden oluşan bir kule gibiydi. Binlerce ses fısıldadı ve yer sarsıldı.

"Bu bizim olduğumuz şey," dedi Brannaugh, hâlâ ışıldıyordu. "Bu sahip olduğumuz güç. Artık geceler uzayacak, karanlık aydınlığı ele geçirecek ama kara büyücü bizi ele geçiremeyecek."

Brannaugh gülümsedi, sabahtan beri yüreği hiç olmadığı kadar ferahtı. "Tavşan için bir şiş yapmamız gerekiyor.

Bu ziyafeti ilk gecemizde çekeceğiz ve yola devam etmeden önce iyice dinleneceğiz."

Eamon ateşin yanına kıvrıldı, karnı tok, bedeni sıcak ve kuruydu. Yükseldiğini, bedeninden dışarı çıktığını ve uçtuğunu hissetti. Kuzeye, eve gidiyordu.

Tepelerin, nehirlerin, hayvanların otladığı düzlüklerin üzerinde Roibeard gibi süzüldü.

Bulutların arasından sessizce kayıp güneşin eşliğinde eve doğru uçtu.

Ama bu yer evi değildi, kendini tekrar yerde bulduğunda bunu anladı. Orman çok tanıdıktı ama havası bile farklıydı ve bir o kadar da aynıydı.

Eamon yürümeye başladı, bir yandan da şahinine ıslık çaldı. Işık değişti, azaldı. Bu kadar çabuk mu gece oluyordu?

Ama gece olmamıştı, sis çökmüştü.

Ve birden karşısına kurt halinde Cabhan çıktı.

Eamon büyükbabasının kılıcına uzandı ama yanında değildi. Bileğine kadar gelen sisin içinde silahsız bir çocuktu ve ona doğru gelen, boynundaki kırmızı taş parlayan bir kurt vardı. Ansızın kurt Cabhan'a dönüştü.

"Tekrar hoş geldin genç Eamon. Seni bekliyordum."

"Sen babamı ve annemi öldürdün. Onların intikamını almaya geldim."

Cabhan kahkaha attı - Eamon'ın tüylerini diken diken eden, baş döndüren, neşeli bir sesti bu.

"Cesaretin var, bu iyi. Öyleyse gel ve ölmüş babanın, seni doğuran ölmüş Kara Cadının intikamını al. Önce senin gücüne sahip olacağım, sonra da kardeşlerinin."

"Benim olan hiçbir şeye dokunamayacaksın." Eamon durdu ve düşünmeye çalıştı. Sis yükselerek her şeyi, ormanı, yolu ve zihnini kaplıyordu. Havayı eliyle tuttu ve savurdu. Titrek ve dar bir yol açtı önüne. Cabhan yeniden kahkaha attı.

"Yakına. Daha yakın gel. Benim ne olduğumu hisset."

Eamon onu hissediyordu, acısını ve gücünü. Ve bir de korkusunu. Ateş yaratmayı denedi ama parlayıp söndü. Cabhan'ın elleri ona doğru uzanınca, Eamon dövüşmek için yumruklarını kaldırdı.

Roibeard bir ok gibi indi, pençeleri ve gagasıyla Cabhan'ın ellerini yırttı. Kara büyücünün elleri simsiyah kana bulanırken uluyarak yeniden kurda dönüşmeye başladı.

Sonra sisin içinden başka bir adam geldi. Uzun, sisten nemlenmiş kahverengi saçları, derin bakan yeşil gözleriyle, güç ve öfkeyle dolu bir adam.

"Koş," dedi Eamon'a.

"Onun gibi kaçmayacağım. Yapamam."

Kurt yeri eşeledi, korkunç bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Elimi tut."

Adam Eamon'ın elini tuttu. Işık güneş gibi patladı, ortaya çıkan güç binlerce kanadın çırpışı gibiydi. Kör ve sağır olan Eamon çığlık attı. Sadece içini dolduran, infilak eden güç vardı. Daha sonra bir kükremeyle sis dağıldı, kurt gitmiş ve geriye sadece elini tutan adam kalmıştı.

Adam dizlerinin üzerine düştü, nefesi şiddetli, yüzü bembeyaz ve gözleri büyüyle doluydu. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Daithi ve Sorcha'nın oğlu Eamon'ım. Üçlüden biriyim. Mayo'lu Kara Cadı'yım."

"Tıpkı benim gibi. Eamon." Adam zayıf bir gülümseyişle Eamon'ın yüzüne ve saçlarına dokundu. "Ben sendenim. Sen zamanının dışındasın delikanlı, benimkindesin. O'Dwyer klanından Connor'ım ben. Sorcha'nın soyundanım, sendenim. Üçlüden biriyim."

"Bunun doğru olduğunu nereden bileyim?"

"Ben senin kanındanım, sen de benim kanımdan. Biliyorsun." Connor gömleğinin altından tılsımı çıkarıp ona dokundu - Eamon'ın taktığının aynısıydı.

Sonra adam kolunu kaldırdı ve Roibeard giydiği deri eldivenin üzerine tünedi.

Ama bu Roibeard değildi, Eamon bunu anlamıştı, yine de...

"Şahinim. Seninki değil ama onun ismini taşıyor. Konuş onunla. O benim olduğu kadar senin de."

"Burası... benim evim değil."

"Evet, senin zamanın değil ama senin mekânın. Her zaman öyle olacak."

Gözyaşları Eamon'ın gözlerini yaktı ve içi hasretle doldu. "Eve gelebildik mi?"

"Evet."

"Onu yenip, anne babamızın intikamını alacak mıyız?"

"Alacağız. Bu iş bitene kadar asla durmayacağız. Sana söz veriyorum."

"Umarım... Ben geri dönüyorum. Hissediyorum, Brannaugh beni geri çağırıyor. Beni Cabhan'dan kurtardın."

"Seni kurtarmakla kendimi kurtardım sanırım."

"O'Dwyers'lı Connor. Seni hiçbir zaman unutmayacağım."

Eamon tekrar tepelerin üzerinden uçtu, sonra sakin sabaha ve kardeşinin onu sarsmasıyla Brannaugh'nın ateşinin yanında uyandı.

"Başım dönüyor..."

"Çok solgun," dedi Teagan. "Sana çay yapacağım."

"Bir seyahate çıktım. Nasıl oldu bilmiyorum ama eve gittim ama bizim evimiz değildi. Bunu çözmem lazım. Ama bilmediğim bir şey öğrendim. Bilmediğimiz bir şey."

Eamon, Brannaugh'nın zorla verdiği suyu bir dikişte içti, sonra matarayı geri verdi. "O oradan ayrılamıyor. Cabhan. Ayrılamıyor ya da çok uzağa gidemiyor. Evden ne kadar uzaklaşırsa, yeni edindiği güçleri o kadar azalıyor. Oradan ayrılmak için ölümü göze alması gerek. Bizi takip edemez."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Brannaugh.

"Ben... bunu zihnimde gördüm. Nasıl oldu bilmiyorum. Bu zaafını orada gördüm. Bir adamla tanıştım, bizden biri. Ben..." Eamon derin bir nefes aldı, gözlerini bir anlığına kapadı.

"Ben bir çay alayım, olur mu? Biraz çay, sonra size anlatacak bir hikâyem var. Burada bir süre daha kalalım, size hepsini anlatacağım. Daha sonra güney bizi bekliyor, öğrenmek, büyümek ve plan yapmak için. Cabhan bize dokunamaz. Size hiçbir zaman dokunamayacak."

Küçük Eamon artık bir erkek olmuştu ve güç içinde ağır ağır kaynıyordu.

3

Sonbahar 2013

Connor istediğinden daha erken bir vakitte uyandığında, bir atasıyla ya da en büyük düşmanıyla karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordu. Güne, kelimenin tam anlamıyla, ayaklarını yerden kesen bir büyü patlamasıyla başlayacağını ise hiç tahmin etmiyordu.

Ama Connor beklenmedik şeyleri severdi.

Sabahın köründe, kardeşinin mutfakta olacağına dair bir umudu yoktu. Ayrıca onu uyandırıp kahvaltı hazırlamasını istemeyecek kadar da akıllıydı.

Açlık hissetmiyordu, oysa her zaman yemek için hazır olurdu. Bunun yerine, içinde tuhaf bir enerji ve çıkıp dolaşmaya dair bir istek vardı.

Bu yüzden Connor şahinini ıslıkla çağırmış, Roibeard'in rehberliğinde kendini sislerin ve ağaçların arasında bulmuştu.

Ve sessizliğin.

Çok fazla sessizliğe ihtiyaç duyan bir adam değildi. Çoğu zaman, gürültüyü, muhabbeti ve arkadaşların sıcaklığını tercih ederdi. Ama bu güzel sabah, şahinin çağrısı, çalıların arasındaki tavşan ve sabah melteminin uğultusu ona yeterli gelmişti.

Ashford Şatosu'na yürüyebileceğini düşündü Connor, hem Roibeard oradaki çimenliğin üzerinde uçabilirdi – bu, otelde erken kalkanlar için heyecan olurdu.

Heyecan ise işleri artırırdı, sonuç olarak bir şahincilik okulu işletiyordu.

Tam olarak bunu hedeflemişti, ta ki içinde ve dışında gücün canlılığını hissedene kadar. Kendi isteği dışında içindeki güç yükseldi, kara büyücü Cabhan nemli çam ağaçların güzelliğine leke sürüyordu.

Hayır, daha fazlası, çok daha fazlası vardı.

Halkasını çağırmalıydı, kız kardeşini, kuzinini, arkadaşlarını ama bir şey yola devam etmesini sağladı. Ağaçların arasından sarmaşık duvarına ve Sorcha'nın kulübesinin yıkıntılarının ötesine, devrilen ağaca doğru gitti. O ve halkasının gündönümünde Cabhan'la savaştığı yere.

Sis yayılmış, güç etrafa saçılmıştı; karanlık beyaza karşıydı. Çocuğu gördü ve Connor sadece onu kurtarmayı düşündü. Bir masumun zarar görmesine izin vermezdi, veremezdi.

Fakat bir çocuk olmasına rağmen, onda daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Sonra sis dağıldı, beraberinde Cabhan'la oğlan da kendi zamanına ve mekânına geri döndü. Connor ise olduğu yerde, nemli toprakta dizlerinin üzerinde, soluk alıp verişinin normale dönmesi için uğraşır halde kalakaldı.

Dünya patlamış gibi ses çıkaran güç yüzünden hâlâ kulakları çınlıyordu. Onlarca güneşten daha parlak olan o ışıktan dolayı gözleri hâlâ yanıyordu.

Ve birleşen ellerinden ortaya çıkan güç hâlâ içinde çağlıyordu.

Connor yavaşça ayağa kalktı ama yüzü hâlâ solgundu.

En iyisi eve gitmek, diye düşündü. Çünkü gündönümünde sağ kurtulan ve saklanan kara büyücü hâlâ pusuda bekliyordu.

Bacaklarının biraz titrediğini fark etti. Şahini indi, kanatlarını çırparak bir dalın üzerine kondu.

"Gidiyoruz," dedi Connor. "Bence biz bu sabah kaderimizde olan şeyi yaptık. Ah, Tanrım, açlıktan ölüyorum."

Yürümeye başladığında az evvelki gücü düşündü. Onun saf kuvvetini içinde hissetmişti. Eve dönerken, kız kardeşinin tazısı Kathel'in yaklaştığını hissetti.

"Sen de hissettin, değil mi?" Kathel'in siyah kafasını okşadı. "Bütün Mayo sarsıntıyı hissetmediyse şaşarım. Sanki içim arılarla kaplıymış gibi bedenim hâlâ vızıldıyor."

Connor, tazı ve şahinle ormanın gölgelerinden parlak sabaha doğru yürüdü. Eve giden yolda Kathel'le yürürken, Roibeard da başlarının üzerinde daireler çiziyordu.

Sonra toynak seslerinin gürültüsü sessizliği bozdu, Connor durdu ve bekledi - büyük, gri Alastar'ın üzerinde kuzini Iona ve erkek arkadaşı Boyle'u görünce tatlı bir heyecan hissetti. Ve sonra siyah atının üzerinde onlarla yarış yapan Fin'i gördü.

"Daha fazla yumurta lazım," diye bağırdı Connor, gülerek. "Ve bir-iki dilim daha pastırma."

"Ne oldu?" Uykudan yeni uyandığı belli olan Iona,

yanağına dokunmak için eğildi. "Güvende olduğunu biliyordum, yoksa daha hızlı gelirdik."

"Neredeyse uçarak gelmişsiniz ve atlarınız eyersiz. Evde anlatırım. Üç domuz ve üstüne bir ineği kolayca yiyebilirim."

"Cabhan." Atı kadar siyah saçları ve delici yeşil gözleri olan Fin, ormana doğru bakmak için döndü.

"O ve daha fazlası. Ama Iona haklı. Ben iyiyim, sadece çok acıktım. Sen bunu hissettin," diye ekledi yürümeye başladığında.

"Hissetmek mi?" Boyle, Connor'a dik dik baktı. "O sesle uykumdan uyandım ve üçünüzün sahip olduğu şey bende yok. Bende büyü yok ve buna rağmen beni bir ok gibi vurdu." Eve doğru başını salladı. "Meara'ya da aynısı olmuş gibi gözüküyor."

Connor şöyle bir baktı, kız kardeşinin en iyi dostu Meara Quinn'in geldiğini gördü. Pijama ve eski bir ceket giymesine rağmen, uzun kahverengi saçlarıyla bir tanrıça kadar güzel, diye düşündü.

Her zaman olduğu gibi Connor ona bakarken dalıp gitti.

"Gece burada kaldı," dedi Connor diğerlerine. "Iona Boyle'da kaldığından onun odasında. Günaydın Meara."

"Güzel sabah mahvoldu. Lanet olsun, neler oldu?"

"Daha sonra hepsini anlatırım." Connor kolunu Meara'nın beline doladı. "Şimdi yemek yemem lazım."

"Branna da yemek yiyeceğini söyledi ve şu an bununla uğraşıyor. Belli etmemeye uğraşsa da sarsıldı. Lanet bir deprem gibiydi ama içimde hissettim. Uyanmak için kötü bir yol."

"Ben atlarla ilgileneceğim." Boyle, Alastar'ı çekti. "Siz içeri girin. Midenize bir şeyler girsin."

"Teşekkürler." Connor gülerek kollarını kaldırdı, böylece Iona da Alastar'ın sırtından kollarına atladı.

"Beni korkuttun," diye mırıldandı Iona.

"Yalnız değilsin." Connor onu kafasından öptü, Amerikalı güzel kuzininin elinden tutarak eve doğru yürüdü.

Pastırma, kahve ve sıcak ekmeğin kokusu midesine bir yumruk gibi indi. O an yaşamaktan daha çok yemek istedi, elbette yaşamak istiyorsa yemeye de ihtiyacı vardı.

Kathel, Branna'nın ocakta bir şeyler yaptığı mutfağa doğru gitti. Siyah saçlarını arkadan bağlamıştı, uyurken giydiği çiçekli pijamaları da hâlâ üzerindeydi. Bu bile sevgisini gösteriyor, diye düşündü Connor, çünkü kız kardeşi üzerini değiştirmek için bile zaman kaybetmemişti, üstelik misafir olacağını biliyordu - hem de Finbar Burke'ün geleceğini.

Branna hiçbir şey söylemeden döndü ve Connor'ın eline, üzerinde kızarmış ekmekle sahanda yumurtanın olduğu bir tabak verdi.

"Eline sağlık canım."

"Bu en azından açlığını bastırır. Dahası geliyor. Üşümüşsün," dedi Branna usulca.

"Fark etmemiştim ama evet. Biraz üşüdüm."

Fin, Branna'dan önce davranıp parmağını şıklattı ve küçük ateş birden parladı.

"Titriyorsun. Tanrı aşkına, otur ve adam gibi ye." Meara neredeyse onu masadaki sandalyeye doğru itti.

"Biraz ilgiye hayır diyecek değilim ama doğrusunu söylemek gerekirse, şu an biraz kahve için adam öldürebilirim."

"Ben getiririm." Iona aceleyle çaydanlığa koştu.

"Ah, üç güzel kadının ilgilendiği hangi erkek şikâyet edebilir ki? Teşekkürler *ma chroi*," diye ekledi Connor, Iona bir kupa kahve uzattığında.

"Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Hepiniz oturun," diye emretti Branna. "Neredeyse kızartmayı bitirdim. Midesine bir şeyler girdiğinde, Connor beni neden çağırmadığını anlatacak."

"Bir anda olup bitti. Seni çağırabilirdim, hepinizi çağırabilirdim ama başı dertte olan ben değildim. Bu sabah Cabhan benim için gelmemişti."

"Peki kimin için geldi? Geri kalan herkes yataklarında uyuyordu." Branna yiyeceklerle dolu tepsiyi masaya getirmek için kaldırınca, Fin hemen onun elinden aldı.

"Otur ve dinle," dedi Fin, Branna cevap veremeden. "Sen de onun kadar sarsıldın."

Tepsi masaya konduğu an, Connor yumurta, sosis, pastırma, kızarmış ekmek ve patatesten alıp tabağını tepeleme doldurdu.

"Erkenden uyandım, huzursuzdum," diye başladı Connor ve iştahla yediği lokmaların arasında her şeyi anlattı.

"Eamon mı?" diye sordu Branna. "Sorcha'nın oğlu mu? Az evvel burada mıydı? Bundan emin misin?"

"Kız kardeşimi tanıdığım kadar eminim. İlk başta onu Cabhan'ın yoluna çıkmış sıradan bir çocuk sandım ama elini tuttuğumda... Buna benzer bir şeyi daha evvel hissetmedim. Senle bile Branna veya sen ve Iona'yla beraber. Hatta gündönümünde bile. Bu o kadar büyük, o kadar parlak ve derindi ki. Onu tutamadım, kontrol edemedim. İçimden bir kuyrukluyıldız gibi hızla geçti. Çocuk ise bana tutundu, o güce tutundu."

"Ya Cabhan?" diye sordu Iona.

"Onun da içinden geçti," dedi Fin. "Bunu hissettim." Dalgın bir şekilde elini omzuna koydu, Cabhan'ın kanının bedenine kazınmış olduğu yere. Kalbine. "Bu onu sersemletti, senin sarsıldığın kadar sarsıldı. Yemin ederim."

"Yani sinsice kaçtı mı?" Boyle yumurtaya daldı. "Bir yılan gibi."

"Öyle yaptı," diye onayladı Connor. "O gidince sis de beraberinde gitti, böylece sadece ben ve çocuk kaldık. Sonra da sadece ben. Ama... Çocuk bendi, ben de o çocuktum - bir elmanın iki yarısı gibiydik. Ellerimiz birleştiğinde bunu anladım. Kandan da fazlasıydı. Bir an için, onun içini ayna gibi görebildim."

"Ne gördün?" diye sordu Meara.

"Sevgi, keder ve cesaret. Korku ama bunla yüzleşen bir yürek. Kardeşleri, anne babası için korkuyordu. Dahası bizim için. On yaşından daha büyük olmadığını söyleyebilirim. Bu arada, güçle parlasa da henüz gücü doğru kullanmayı öğrenememişti."

"Benim büyükannemi ziyarete gitmem gibi miydi?" dedi Iona, Amerika'daki büyükannesini düşünerek. "Bir çeşit astral yolculuk mu? Ama tam olarak olamaz, değil mi? Ona benziyor ama zaman kayması içeriyor. Sorcha'nın kulübesinde gerçekleşebilen bir zaman kayması. Sorcha'nın kulübesinde miydin Connor?"

"Hayır, hep dışarıda açık alandaydım. Yinne de yakındaydım." Connor bunun üzerine düşündü. "Belki de yeteri kadar yakındım. Tüm bu olanlar benim için yeni. Ama şundan eminim ki Cabhan bunu beklemiyordu."

"Belki çocuğu, Eamon'ı o getirdi," dedi Meara. "Onu

kardeşlerinden ayırmaya çalışarak kendi zamanından bizimkine çekti, rezil bir korkak gibi bir adam yerine küçük bir çocukla savaşmak için. Connor, sen ortaya çıkmamış olsaydın çocuğu öldürebilirdi ya da ona zarar verebilirdi."

"Fazlasıyla doğru. Eamon çok cesurdu, Tanrım, ona koşmasını söylediğimde koşmadı ama şaşkın ve korkmuştu, henüz kendi başına savaşmaya hazır değildi."

"Yani sen uyandın ve dışarı çıktın," dedi Branna, "sabah midene bir şey girmeden bir adım bile atmayan sen, dışarı çıktın ve şahinini çağırdın. Neredeyse şafak vakti." Kafasını salladı. "Seni oraya bir şey çağırdı. Eamon ve senin arandaki bağ ya da hâlâ çocuğunu koruyan Sorcha'nın kendisi."

"Teagan'ı rüyamda görmüştüm," diye hatırladı Iona. "Alastar'la kulübelerine, annesinin mezarına doğru gittiğini ve orada Cabhan'la karşılaştığını. O benim ve Eamon da Connor."

Iona ona bakınca Branna başıyla onayladı. "Brannaugh da ben. Evet. Ben de sık sık Brannaugh'yı rüyamda görüyorum. Ama bu onun gibi bir şey değil. Bu şeyi kullanmanın bir yolunu bulmalıyız. Cabhan gündönümünden beri saklanıyor."

"Onu yaraladık," dedi Boyle. "O gece kan kaybetti ve yandı."

"Bütün yazı iyileşmek ve toparlanmak için dinlenerek geçirdi. Bu sabah da çocuğu ele geçirmeye çalıştı, gücünü almak ve-"

"Senin işini bitirmek için," dedi Fin, Branna'nın sözünü keserek. "Çocuğu öldürseydi Connor da hiçbir zaman

var olamazdı, değil mi? Meselenin böyle olması çok mümkün. Olmuş olanı değiştirirsen, olanı da değiştirirsin."

"Pekâlâ, muhteşem bir şekilde çuvalladı." Connor pastırmasını silip süpürmüştü, derin bir oh çekti. "Artık kendimi sadece yeniden bir insan gibi değil, aynı zamanda zinde ve iyi hissediyorum. O piçle dövüşmek için hazırım."

"Onunla dövüşmek için midenin dolu olmasından daha fazlası gerekiyor." Meara ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başladı. "Hepimize gerekiyor. Gündönümünde onu yaraladık ama onu öldürmedik. Neyi gözden kaçırdık? Yapmamızın gerektiği ama yapmadığımız şey neydi?"

"Ah, yine pratik düşünmeye başladı."

"Birinin pratik düşünmesi gerekiyor," dedi Meara karşılık olarak.

"Haklı. Sorcha'nın kitabını inceledim." Branna kafasını salladı. "Yaptığımızın işe yaraması gerekirdi."

"Mekânı değiştirdi," diye Boyle hatırlattı. "Mekânı zamanda geriye aldı."

"Yine de daha ne yapabilirdik bilmiyorum." Branna, Fin'e doğru bir bakış attı. Fin hafif bir kafa sallamasıyla yanıt verdi. "O zaman aramaya devam edeceğiz."

"Hayır, sen otur." Iona, Connor'ın kirli tabakları almasına engel oldu. "Sabahki maceranı hesaba katarsak, mutfak görevini pas geçebilirsin. Belki de geçen yaz yeteri kadar güçlü ya da yetenekli değildim."

"Yarattığın hortumu hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu Boyle.

"O yetenekten daha çok içgüdüydü ama öğreniyorum." Iona, Branna'ya doğru baktı.

"Evet, öğreniyorsun ve aslında çok da iyisin. Eğer düşündüğün şey buysa, sen zayıf halka değilsin ve hiçbir zaman da olmadın. O bizden daha çok şey biliyor, sorun da bu. Bir şekilde, yüzlerce yıldır yaşıyor."

"Bu onu daha yaşlı yapar," dedi Meara araya girerek. "Daha akıllı değil."

"Bizim kitaplarımız, efsanelerimiz ve nesilden nesle geçen eşyalarımız var. Ama o bütün bunları yaşadı, o yüzden -akıllı ya da değil- daha fazlasını biliyor. Onun gücünün bizimkiler gibi ilkeleri yok. İstediğine zarar veriyor, tereddüt etmiyor bile. Biz olduğumuz şey olarak kalacaksak, onun yaptıklarını asla yapamayız."

"Cabhan'ın güç kaynağı boynundaki o taş. Taşı yok edersek, onu da yok ederiz. Bunu biliyorum," dedi Fin, masanın üzerinde yumruğunu sıkarak. "Bunun doğru olduğunu biliyorum ama nasıl yapılabileceğini bilmiyorum. Henüz."

"Bunun yolunu bulacağız. Mecburuz," dedi Connor.

Connor, Branna'ya elini uzattığında Fin ayağa kalkıp diğerlerinin yanına, bulaşıkları yıkamaya yardıma gitti.

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi Connor.

"Sana ya da çocuğa zarar vermiş olsaydı, biz ne yapardık?"

"Ama bunu başaramadı. Birlikte ağzının payını verdik. Her zamanki gibi buradayım Branna."

"Bazen gerçek bir baş belası oluyorsun." Branna elini biraz daha sıktı. "Çok dikkatli ol Connor."

"Tabii ki olacağım. Sen de öyle."

"Hepimiz."

Connor şahincilik okuluna gitmek için evden ayrılırken, Meara'nın eşlik etmeyi teklif etmesi hoşuna gitti.

"Yani kamyonunu burada mı bırakıyorsun?"

"Evet. Bu kahvaltıyı eritmek istiyorum."

"Demek korumalığımı yapıyorsun." Connor kolunu Meara'nın omzuna attı ve onu kendine çekti, böylece kalçaları birbirine çarptı.

Meara ahırlardaki işe uygun kaba bir pantolon ve ceket, sağlam çizmeler giymişti, ördüğü saçları şapkasının altından çıkmış sırtına doğru iniyordu.

Yine tablo gibi, diye düşündü Connor. Çingene kanı taşıyan, kara gözlü Meara.

"Sen kendini koruyabilirsin." Meara yukarı baktı, bulutlu gökyüzünde dönen şahini izledi. "Ve o da sana göz kulak oluyor."

"Ne olursa olsun, senin varlığından memnunum. Ayrıca seni rahatsız eden şeyi açıklayacağın için de memnunum."

"Bence bizi yok etmeye kararlı, çılgın bir büyücünün varlığı peşinde dolaşmam için yeterli."

"Dün gece seni Branna'ya getiren bir şey vardı ve sabaha kadar ayaktaydın. Seni üzen bir erkek mi? Onu senin için yere sermemi ister misin?"

Connor onu güldürmek için elini yumruk yapıp öfkeyle salladı.

Meara dudağını büktü. "Sanki istediğim kişiyi yere seremezmişim gibi."

Connor güldü ve kalçasına kendi kalçasıyla hafifçe vurdu. "Bundan şüphem yok. Ne derdin var peki tatlım? Kafandaki düşünceleri buradan duyabiliyorum."

"Kulak misafiri olmazsan sevinirim." Meara bir anlığına ona tamamen yaslanacak kadar kendini bıraktı ve böylece Connor onun teninden yükselen sabun kokusunu aldı. Tuhaf biçimde çok hoşuna gitmişti.

"Annem beni deli ediyor ama bu hayatımda oldukça sıradan bir hal aldı. Ayrıca Donal kız arkadaş yaptı."

"Öyleymiş duydum," dedi Connor, Meara'nın kardeşini düşünerek. "Geçen bahar Cong'a taşınan Sharon değil mi? Hatırladığım kadarıyla hoş bir kızdı. Güzel bir yüzü, yumuşak bir gülüşü vardı. Peki, sen ondan hoşlanmadın mı?"

"Sevdim aslında, iyi ve hoş biri ama daha önemlisi Donal onun için deli oluyor. Böylesine tutulmuş olduğunu görmek çok güzel. Ayrıca beraber mutlular da."

"Peki, o zaman sorun ne?"

"Sharon'ın peşinden gidip beraber yaşamanın peşinde."

Connor bunun üzerine düşündü. "Yirmi yaşındaydı, değil mi?"

"Yirmi beş. Ve geçmişte, daha önce de annemin yanından taşındı. Ama şimdi annem ve kız kardeşim kafa kafaya verip çok saçma bir karar vermişler: Annemin yanına tekrar taşınmalıymışım."

"Bu işe yaramaz, hem de hiç."

"Kesinlikle yaramaz." Meara, Connor bu basit ve açık gerçeği anladığı için rahat bir nefes aldı. "Ama suçluluk duygusu, baskı, onların gördükleri şekliyle lanet olası mantığı da kullanıp ellerinden geleni yapıyorlar. Ah, kız kardeşim Maureen, annemizin kendi başına kalamayacağını ve serbest olan tek kişinin ben olduğumu söyleyip duruyor. Annem de onun arkasında, benim için bir odası

varmış, hem kiradan tasarruf edermişim ve etrafında güzel kız olmadan çok yalnız hissedermiş." Meara iki elini de cebine soktu. "Her neyse boş ver."

"Fikrimi mi almak istiyorsun yoksa sadece taziyelerimi iletmemi mi?"

Meara ona bir bakış attı, koyu kahverengi gözlerinde şüphe vardı. "Fikrini alabilirim ama beğenmezsem gerisin geri suratına fırlatırım."

"Öyleyse al sana bir fikir. Olduğun yerde kal hayatım. Öncelikle o evden taşınana kadar hiç gerçek anlamda mutlu olmadın."

"İstediğim şey buydu, kendim ve akıl sağlığım için bunu yapmam gerekiyordu ama-"

"Eğer annen yalnız kalmaktan ve Maureen de annenin yalnız kalmasından endişeleniyorsa, annenin Maureen ve ailesinin yanına taşınması neden iyi bir fikir olmasın? Annen, Maureen'in yanında kalarak ona çocuklar ve diğer işlerde yardım etmez mi?"

"Ben bunu nasıl düşünemedim?" Meara, Connor'ın omzuna hafifçe bir yumruk atıp ufak bir zafer dansı yaptı. "Bunu ben nasıl düşünemedim?"

"Suçluluk duygusunu üzerinden atamamıştın." Connor eski bir alışkanlıkla, onun uzun ve kalın örgüsünü çekti. "Sırf erkek kardeşin hayatını değiştiriyor diye, Maureen'in de sana hayatını değiştirmen konusunda baskı yapmaya hakkı yok."

"Bunu biliyorum ama şunu da biliyorum, annemin neredeyse kimsesi yok. Babam bizi terk ettiğinden beri yalnız."

"İki erkek, iki de kız kardeşin var," diye hatırlattı Connor. "Annene bakmak için beş kişisiniz."

"Akıllı olanlar kaçıp gitti. Sadece ben ve Donal kaldı burada. Ama annemin aklına Maureen'in yanına taşınması fikrini sokabilirim. En azından bu Maureen'i korkutup birazcık sesini keser."

"Kesinlikle yapabilirsin." Connor da onun gibi ahırlara doğru yöneldi.

Meara durdu. "Sen nereye gidiyorsun?"

"İşe kadar senle yürüyeceğim."

"Korumaya ihtiyacım yok, teşekkürler. Devam et." Meara göğsüne parmağını koyup onu yavaşça itti. "Senin kendi işin var."

Connor havada bir kötülüğün, fenalığın olmadığını hissedebiliyordu. Sabahın erken saatlerindeki çarpışmadan sonra, Cabhan'ın karanlık bir mağarada kıvrılmış bir şekilde yattığına emindi.

"Bugün için rezervasyonu yapılmış beş şahin turumuz var, gün bitmeden önce başka rezervasyonlar da olabilir. Belki yollarda karşılaşırız."

"Belki."

"Eğer işin bittiğinde bana mesaj atarsan, burada buluşup eve beraber yürürüz."

"Görüşürüz. Kendine iyi bak Connor."

"Bakacağım."

Connor onu çattığı kaşlarının ortasından öptü, sonra da yoluna devam etti. Meara ona baktığında, hiç derdi olmayan bir adam gibi göründüğünü düşündü.

Tam bir iyimser, diye içinden geçirirken Connor'ı biraz kıskandı.

Sonra Meara ahırlara doğru giderken, cebinden telefonunu çıkardı. "Günaydın anne." Ve kendi kendine gü-

lerken, sinir bozucu kız kardeşinin poposuna sağlam bir tekme atmak için hazırlandı.

4

Connor şahincilik okulunun personel kapısından girdi. Her zamanki gibi kalbinde ve bedeninde bir çarpıntı hissetti - kanat çırpması gibi. Şahiniyleyken bu her zaman oluyordu; bu bağ ve güç kanından geliyordu.

Zamanını çitlerin ve kuş kafeslerinin etrafında dolaşarak, şahinleri ve Brutus adını verdikleri büyük baykuşu selamlayarak ve hepsinin nasıl olduğunu görerek geçirmeyi tercih ederdi.

Ama Connor çoktan programının gerisindeydi. Çalışanlarından biri olan Brian'ı gördü -bayrak direği gibi cılızdı ve daha on sekizindeydi- yem ve suları kontrol ediyordu.

Ofise geçerken her şeyin iyi olduğundan emin olmak için etrafa göz gezdirdi ve yardımcısı Kyra'nın günün çoğunda köpeğini tuttuğu çitli alanı geçti.

"Günün nasıl geçiyor Romeo?"

Cevap olarak köpek bedenini salladı, kemirilmiş mavi topu ağzına alıp umutla çite doğru getirdi.

"Bunu daha sonra yapmamız gerekecek."

Connor ofise girdiğinde kısa kesilmiş safir mavisi saçlarıyla Kyra bilgisayarın başında bir şeylerle uğraşıyordu.

"Geç kaldın."

Sadece bir elli boyunda olmasına rağmen, Kyra'nın borazan gibi sesi vardı.

"Ne mutlu ki patronum, değil mi?"

"Patron Fin."

"Ne mutlu ki kahvaltımı onla yaptım, dolayısıyla neden geç kaldığımı biliyor." Connor formlar, kâğıt tutacakları, evrak, broşürler, yedek bir eldiven, yular, bir kâse renkli taş ve bir sürü ıvır zıvırla kaplanmış masasına geçerken, yumruğunu hafifçe kafasının üstüne vurdu.

"Bu sabah bir rezervasyon daha aldık. Bir çift. Baba ve oğul, çocuk sadece on altı yaşında. Bu işi sana verdim, çünkü gençleri Brian ve Pauline'den daha iyi idare ediyorsun. Saat onda. Amerikalılar."

Kyra durdu, çilli yuvarlak yüzüne kınayıcı bir ifade vardı. "On altı yaşında ve neden okulda değil, merak ediyorum."

"Ukalalık taslama Kyra. Bu da bir eğitim değil mi? Başka bir ülkeye seyahat etmek, şahinleri öğrenmek, hepsi eğitim."

"Bu ikiyle ikiyi toplamayı öğretmez insana. Bu arada hatırlatayım, Sean öğlene kadar gelmeyecek. Karısına doktor kontrolünde eşlik edecek."

Connor kafasını kaldırıp baktı, çünkü bunu unutmuştu. "Her şey yolunda, değil mi? Demek istediğim o ve bebek?"

"Her şey yolunda ve iyi, eşi sadece Sean'ın yanında ol-

masını istiyor, çünkü bugün çocuğun cinsiyetini öğrenebilirler. Brian'ın saat dokuzda Donegal'dan gelen kadınla turu var, senin turun onda ve Pauline de Dublin'den balayı çiftiyle on buçukta tura gidecek."

Kyra sabah programını klavyede tıkır tıkır yazdı. Buyurgan davransa da işleri hızla toparlayacak kadar becerikliydi.

Ama herkesin bunu yapabilmesini de beklerdi - Connor'ın midesini bulandıran buydu.

"Senin diğer turunu saat ikiye koydum," diye ekledi Kyra. "Yine Amerikalılar, Boston'dan bir çift. Yirmi beşinci evlilik yıldönümleri için üç haftalık bir tatildeler ve üç gün Ashford'da kalacaklar."

"Saat onda ve ikide öyleyse."

"Benim yaşım kadar evli kalmışlar. Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey."

Connor bir kulağıyla onu dinlerken masasındaki kâğıtlardan birine uzandı. "Ailendeki en küçük çocuğun sen olduğunu düşünürsek, annenle baban çok daha uzun süredir evli."

"Onlar farklı," dedi Kyra kararlı bir biçimde ve Connor nasıl farklı olduğunu anlayamadı.

"Ah, Brian bu sabah bir deprem olduğunu iddia etti, neredeyse onu yatacağından düşürecek kadar sallamış."

Connor sakin bir ifadeyle ona baktı. "Deprem mi?"

Kyra gülümsedi, hâlâ pembe ojeli tırnaklarıyla klavyede bir şeyler yazıyordu. "Bütün evin etrafında döndüğüne yemin ediyor." Genç kadın gözlerini devirirken 'yazdır' tuşuna bastı. "Bir şeyler döndüğüne emin, çünkü televizyonda buna dair tek kelime haber bulamadı. O yüzden internete bakındı ve şıp diye depremden, dış odakların yap-

tığı nükleer test iddiasına atladı. Bunun hakkında dırdır edecek, hazırlıklı ol."

"Peki, senin yatağın sallanmadı mı?"

Kyra hınzırca güldü. "Sallandı ama depremden dolayı değil."

Connor kahkaha atıp işine geri döndü. "Peki, Liam nasıl?"

"Doğrusu çok iyi. Sanırım onunla evlenebilirim."

"Gidişat o yönde mi?"

"Olabilir. Kararımı verdiğimde onunla konuşacağım."

Kyra telefonu çaldığında, Connor'ı ofisinde bırakıp gitti.

Yani bazıları hissetti ama bazıları hissetmedi, diye düşündü Connor. Bazıları böyle şeylere diğerlerinden daha açık oluyordu, bazılarıysa tam anlamıyla kördü.

Kyra'yı hayatının büyük bir kısmında tanıyordu ve genç kadın onun ne olduğunu biliyordu - bilmesi gerekirdi. Ama bundan hiç bahsetmemişti. Mavi saçlarına ve kaşındaki küçük halkaya rağmen Kyra da bu konularda bir kördü.

Brian gelene kadar Connor ofiste düzenli bir şekilde çalıştı ve beklendiği gibi çocuğun aklı, gizli kuruluşlar tarafından yapılan nükleer testler sonucu oluşan depremler hakkında teorilerle doluydu.

Brian ve Kyra'yı bunu tartışırken bırakıp günün ilk turu için şahin seçmeye gitti.

Connor kimse izlemezken, bunu çabuk ve basit bir yolla yaptı. Sadece kafesi açtı ve seçtiği şahinin gözlerinin içine bakıp eldivenli elini havaya kaldırdı.

Şahin yanına gelip elinin üstüne kondu, iyi eğitilmiş bir tazı kadar sadıktı.

"İşte bu kadar Thor. Çalışmak için hazırsın, değil mi? Bu sabah Brian'la iyi geçin, sonra seni gerçek bir avlanma için dışarı çıkaracağım. Bu nasıl olur?"

Şahini bekleme tüneğine koyup onu oraya bağladıktan sonra ofise geri döndü.

Sabırlı Thor kanatlarını toplayarak uçmaya hazır halde bekledi.

"Islanabiliriz," dedi Connor, Brian'a, "ama sırılsıklam olmayız bence."

"Küresel ısınma bütün dünyada tuhaf hava olaylarına neden oluyor. Bir deprem olabilir."

"Depremin hava durumuyla ne ilgisi var?" dedi Kyra.

"Hepsi birbirine bağlı," dedi Brian gizemli bir ifadeyle.

"Bence bugün hafif bir sağanaktan daha fazlasını görmeyeceksiniz. Eğer bir deprem ya da volkanik patlama olursa, Thor'u eve geri getirdiğinden emin ol." Connor, Brian'ın omzuna bir şaplak attı. "Şimdi konukların kapıda bekliyor. Hadi, onları içeri al ve etrafı göster. Ben saat onda Roibeard ve William'ı alacağım," dedi Connor, Kyra'ya dönerek. "Pauline'e de Moose kalıyor."

"Ben onu ayarlayacağım."

"Sean'a da Rex kalıyor. O şahin Sean'a saygı duyuyor ama aynı saygıyı henüz Brian'a duymuyor. En iyisi Rex'i şimdilik Bri'yle yalnız göndermemek. Saat iki için Merlin'i alacağım, birkaç gündür tura çıkmadı."

"Fin'in şahini burada değil."

"Buralarda," dedi Connor sadece. "Pauline de öğleden sonra yine Thor'u çıkarabilir. Brian veya Sean, son tura kimi koyduysan o da Rex'i alabilir."

"Nester ne olacak?"

"Bugün kendini iyi hissetmiyor. İzinli."

Kyra, Connor'ın şahinle ilgili değerlendirmesine sadece kaşını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

Kyra'nın yuvarlak yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bakılması gerekiyor mu?"

"Hayır, hasta değil, sadece keyifsiz. Ben onu sonra çıkaracağım, bu ruh halinden sıyrılmasını bekleyelim."

Sağanak konusunda haklıydı ama genellikle olduğu gibi yağmur geldi ve geçti.

Connor, baba ve oğlu etrafta gezdirirken, yağmurun Amerikalılar için ortama bir hava kattığını düşündü.

"Hangi şahinin hangisi olduğunu nasıl biliyorsunuz?" İri kulakları ve dolma gibi parmakları olan uzun boylu Taylor biraz sıkılmıştı.

"Harris şahinleri birbirine benzer ama hepsinin kendine has bir kişiliği ve tarzı vardır. Gördün mü? Moose büyük bir şahin, o yüzden adı bu. Onun yanındaki de Rex, asil bir havası vardır."

"Siz onları dışarı çıkardığınızda neden uçup gitmiyorlar?"

"Bunu neden yapsınlar ki? Burada güzel bir hayatları var. Ayrıca iyi, saygı duyulan bir işe sahipler. Bazıları burada doğdu ve bu yer onların yuvası."

"Onları burada mı eğitiyorsunuz?" diye sordu baba.

"Evet, yumurtadan yeni çıktıklarından beri. Uçmak ve avlanmak için doğmuşlar, değil mi? Düzgün bir eğitimle doğdukları şeyi yapmak için eğitilebilirler."

"Peki neden Harris şahinleri?"

"Sosyaller ve dahası manevra kabiliyetleri bu coğrafya

için onları iyi bir seçim haline getiriyor. Gökdoğan cinsi bu, görüyor musunuz?" Siyah ve sarı çizgileri olan büyük gri bir kuşa doğru onları yürüttü. "Kesinlikle muhteşemler ve dünyadaki hiçbir hayvan avlarına onlar kadar hızlı saldıramaz. Çok yükseğe uçup avına saldırmak için dalışa geçerler."

"Çitanın en hızlı olduğunu sanıyordum," dedi Taylor.

"Bu Apollo." Connor ismini söyleyince şahin geniş kanatlarını açtı ve Taylor omzunu silkmeden önce, bir süre nefesini tutmaya yetecek kadar etkilendi. "Bir kediyi yiyebilir ve saatte üç yüz yirmi kilometre hıza çıkabilir. Bu Amerika'da iki yüz mil demek," diye ekledi Connor. "Ama Harris şahinleri de ağaçların arasında dans edebilir. Şuradakileri görüyor musunuz?"

Baba ve oğlu o yöne doğru götürdü. "Geçen bahar yumurtadan çıkmalarını seyrettim ve onları serbest uçuşlara hazır olana kadar okulda eğittik. William da onlardan biri ve bugün bizimle birlikte uçacak Bay Leary."

"Çok genç değil mi? Yani, sadece beş ya da altı aylık."

"Uçmak için doğdu," diye tekrarladı Connor ve işleri hızlandırmazsa Taylor'ın ilgisini kaybedeceğini anladı. "Şimdi içeri geçelim, şahinleriniz bekliyor."

"Bu bir tecrübe Taylor." Rahat bir doksan boyunda olan baba, elini oğlunun omzuna koydu.

"Neyse. Büyük ihtimalle yine yağmur yağacak."

"Ah, bence güneş batana kadar yağmayacak. Peki, Bay Leary, Mayo'da aileniz var mı?"

"Tom diyebilirsin. Atalarımız olduğu söylendi ama bildiğim bir aile yok."

"Öyleyse sadece siz ve oğlunuzsunuz?"

"Hayır, karım ve kızım Cong'a alışverişe gitti." Adam gözlerini devirdi. "Anlayacağın başımız belada."

"Kız kardeşimin Cong'da dükkânı var. Adı Kara Cadı, belki uğrarlar."

"Eğer oradaysa ve bir şeyler satıyorsa mutlaka uğrarlar. Yarın da ata binmeyi denemeyi düşünüyoruz."

"Ah, daha iyisini yapamazsınız. Etrafta atla gezmek en iyisi."

Connor içeri girip bekleme tüneğine gitti. "İşte Roibeard ve William. Roibeard bana ait ama bugünlük senin Taylor. Yumurtadan çıktığından beri benimle. Tom, Kyra'nın sizin için hazırladığı formları imzalar mısın? Ben de Taylor'ı Roibeard'la tanıştıracağım."

"Bu nasıl bir isim?" diye sordu Taylor.

Burada olmak istemiyor, diye düşündü Connor. Evde, arkadaşları ve video oyunlarıyla olmayı tercih ediyor.

"Neden isminin bu olduğu eski bir hikâye. Adı yüzlerce yıldır bu ormanda avlanan şahinlerden geliyor. İşte eldivenin. Bu olmazsa, ne kadar akıllı ve yetenekli olsa da pençeleri derini deler. Kolunu şöyle tutman gerekiyor, gördün mü?" Connor kolunu nasıl tutması gerektiğini gösterdi. "Yürürken hep böyle tut. Sadece uçması için işaret verirken yukarı kaldıracaksın. Çıkıp dışarıda dolaşana kadar onu bağlayacağım."

Connor, Roibeard'e eldivenli eline konması için işaret ettiğinde Taylor'ın ürperdiğini hissetti. "Dediğim gibi, Harris şahinleri çevik ve hızlıdır, acımasız bir avcıdır. Yanımızda bu tavuk parçalarını götüreceğiz, böylece ikisi de kuş veya tavşan kovalama düşüncesini terk edecek."

"Ve genç William da senin Tom. Güzel ve iyi huyludur.

Ormana doğru kanat çırpmak için en küçük şansı bile kullanır ve sen de ödül olarak tavuklardan biraz al."

"Çok güzel. İkisi de harika." Tom hafifçe güldü. "Çok heyecanlıyım."

"Hadi bir macera yaşayalım. Şatoda kalmak nasıl?"

"Hayranlık verici. Annie ve ben bunu hayatımızda bir kere yaşayacağımızı düşünüyorduk ama şimdiden yeniden gelmekten bahsediyoruz."

"İrlanda'ya asla sadece bir kez gelmezsiniz."

Yürürken bu sohbet sayesinde Connor onları rahatlattı ama zihni ve kalbi şahinlerle meşguldü.

Onları okuldan uzaklaştırıp yolun aşağısına, etrafı uzun ağaçlarla çevrili bir açıklığın olduğu asfaltlanmış yola soktu.

Connor burada şahinleri serbest bıraktı.

"Eğer yumuşakça kolunu kaldırırsan uçarlar."

Bütün güzellikleriyle neredeyse sessizce havada yükseldiler. İki şahin de bir dala konup altın tanrılar gibi dik dik baktığında, hâlâ sıkılan çocuktan hafif bir iç çekme sesi geldi.

"Kameranı bana vermek ister misin Tom?"

"Ah, elbette. Şahinle Taylor'ın birkaç resmini çekmek istiyordum. Roibeard'la."

"Ben çekerim. Sırtını onlara dön Taylor ve sol omzunun üstünden yukarı bak." Connor, Roibeard için eldivenine bir parça tavuk koydu.

"İğrenç."

"Kuşa göre değil."

Connor açısını ayarladı. "İlk seferinde yaptığın gibi sadece kolunu kaldır ve sabit bir şekilde tut."

"Her neyse," diye mırıldandı Taylor ama denileni yaptı.

Sonra şahin gözleri parlayarak çevik bir hareketle aşağı indi ve oğlanın koluna kondu.

Tavuk parçasını tek seferde yuttu ve Taylor'un gözlerine bakarak durdu.

Bu anı çok iyi bilen Connor, çocuğun yüzünde beliren şaşkınlığı ve saf keyfi izledi.

"Vay be! Vay be! Baba gördün mü?"

"Evet. Bir şey yapmaz, değil mi?" Tom, Connor'a baktı.

"Endişelenecek bir şey yok, bana güvenin. Öyle kal Taylor."

Çocuk ve şahinin birbirlerinin gözlerinin içine baktığı bir poz daha çekti. "Şimdi sen Tom."

Connor adamın resimlerini çekerken, şaşkın bir halde birbirleriyle konuşan baba ve oğlu dinledi.

"Daha hiçbir şey görmediniz," dedi Connor. "Biraz daha ormana doğru gidelim. İkiniz de dans edeceksiniz."

Bu Connor için asla eskimeyecek ya da sıradan hale gelmeyecekti. Şahinin uçuşu, ağaçların arasından yükselip inişi, her zaman onu keyiflendiriyordu. Bugün buna baba ve oğlun heyecanı da eklenmişti.

Connor'a göre, nemli hava, ağaçların arasından sızan titrek ışık ve yaklaşmakta olan sonbaharın rüzgârları bugünü, şahinlerle ormanda gezinmek için mükemmel bir gün haline getiriyordu.

"Tekrar gelebilir miyiz?" Taylor kolunda Roibeard'la okulun kapısına doğru yürüdü. "Yani, sadece onları görmek için. Gerçekten çok havalılar, özellikle de Roibeard."

"Tabii ki gelebilirsin. Arkadaşlık etmenden memnun olurlar."

"Ayrılmadan önce bunu tekrar yapacağız," diye söz verdi babası.

"Atla geziye gitmektense bunu yapmayı tercih ederim."

"Ah, bahse girerim ki ondan da bunun kadar zevk alacaksın." Connor onları içeri yönlendirdi. "Güzel bir atın sırtında ormanda gezmek çok zevklidir, her şeyi farklı bir açıdan görürsün. Ayrıca ahırda çok iyi rehberler var."

"Siz ata biniyor musunuz?" diye sordu Tom.

"Evet, biniyorum. Gerçi istediğim kadar sık değil. Ama en iyisi at sırtında şahinle avlanmak."

"Hey, bunu yapabilir miyim?"

"Bu broşürde yok Taylor."

"Bu doğru," dedi Connor, Roibeard'i tüneğe koyarken. "Eğer şahinlere bir daha bakmak istersen bunu ayarlayabiliriz."

"Evet, tamam." Taylor sevgi dolu bir ifadeyle Roibeard'i bir süre daha inceledi. "Teşekkürler Connor. Bu harika olur."

Taylor dışarı koşunca, William'ı da tüneğe koydu Connor. "Şahinle at binme işini kolayca ayarlayabilirim. Tabii önce, ahırda şahinci de olan rehberlerden biri olan Meara'nın ailenize rehberlik edip edemeyeceğini kontrol etmem gerek. Tabii ilgilenirseniz."

"Taylor aylardır bilgisayar oyunlarından ve müzik dinlemekten başka bir şeye ilgi duymuyordu. Eğer bunu yapabilirsen, muhteşem olur."

"Bana birkaç dakika verirseniz hemen kontrol ederim."

Tom da dışarı çıkınca, Connor masaya yaslanıp telefonu eline aldı. "Ah, Meara, hayatım, senden özel bir ricam olacaktı."

Bir insana unutulmayacak hatıralar vermek güzel bir şeydi. Connor, günün son müşterisi için de elinden geleni yaptı - ama hiçbiri Amerikalı Taylor ve babası kadar mutlu olmayı başaramadı.

Rezervasyonlarının arasında, Gökdoğanlar'ı -Apollo da dâhil- ormanın ilerisine, açık alana alıştırma yapmaları ve avlanmaları için götürdü. Bu sayede hayranlıkla uçuşlarını seyredecek heyecanlarını içinde hissedebilecekti.

Connor, Harris şahinleri kadar sosyal olduğu için şahin turları yapmaktan keyif alıyordu ama bunun gibi yalnız kaldıkları zamanlar -sadece o, kuşlar ve doğa- gününün en sevdiği kısımlarını oluşturuyordu.

Apollo pike yaparak bir karga yakaladı - kusursuz bir saldırı düzenlemişti. Alçak bir duvarın kenarında oturup kuruyemiş ve elmayla beslenip eğitilebilirler ama yine de vahşi doğaya aitler, diye düşündü Connor.

Beklemekten memnunluk duyarak, kuşlar avlanırken öylece oturdu. Bu nemli öğleden sonrasının huzuru paha biçilmezdi.

Sis ve gölge yok burada, diye düşündü Connor. Henüz yok. O ve halkası ışığı korumak için bir yol bulduklarında hiçbir zaman da olmayacaktı.

Cabhan'ın nerede olduğunu merak etti. Gür ve yeşil tepelere göz gezdirirken, burada ve şimdide değil, diye düşündü Connor.

Keyifle Apollo'nun inişini izlerken, kendi kalbinin de kanatlandığını hissetti. Şu anda yalnız olsa da karanlıkla yüzleşip onu yenebileceğini hissediyordu.

Connor kalktı, kuşları teker teker geri çağırdı.

Okula kuşları geri götürüp kontrol edilmesi gereken

her şeyi kontrol etti, ardından eldivenini cebine sokup kapıyı kilitledi.

Sonra yavaşça ahırlara doğru gitti.

Önce Roibeard'i hissetti ve eldivenini çıkarıp giydi. Kolunu kaldırırken ise Meara'yı hissetti.

Şahin zevk için bir kez üzerinde döndükten sonra, Connor'ın eldivenli eline konmak üzere indi.

"Güzeldi değil mi? Kesinlikle o çocuğa unutamayacağı bir gün verdin." Connor, Meara gelene kadar olduğu yerde bekledi.

Genç kadın uzun ve kendinden emin adımlar atıyordu. Böyle özgüvenle yürüyen, uzun bacaklı bir kadına her erkek hayran olurdu.

"Taylor nasıldı?"

"Çocuk Roibeard'e âşık olmuştu, ona güvenli ve güzel bir yürüyüş yaptıran Patates'e de büyük bir yakınlık duydu. Kız kardeşinin de ata bir kez binmesine izin verdim, yoksa kardeş kavgası çıkacaktı. O da çok sevdi ama oğlan kadar değil. Kızın bindiği birkaç dakika için onlardan para almayacağız."

"Hayır, almayacağız." Connor, Meara'nın elini tuttu ve bırakmadan önce boğumlarından yumuşakça öptü. "Teşekkürler."

"Bana daha fazla teşekkür edeceksin, çünkü babası fazladan bir yüzlük verdi."

"Yüzlük mü? Fazladan mı?"

"Öyle yaptı ve benim dürüst bir tip olduğum kanısına vardığından, yarısını sana vermemi rica etti. Doğal olarak buna hiç gerek olmadığını söyledim ama o ısrar etti. Ben de doğal olarak reddetmek istemedim."

"Doğal olarak," dedi Connor sırıtarak.

Meara parayı cebinden çıkarıp saydı.

"Pekâlâ, başımıza konan bu talih kuşuyla ne yapmalıyız? Birer biraya ne dersin?"

"Bazen aklına iyi fikirler geliyor derim. Diğerlerine de haber verelim mi?" diye sordu Meara.

"Elbette. Sen Branna'ya mesaj at, ben Boyle'a haber veririm. Akşam dışarı çıkmak Branna'ya da iyi gelecektir."

"Biliyorum. Neden ona sen mesaj atmıyorsun?"

"Hayır, çünkü bir kardeşe hayır demek arkadaşa hayır demekten daha kolay." Connor, Roibeard'in gözlerine bakarak bir süre sessizce yürüdü. Sonra şahin havalandı ve yükselip uzaklara kanat çırptı.

Meara keyifle şahinin uçuşunu izledi. "Nereye gidiyor?"

"Eve. Onun yakınımda olmasını istiyorum, o yüzden eve uçup bu gece evde kalacak."

"Bunu kıskanıyorum," dedi Meara telefonunu çıkarırken. "Sen şahinlerle, Iona atlarla, Branna tazılarla konuşabiliyor ve Fin istediği zaman üçüyle de. Bunu ben de yapmak isterdim."

"Bu yetenek sende de var. Seni atlarla, şahinlerle, tazılarla birlikteyken gördüm."

"O eğitim ve çekimle alakalı. Senin sahip olduğun şey gibi değil." Meara mesajı gönderdi ve telefonu cebine koydu. "Fakat sadece hayvanları duyabilmeyi isterdim. Senin gibi insanların zihnini okuyabilseydim, düşünceleri ve duyguları duyabilseydim delirirdim. Dinlememek için mücadele eder ama sonra büyük ihtimalle duyduklarımdan dolayı sinirden kudururdum."

"En zoru gizlice dinlemeye karşı koymak zaten."

Meara ona bir dirsek atıp güldü. "Eminim bir kıza bira ısmarlamayı teklif ettiğinde ne cevap vereceğini merak edince onu dinliyorsundur."

"Bu olgunluğa erişmeden önce birkaç kez yaptım, evet."

Meara o tatlı kahkahasını attı. "Henüz olgunluğa erişemedin."

"Çok yaklaştım ama. Ah, Boyle cevap verdi. Iona, Branna'yla evde alıştırma yapıyormuş, Boyle birazdan Fin'i de alıp gelecek. Iona da Branna'ya aynısını yapar mı göreceğiz."

"Hepimizin bir arada olması çok hoşuma gidiyor. Ailece."

Connor, Meara'nın özlemini hissederek bir kolunu omzuna attı. "Ailece," diye onayladı, "bu çok doğru ve gerçek."

"Kerry'ye taşındıklarından beri kardeşlerini özlüyor musun?"

"Bazen evet ama gölde çok mutlular. Orada pansiyon işletiyorlar ve her zaman cıvıl cıvıl olan teyzemlerle birlikteler. Ayrıca Skype'ta kullanabiliyorlar. Bu kimin aklına gelirdi ki? Böylece onları görüyoruz ve neler olup bittiğini öğreniyoruz."

Cong'a giden dönemeçli yolda yürürken, Connor onun omzunu sıktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bugünlerde buralardan uzakta, güneyde oldukları için memnunum."

"Bundan ben de memnun olmak isterdim."

"Bu durumu atlatacaksın. Sadece geçici bir dönem."

"Yaklaşık on beş yıldır süren bir dönem. Ama haklısın." Meara sanki bir yükü üzerinden atar gibi omuzlarını

silkti. "Haklısın. Bugün anneme kız kardeşim ve torunlarını uzun bir ziyarete giderse ne kadar keyif alacağından bahsettim. Gerçi bu, Maureen'a büyük bir kazık atmam demek ama o bunu hak ediyor. Eğer bu da tutmazsa, annemi memnun olacağı yeri bulana kadar kardeşten kardeşe yollamayı planlıyorum. Kesinlikle dairemden ayrılmayacağım."

"Yeniden annenin yanına taşınırsan delirirsin ve bunun ikinize ne yararı olur ki? Donal onla iyi geçiniyor, gerçi sen de öyle. Ona zamanını ayırıyorsun, dinliyorsun, alışverişine yardım ediyorsun. Kirasını ödüyorsun."

Meara gözlerini kısıp onu itince Connor kaşlarını kaldırdı.

"Mantıklı ol Meara. Fin onun ev sahibi, kirayı senin ödediğini nasıl bilmem? Sen iyi bir kızsın, bencil hissetmeni gerektiren bir şey yok."

"Başka bir yerde olmasını istemek bencillik gibi geliyor ama bunu istemekten kendimi alamıyorum. Ayrıca Fin evinin ederinin yarısını bile almıyor."

"Aile," dedi Connor ve Meara iç çekti.

"Bara giderken insan kaç kez haklı olabilir?" Meara ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Peki bu süre içinde benim şikâyet etmem ve kusur bulmama ne demeli? Sanırım bu kadar yeter. İşte güzel bir gün geçirdim ve cebimde fazladan bir ellilik var."

Turistlerin hâlâ fotoğraf çekerek dolaştığı eski manastırı geçtiler. "İnsanlar her zaman sana bir şeyler anlatıyor. Neden?" diye sordu Meara.

"Belki bir şeyler duymayı sevdiğim içindir."

Meara kafasını sağa sola salladı. "Hayır, dinlediğin için. Ben genellikle anlatılanları duymazdan geliyorum."

Connor sıkmak için elini onun cebine soktu. "Sanırım birlikte insan doğasının ortalamasını oluşturuyoruz."

Hayır, diye düşündü Meara. Connor O'Dwyer hiçbir konuda ortalama ya da sıradan olamazdı.

Sonra barın sıcaklığının ve gürültüsünün içine adım attılar.

Herkes Connor'a selam veriyordu ve o da insanlara neşeyle hitap edip çapkınca gülümsüyordu. O her zaman hoş karşılanırdı.

Her zaman iyi ve yumuşak başlı, diye düşündü Meara.

"Bize bir masa bul," dedi Connor, "ilk turda ayakta takılacağım."

Meara altı kişinin oturabileceği büyük bir masaya doğru gitti. Yerleşince telefonunu çıkardı ve Branna'ya mesaj attı.

Saçlarınla uğraşmayı bırak. Biz çoktan geldik.

Sonra yarınki programını kontrol etti. Sabah pistte bir dersi, üçte rehberlik gezisi vardı. Tabii her gün yaptığı gibi, Boyle'a atları besleme ve tımarlamada yardım da edecekti. Sonra uzun zamandır çıkmayı planladığı market alışverişi vardı - kendisi ve annesi için. Çamaşır yıkaması da gerekiyordu.

Barda çok fazla oyalanmazsa yıkama işinin bir kısmını bu gece halledebilirdi.

Meara takvimini kontrol etti, kardeşinin doğum günü hatırlatmasını gördü ve programına hediye almayı unutmamak için bir not ekledi.

Ayrıca Iona'nın kılıç kullanma dersi de yaklaşmıştı. İlerleme kaydediyor, diye düşündü Meara ama Cabhan yeniden ortaya çıktığından düzenli çalışmaları önemliydi.

"Hadi ama çalışmayı bırak." Connor biraları masaya koydu. "Mesain bitti."

"Yarınki programımı gözden geçiriyordum."

"Sevgili Meara, her zaman yeni bir görevi dört gözle bekliyorsun."

"Sense her zaman yeni bir eğlence arıyorsun."

Connor bardağını kaldırıp gülümsedi. "Eğer doğru yaşarsan, hayat bir eğlencedir." Boyle ve Iona'nın geldiğini görünce kafasını salladı. "Aile geliyor."

Meara etrafına bakındı ve telefonunu bir kenara bıraktı.

5

Güzel bir iş günü, bira ve arkadaşlar. Connor'a göre hayatta istenecek başka bir şey yoktu. Tabii sıcak bir yemek ve istekli bir kadın dışında.

Arada sırada bakan sarışın Alice'in çok istekli olduğunu bilse de bu gece bira ve arkadaşlarıyla yetiniyordu.

"Bence," dedi Connor, "Fin de bize katıldığına göre, Meara ve benim bugün Amerikalılar için yaptığımız gibi, atlı şahin turunun programlarımızda kalıcı olmasını düşünebiliriz."

Boyle kaşlarını çattı. "Rehber olarak tecrübeli bir şahinciye ihtiyacımız olur ve bu da bizi Meara'yla sınırlandırır."

"Ben de yapabilirim," diye itiraz etti Iona.

"Sadece birkaç kez şahin uçurdun," dedi Boyle. "Ve hiçbir zaman yalnız değildin."

"Şahinleri çok seviyorum. Hem sen de doğuştan yetenekli olduğumu söyledin," dedi Iona, Connor'a hatırlatarak.

"Şahinlerle iyi anlaşıyorsun ama at sırtında giderken

de birkaç kez denemelisin. Hatta kışın şahinlerle alıştırma yaparken yaptığımız gibi bisiklet üzerinde pratik yapmalısın."

"Yapacağım."

"Fakat bir kılıçla da alıştırma yapman gerekiyor," dedi Meara.

"Her zaman canıma okuyorsun."

"Evet, okuyorum." Meara birasının içine bakarak gülümsedi. "Gerçekten."

"Kızımız çabuk kavrıyor," diye yorum yaptı Fin. "Yine de bu ilginç bir fikir."

"Eğer bu işi ciddiye alacaksak..." Boyle birasından bir yudum alırken düşündü. "Bu paketi alan müşterilerin biraz ata binme tecrübesi de olmalı. İstediğimiz son şey acemi seviyede olan birinin şahin koluna konduğunda panik yaparak atı ürkütmesi."

"Bu noktada sana katılıyorum."

"Eğer onlarla konuşursam atlar ürkmez." Iona başını eğip gülümsedi. "İşte, Branna geldi."

Tabii ki saçlarıyla uğraşmış ve koyu mavi ceketinin üzerine kırmızı bir şal atmıştı. Düz çizmeleri evden buraya yürüdüğü anlamına geliyordu.

Branna, Meara'nın omzuna elini koyup onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Olay ne?"

"Meara ve ben bugün iyi bir bahşiş kaptık."

"Güzel. O zaman kız kardeşine bir bira alırsın, değil mi?"

"Benim sıram." Meara bira almak üzere ayağa kalktı.

"Sürekli annesini düşünüyor," dedi Connor, Meara duyma mesafesinden çıktığında. "Güzel bir akşam geçir-

meli. Yemek yiyip onu neşelendirelim. Ben biraz tavuklu börek ve patates kızartması ısmarlayacağım."

"Kimin midesini düşünüyorsun?"

"Kendi midemi ama onun da ruh halini." Connor bardağını havaya kaldırdı. "Ve güzel bir muhabbeti."

Güzel bir akşamdı. Meara bir bira içip eve gitmeyi, çamaşır yıkamayı ve çabuk bir akşam yemeği için buzdolabında ne kaldıysa yemeyi planlamıştı. Ama şu anda ikinci birasını içiyor ve tavuklu böreğini yiyordu.

Kamyonunu Branna'nın evinin önüne bıraktığından bardan eve yürüyecekti. Biraz çamaşır yıkayacak, kendisi ve annesi için alışveriş listesi hazırlayacaktı. Erkenden yatağa girecek ve eğer yeterince erken kalkarsa, biraz daha çamaşır yıkayıp en azından çamaşır işini tamamen bitirmiş olacaktı.

Öğle arasında da markete gidebilir, yarın işten sonra da annesine uğrayıp Maureen'i ziyaret etmesi için onu cesaretlendirebilirdi.

Connor onu dirseğiyle dürtü. "Çok düşünüyorsun. Anı yaşamaya çalış, çok şaşırabilirsin."

"Barda tavuklu börek yemek mi beni şaşırtacak?"

"Güzel değil mi?"

Meara bir ısırık daha aldı. "Güzel. Alice hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hmm?"

"Alice Keenan bar tezgâhının diğer ucunda, gözleriyle ben buradayım diyor." Meara başıyla kızı işaret etti.

"Kesinlikle güzel bir yüzü var ama bana göre değil."

Meara şaşkın bir ifade takınıp, masadakilere baktı.

"Bunu duydunuz mu? Connor O'Dwyer güzel bir yüzün ona göre olmadığını söyledi."

"O kız parmağına bir yüzük takmak istiyor, değil mi?" diye sordu Fin eğlenerek.

"Evet, bunu istiyor ve bu benim ona verebileceğimden fazlası. Ama güzel bir yüzü var."

Connor, Meara'ya doğru eğildi. "Hemen burada bana sarılır ve bir öpücük verirsen kapılmış olduğumu düşünür ve benim için yanıp tutuşmaktan vazgeçer."

"O zaman yanıp tutuşmaya devam etmek zorunda." Meara biraz daha börek aldı. "Şu an ağzım dolu."

"Bir kez öpücük vermiştin bana."

"Gerçekten mi?" Iona tabağını kenara itti. "Hadi anlatsana!"

"O zamanlar on iki yaşındaydım."

"Aslında utangaç bir on üçtün."

"Utangaç bir on üç on iki demektir." Meara çatalını saplayacak gibi salladı. "Ve merak ettim."

"Hoştu."

"Nasıl desem?" dedi Meara. "O benim ilk öpücüğümdü."

"Vay be," dedi Iona iç çekerek. "İlk öpücüğünü hiçbir zaman unutmazsın."

"Onun ilk öpüşmesi değildi."

Connor kahkaha atıp Meara'nın örgüsünü çekti. "Evet, ilk değildi ama unutmadım, değil mi?"

"Ben ilk öpüştüğümde on bir yaşındaydım, biraz erken geliştim," dedi Iona. "İsmi Jessie Lattimer'di. Tatlıydı. Bir gün evlenip bir çiftlikte yaşayıp, bütün gün ata bineriz diye hayal etmiştim."

"Peki, Jessie Lattimer'e ne oldu?" diye sordu Boyle merakla.

"Kalbimi kırıp başka birini daha öptü. Sonra ailesi Tucson ya da Toledo'ya taşındı, T ile başlayan bir yere işte. Şimdiyse İrlandalı bir adamla evleneceğim." Iona eğilip Boyle'u öptü. "Ve bütün gün at süreceğim."

Boyle parmaklarını onunkilere dolarken gözleri parladı.

"Senin ilk öpüşmen nasıldı Branna?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu Ioana. Biliyordu. Tabii ki biliyordu, hatta Branna Fin'e bakmadan önce bile.

"Ben de on iki yaşındaydım. En iyi arkadaşımın beni geçmesine izin veremezdim, değil mi? Tıpkı Connor gibi Fin de becerikliydi."

"Öyleydi," diye katıldı Connor neşeyle. "Her dakikayı seninle geçirmeyi başarıyordu."

"Her dakikayı değil, çünkü onun da ilk öpücüğü değildi."

"Biraz alıştırma yapmıştım." Fin birasını alarak sandalyesinde arkaya yaslandı. "Çünkü senin ilk öpücüğünün unutulmaz olmasını istedim. Ormanın gölgelerinde, ılık bir yaz günüydü," diye mırıldandı. "Hava yağmur, nehir ve sen kokuyordu."

Branna ve Fin artık birbirine bakmıyordu. "Sonra şimşek çaktı, gökyüzünden doğruca toprağa bir yıldırım saplandı." Branna çok iyi hatırlıyordu. "Gökyüzü karıştı ve ardından bir fırtına geldi. Bilmeliydik."

"Çocuktuk."

"Uzun süre değil."

"Seni üzdüm," dedi Iona yavaşça. "Özür dilerim."

"Hayır, üzülmedim." Branna başını salladı. "Biraz geçmişe, güneş ışığındaki bir kar tanesi gibi hızla eriyen masumiyetime özlem duydum. Artık masum olamayız, yoksa olabilir miyiz? Başımıza gelen ve tekrar gelecek olan şey yüzünden. Bu yüzden... biraz içelim ve anın tadını çıkaralım. Hadi biraz müzik yapalım, Ne diyorsun Meara? Bugünlük bir ya da iki şarkı, çünkü yarının ne getireceğini ancak tanrılar bilir."

"Ben bardan kemanı alırım." Connor ayağa kalktı, masadan ayrılırken kardeşinin saçını okşadı ve hiçbir şey demeden, ihtiyacı olan huzuru ona verdi.

Meara niyetlendiğinden daha uzun süre oturdu, çamaşır yıkamak ve alışveriş listesi yapmak için pek zamanı kalmamıştı. Connor'ı başından atmaya çalışsa da eve kadar eşlik etmekte ısrar etti.

"Bu çok aptalca. Evim yürüyerek beş dakika uzakta bile değil."

"Öyleyse fazla zamanımı almayacaktır. Kalman iyi oldu, Branna'nın buna ihtiyacı vardı."

"O da benim için aynısını yapardı. Hem keyfimi yerine getirdi, gerçi bu çamaşırların yıkanmasını sağlamadı."

Yokuşu çıkıp sessizce sokağa girdiler. Dükkânlar çoktan kapanmıştı ve yolda tek bir araba bile yoktu.

Havayı karıştıran bir rüzgâr çıktı. Meara penceredeki saksılardan gelen güneş çiçeğinin kokusunu aldı ve bulut kümelerinin arasından iğne gibi görünen yıldızlara baktı.

"Başka bir yere gitmeyi düşündün mü hiç?" diye sordu Meara. "Başka bir yerde yaşamayı. Yani burada yapman gereken şeyi yapmak zorunda olmasaydın."

"Hayır, düşünmedim. Burası tam bana göre. Bu istediğim şey ve yer. Ya sen?"

"Hayır. Dublin, Galway'e hatta Amerika'ya giden arkadaşlarım var. Ben de bunu yapabilirdim, diye düşündüm. Bir maceraya atılıp bir yere çeker gider, anneme oradan para gönderebilirdim. Ama bunu hiçbir zaman burada kalmaktan daha çok istemedim."

"Korkunç güçleri olan ve yüzyıllardır yaşayan bir büyücüyle savaşmak birçok kişi için iyi bir macera olurdu."

"Grafton Caddesi kadar değil ama." Birlikte güldüler ve Meara'nın dairesine giden köşeyi döndüler. "Bir tarafım gündönümünde gerçekleşen türden bir şeyin hiç olmayacağına inanıyordu. Sonra oldu, hem de öyle şiddetli, hızlı ve korkunçtu ki düşünmeye bile zamanım olmadı."

"Muhteşemdin."

Meara güldü ve kafasını salladı. "Ne yaptığımı pek hatırlayamıyorum. Işık, ateş ve rüzgâr. Uçuşan saçlar. Bütün o ışık. Seni hiç o şekilde görmemiştim. Büyünle güneş gibiydin, neredeyse kör ediciydin."

"Bunu hepimiz yaptık. Hep beraber olmasak onu püskürtemezdik."

"Bunu biliyorum. Anlıyorum." Meara bir anlığına, sadece geceye, hayatı boyunca onun olan köyüne baktı. "Ve o hâlâ yaşıyor."

"Kazanamayacak." Meara'nın evinin kapısına çıkan merdivenleri beraber tırmandılar.

"Bilemezsin Connor."

"Buna inanmak zorundayım. Eğer karanlığın kazanmasına izin vereceksek, bütün bunların amacı ne? O yüzden buna izin vermeyeceğiz."

Meara mor ve kırmızı petunyaların büyüdüğü bir saksının yanında durdu. "Keşke Fin seni arabayla eve götürseydi."

"Börek ve patates kızartmasını eritmem gerekiyordu, tabii birayı da."

"Kendine iyi bak Connor. Sensiz kazanamayız. Ayrıca sana çok alıştım."

"Öyleyse kendime iyi bakacağım." Connor ona uzandı, bir an tereddüt etti ve sonra tanıdık bir şekilde saç örgüsünü çekti. "Sana da alışan biri var. İyi geceler Meara."

"İyi geceler."

Connor o içeri girene ve kapıyı kilitleyene kadar bekledi.

Meara'yı neredeyse öpeceğini fark etti ve bu öpücüğün kardeşçe olacağından emin değildi. Belki de bu kadar çok içmemeliydi.

Meara arkadaşıydı, hatta sahip olabileceği en iyi arkadaştı. Bu dengeyi bozacak hiçbir şey yapamazdı.

Ama Connor şu anda gergin ve doyumsuz hissediyordu. Belki de Alice'le şansını deneyebilirdi.

Yine de bu kadar çok şey olurken, Branna'yı gece evde yalnız bırakma konusunda içi rahat etmiyordu Ayrıca eve yanında bir kadın götürme konusunda da kendini pek rahat hissetmiyordu, özellikle de bu koşullarda.

Bu münasebetsiz olur, diye düşündü Connor, evleri arkasında bırakıp rüzgârlı yolda yürürken.

Kadınları seviyordu, onlarla sohbet etmeyi ve flört etmeyi seviyordu. Onlarla dans etmekten, yürüyüşe çıkmaktan ve kahkahalarını duymaktan hoşlanıyordu. Ve Tanrım, onlarla yatmayı seviyordu.

Yumuşak ve sıcaklardı, o inlemeleri de vardı tabii.

Ama Cabhan tekrar harekete geçtiğinden beri böyle zevklere ara vermişti.

Connor hesaplamaya çalışırken karanlık yolun ortasında ansızın durdu.

Cabhan oradaydı. Uzakta ama çok uzakta değil; ne tehlikede olacak kadar yakın ne de tam olarak güvende hissedecek kadar uzaktaydı.

Connor kazağının altındaki tılsıma dokundu, şeklini ve sıcaklığını hissetti. Sonra da kollarını açabildiği kadar açtı.

Hava ona fısıldıyordu, saçlarının arasında uçuşan rüzgâr hafif bir şarkı gibiydi. Gücü artarken fısıltılar teninde yankılanmaya başladı.

Sonra görüşü genişledi, artık ağaçları ve çalıları görebiliyor, esen rüzgârın fısıltısını, hareket eden gece yaratıklarının kalp atışlarını, kovalanan avın hızlanan nabzını duyabiliyordu.

Ve hepsinin üzerinde bir çeşit karartı, gölgelere saklanan bir gölge vardı.

Nehir. Nehrin ötesindesin, evet. Nehri geçmek sana acı veriyor. Su seni tedirgin ediyor. Bunu hissedebiliyorum, tıpkı bataklığını sevdiğini hissettiğim gibi. Bir gün senin inini bulacağım. Bir gün.

"Hâlâ zayıfsın. Ah, çocuk ve ben seni yaraladık. Daha kötü şeyler yapacağız piç kurusu, yemin ederim işimiz bitmeden önce sana daha kötü şeyler yapacağız."

Connor artık o kadar da gergin değildi, eve dönerken ıslık çalıyordu.

Yağmur uzun süre yağdı ve geçmek bilmedi. Ashford

Şatosu'nun konukları ise hâlâ şahin turuna çıkmak istiyordu.

Connor yağmuru umursamazdı ama müşterilerin kıyafetlerine yine hayretle baktı. Onları renkli çizmeler, yağmurluklar, eşarplar, takılan şapkalar ve eldivenler içinde etrafta gezinirken görmek onu hep eğlendirirdi - bütün bunlar çok da serin olmayan Eylül yağmuru içindi!

Yine de ağır ağır ilerleyen sisi izledi ve içinde nemden başka bir şey bulamadı. Şimdilik.

Nemli akşamda işi bittiğinde, güzel koyu bir çay eşliğinde evlerinin verandasında oturdu ve Meara'nın Iona'yı çalıştırmasını izledi. Kılıçlar çarpıştı, Branna kesme ihtimaline karşılık onları büyüyle erişte kadar yumuşak hale getirse de hâlâ keskin çınlamalar çıkıyordu.

Kuzini her geçen gün kendini geliştiriyordu ancak onun Meara Quinn'in stili ve saldırganlığıyla boy ölçüşebileceğinden emin değildi.

Meara kılıçla doğmuş gibiydi ve örülmüş gür kahverengi saçlarıyla, uzun ve kıvrak bir tanrıça gibi görünüyordu.

Altın sarısı Çingene atalarından miras cildi koyu gözleri, bir hamleyi engellerken hiddetle parladı.

Connor onun kılıç sallamasını bütün gün seyredebilirdi.

Branna elinde büyük bir kupa çayla dışarı çıktı ve yanına oturdu.

"Kendini geliştiriyor."

"Hmm? Ah, Iona, evet. Ben de aynısını düşünüyordum."

Branna sakince çayından bir yudum aldı. "Bunu mu düşünüyordun?"

"Evet. Bize geldiğinden daha güçlü, aslında o zamanlar da zayıf değildi. Yine de daha güçlü ve kendinden emin. Yeteneğinden de emin. Bir kısmı bizim, bir kısmı da Boyle'un etkisi sayesinde ama büyük bir kısmı her zaman onun içindeydi, sadece bekliyordu." Connor, Branna'nın dizine yavaşça vurdu. "Şanslıyız."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Olduğumuz kişi konusunda da şanslıyız. Sevildiğimizi ve değer gördüğümüzü her zaman biliyorduk. Ayrıca sahip olduğumuz güç gerçekten de bir ödül, gömülecek veya saklanacak bir şey değil. Pekâlâ, bu ikisi yağmurda kılıçlarla dövüşüyor, değil mi? Belki o kadar da şanslı değilizdir. Yine de bir aileyiz... Tanrım, Meara gibi konuştum."

"Biz bir aileyiz."

"Biliyorum, onların da bildiği gibi. Ancak yine onlar sayesinde, seni yaratanların bütün sevgisine sahip olamamanın o kadar korkunç olmadığını düşünüyorum. Örneğin Iona'nın ailesinin ilgisizliği ya da Meara'nın ailesinin kelimenin tam anlamıyla dağılması gibi."

"Peki hangisi daha kötü sence? İlgisizlik ki bu benim için kesinlikle anlaşılmaz bir şey ya da ailenin dağılması? Tanrım, Meara'nın babası sahip oldukları her şeyin içine ettikten sonra kalan paralarını da alıp gitti."

"Bence ikisi de seni mahvederdi. Ama onlara bak, çok güçlü ve cesurlar."

Iona tökezleyip ıslak çimene düştü. Meara eğilip elini uzattı ama Iona kafasını sağa sola salladı, sinirlenmişti. Genç kız doğrulup ayağa kalktı ve kılıcını sallayarak ileri geri hareket etti.

Connor gülümseyip kardeşinin bacağına bir şaplak attı. "Ufak tefek ama çok inatçı"

"Kesinlikle öyle ve bu arada ocakta bir tencere Guinness yahnisi var."

Connor'ın aklı hemen yemeğe gitti. "Guinness yahnisi mi?"

"Evet, ayrıca haşhaşlı, mayalı ekmek de var."

Connor'ın gözleri kısıldı. "Peki, bunu hak etmek için ne yaptım?"

"Bir dahaki izin gününde benimle çalışman gerekiyor."

"Elbette çalışırım."

"Gündönümü için yaptığımız büyüler... İşe yarayacağına çok emindim. Ama bir şeyi gözden kaçırdım, onca zaman önce Sorcha'nın kendini feda edip Cabhan'ı zehirlediğinde gözden kaçırdığı şey gibi. O zamandan beri ailemizde doğan herkes bir şeyi gözden kaçırdı. Bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Bulacağız. Ayrıca Branna, sen gözden kaçırmadın, hepimiz gözden kaçırdık. Fin-"

"Onla beraber çalışmalıydım biliyorum. Çalışıyorum ve çalışacağım."

"Onun da senin kadar acı çektiğini bilmek işine yarar mı?"

"Biraz." Branna bir anlığına kafasını omzuna yasladı. "Bencilin tekiyim."

"Bu insani bir şey. Tıpkı babamın dediği gibi, bir cadı da herkes gibi bir insandır."

"Evet, öyle derdi."

Kılıçlar çınlarken iki kardeş sessizce yan yana oturdu.

"Cabhan iyileşiyor, değil mi?" dedi Branna sessizce.

"Bir dahaki sefer için kendini topluyor. Havada bir şey var... hissediyorum."

"Ben de hissediyorum." Connor ormanın koyu yeşil gölgelerine baktı. "Onun kanından olduğu için Fin daha fazla hissediyordur. Peki hepimize yetecek kadar yahni var mı?"

Branna içini çekti. "Sanırım var. Onları da davet et," dedi kalkarken, "ben de gidip yahninin yeteceğinden emin olayım."

Connor kardeşinin elini tutup öptü. "İşte benim kardeşim."

"Guinness yahnisinin düşüncesi bile seni duygusallaştırıyor."

Iona, Meara'nın soluna vuracakmış gibi yaptı ama eğildi ve sağdan vurdu. Bu defa ayağı takılıp kayan ve ıslak çime düşen Meara oldu.

Iona bir çığlık atıp kılıcını havaya kaldırarak döne döne zıpladı.

"Aferin kuzin!" diye bağırdı Connor.

Iona abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi, sonra Meara kılıcının düz tarafıyla poposuna vurunca bir çığlık atarak hızla doğruldu.

"Aferin," dedi Meara. "Ama zafer sarhoşluğuyla dans ederken seni yaralayabilirdim. Bir dahakine önce benim işimi bitir."

"Anladım ama bunu yapmalıydım." Iona tekrar çığlık atıp zıpladı. "Kılıçları kaldırıp, Branna'ya hava atacağım."

"Bana uyar."

Iona kılıçları alıp ikisine de havaya kaldırdı, Connor'a bir daha selam verdi ve sonra içeri gitti.

Meara ayağa kalkıp ona doğru geldiğinde Connor, "Onu çok iyi eğittin," dedi ve çayından kalanı ikram etti.

"Afiyet olsun."

"Seni yere sermesine bilerek mi izin verdin?"

"Hayır, aslında onu teşvik etmek için bunu yapmayı düşünmüştüm ama gerek kalmadı. Her zaman hızlıydı, şimdiyse sinsi olmayı öğreniyor." Meara poposunu ovuşturdu. "Kuru kalan son yerim de ıslandı."

"Bunu düzeltebilirim." Connor yaklaştı ve ellerini ıslak pantolonunun üzerinde tutarak yavaşça poposunun etrafında gezdirdi.

Ellerindeki sıcaklık hızla artarken Connor hafifçe titredi. O egzotik gözlerinde bir şey var, diye düşündü. Geri çekildiğinde, kendini Meara'yı ayartmak üzereyken yakaladı.

"Teşekkürler." Meara çayı çabucak bitirdi. "Ve çay için de teşekkürler, gerçi Branna'nın çok sevdiği şaraptan da bir kadeh alabilirdim."

"O zaman içeri gir ve al. Gelmesi için diğerlerini de arıyorum. Guinness yahnisi ve yeni pişmiş ekmeğimiz var."

"Gitmem gerek." Meara dönüp kamyonuna doğru baktı. "Bu günlerde neredeyse burada yaşıyorum."

"Branna'nın halkaya ihtiyacı var Meara. Kalsan iyi olurdu."

Meara bir şey hissetmiş gibi omzunun üstünden arkaya doğru baktı. "Beklenenden daha erken mi geliyor?"

"Bir şey söyleyemem. Fin'in daha fazlasını söyleyebileceğini umuyorum. O yüzden içeri gel, biraz şarap iç, yahni ye ve hep birlikte olalım."

Connor'ın tahmin ettiği gibi hepsi geldi. Böylece mutfak arkadaşların sıcaklığı ve şen kahkahalarla doldu.

Guinness'ini* yahnisinden aldığından, Connor şarap içmeyi tercih etti. Şarabını içerken ve Iona yeniden zafer anını canlandırırken, kuzinine körkütük âşık olan arkadaşının sırıtışını izledi.

Boyle McGraff'ın âşık olacağını kim düşünürdü ki? Az konuşan ve genellikle atlarını kadınlardan daha çok önemseyen bu adamdı. Aniden sinirlenmesiyle ünlü Boyle, şimdi atlara fısıldayan küçük cadıya kapılıp gitmişti.

"Muzip ve mutlu bir şekilde bakıyorsun," dedi Meara.

"Boyle'un Iona'ya bakarken ergen bir delikanlıya dönmesini izlemek keyif veriyor."

"Birbirlerine yakışıyorlar ve beraber güzel bir hayat kuracaklar. Çoğumuzun aksine."

"Ah, evet, çoğumuzun aksine."

Meara'nın bunu söylediğini duymak Connor'ın kalbini acıttı. "Dünyanın birbirine yakışan âşıklara ihtiyacı var, yoksa neslimiz nasıl devam ederdi? Bu yalnız bir hayat."

"Bir başına olmak istediğin gibi davranabilmek, iki kişi olmaya tahammül edememek demektir. Ah, her şey mahvolduğunda yalnız kalmak anlamına da geliyor."

"Çok alaycısın Meara."

"Ve böyle de iyiyim." Meara kavisli kaşlarının altından bir bakış attı. "Sen de romantik birisin Connor."

"Ve böyle de iyiyim."

Meara peçeteleri masaya yerleştirirken yumuşak bir şekilde güldü. "Branna, ocağın üstündeki tencereden herkesin kendi servisini almasını söyledi, bu yüzden gidip sıraya girsen iyi olur."

"Gireyim o zaman."

---

*Bir bira markası.

Connor yemeye oturup büyüden -aydınlık ve karanlıktan- konuşmaya başlamadan önce masaya şarap getirmeye gitti.

Yahninin kendisi de bir parça büyüydü ama Branna'nın kendi tarzında.

"Tanrım, bu çok iyi!" Iona yahniden bir kaşık daha aldı. "Böyle yemek yapmayı benim de öğrenmem lazım."

"Sen de mezeleri iyi yapıyorsun," dedi Branna. "Ayrıca Boyle da sağlam bir aşçı. Bu işi o halledebilir, sen de kılıç dövüşünü halledersin."

"Belki de. Hem Meara'nın boyunun ölçüsünü de aldım."

"Bunu söylemekten sıkılmayacak mı?" diye sordu Meara. "Zafer coşkusunu dindirmek için artık onlarca kez boyunun ölçüsünü almam şart."

"Bu bile işe yaramaz." Iona gülümsedi ve yerine oturdu. "Bunu bilerek yapmadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım ama keşke yapsaydım o zaman hepimiz sana acırdık."

"O zaman şerefinize." Fin kadehini kaldırdı. "Sana, *deirfiúr bheag,* hafife alınmayacak bir savaşçıya. Ve sana *dubheasa**," dedi Meara'ya.

"Bu iş de kolayca çözüldü," dedi Branna ve içkisini içti.

"Bazen gerçek kolaydır, bazen de değil."

"Kolay ya da değil, gerçek bize gereken şey."

"Öyleyse size gereken şeyi vereceğim. Onu yaraladınız," dedi Fin, Connor'a. "Sen ve Eamon. Ama iyileşiyor. Siz üçünüz, benim de hissettiğim gibi bunu hissediyorsunuz."

*İrl. Karanlık güzellik. (Ç.N.)

"Toplanıyor," dedi Connor.

"Evet. Karanlığı etrafında ve içinde topluyor. Nasıl olduğunu söyleyemem ama bunu durdurmak için bir yol bulmalıyız."

"Kırmızı taş. Kaynak."

Fin, Iona'yı onaylamak için kafasını salladı. "Evet ama bunu nereden buldu? Onu nasıl güçle doldurdu? Onu nasıl alabilir ve yok edebiliriz? Bunun için bedel olarak ne ödedi? Cevapları sadece Cabhan biliyor ve onları bulmayı başaramıyorum."

"Nehrin öbür tarafında. Ne kadar uzağında onu söyleyemem," diye ekledi Connor, "ama bizim yakınımızda değil şimdilik."

"Taş yeniden güçle dolana kadar orada kalacak. Senin ve çocuğun ondan aldığınızı geri kazanmadan önce onunla dövüşebilirsek onu yenebiliriz. Bunu biliyorum. Ancak ne kadar arasam da saklandığı yeri bulamadım."

"Arasam da mı?" Branna'nın sesi öfkeyle alevlendi. "Kendi başına onu aramaya mı gittin?"

"Bu yaptığın doğru değil Fin." Boyle'un sesi sakin olabilirdi ama içten içe öfkeyle kaynıyordu.

"Kanımı takip ettim ve bunu hiçbiriniz yapamazdı."

"Biz bir halkayız." Iona'nın sesinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı. "Biz bir aileyiz."

Bir an Fin'in içindeki minnettarlık, pişmanlık ve özlem öyle yükseldi ki Connor hissetmeden edemedi.

"Biz bir ekibiz ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Tek başına hareket etmen doğru değil, yine de bunu ben de düşündüm. Fin işareti taşıyor, üstelik buna o neden olmadı. Onun yerinde olsaydık aynısını yapmayacağımızı hangimiz söyleyebilir ki?"

"Ben de aynısını yapardım, Connor haklı," diye ekledi Meara. "Hepimiz aynısını yapardık."

"Tamam." Iona, Fin'e yaklaştı. "Ama bunu bir daha yapma."

"Koruman için seni ve kılıcını yanıma alırdım ama buna gerek yoktu. Cabhan benden saklanmak için bir yol bulmuş ve ben de onun saklandığı yeri bulmak zorundayım."

"Daha fazla ve daha sıkı çalışacağız." Branna şarabını yeniden kaldırdı. "Gündönümünden sonra hepimizin zamana ihtiyacı vardı ama saklanmıyoruz. Daha fazla çalışacağız ve birlikte gözden kaçırdığımız şeyin ne olduğunu bulacağız."

"Eskisinden daha sık buluşmalıyız." Connor masaya doğru göz atarak, yahnisinden bir kaşık daha aldı. "Burada olmak zorunda değil, gerçi Branna yemek pişirmekte fazla iyi. Fin'de de buluşabiliriz."

"Benim için yemek yapmak sorun değil," dedi Branna hemen. "Yemek yapmayı seviyorum. Çoğu zaman burada ya da yukarıda atölyedeyim, yani benim için çok kolay."

"Planlı olursak daha kolay olur ve hepimiz sana yardım ederiz," dedi Iona, Boyle'un yaptığı gibi etrafa göz attı. "Peki. Altımız tekrar ne zaman buluşalım?"

"Her hafta," dedi Branna. "Şimdilik en azından her hafta. Daha çok buluşmamız gerektiğini hissedersek daha sık. Connor izin günlerinde benimle çalışacak, tıpkı senin gibi Iona."

"Çalışacağım. İzin günlerim, akşamları, ne zaman olursa."

Rahatsız edecek kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Ve sen de Fin." Branna ekmekten bir parça koparıp ağzına attı. "Ne zaman gelebilirsen."

"Programımı olabildiğince rahat tutacağım."

"Ve bu kadar işte," dedi Connor ve yahnisine geri döndü.

6

Eamon rüyasına girdi, gri taşlarla çevrili bir kamp ateşinin titrek ışığında birlikte oturuyorlardı. Dolunay, yıldız denizinin içinde yüzen beyaz bir top gibiydi. Connor havayı, toprağı kokladı ve bir de atı. Bu Alastar değildi, kuvvetli bir kısraktı ve uyuyordu.

Atın üzerindeki daldaysa şahin nöbet tutuyordu.

Ve geceyi duydu, rüzgârdaki bütün fısıltıları.

Çocuk dizlerini kendine çekmiş oturuyordu ve çenesi dizlerinin üzerindeydi.

"Uyuyordum," dedi Eamon.

"Ben de. Bu senin zamanın mı? Benimki mi?"

"Bilmiyorum. Ama bu benim evim. Senin de mi evin?"

Connor kulübenin yıkıntılarına, Sorcha'nın mezar taşına şöyle bir baktı. "Bizimki eskiden onunkiydi. Orada ne görüyorsun?"

Eamon yıkıntılara doğru baktı. "Kulübemiz, annemizin bizi uzaklara gönderdiği sabah bıraktığımız gibi."

"Bıraktığınız gibi mi?"

"Evet. İçeri girmek istiyorum ama kapı bana açılmıyor. Annemin orada olmadığını biliyorum ve bize almamızı söylediği her şeyi aldık. Yine de sanki oradaymış, ateşin yanında beni bekliyormuş gibi içeri girmek istiyorum."

Eamon uzun bir sopa aldı ve ateşi dürttü. "Sen ne görüyorsun?"

Otlarla kaplanmış bir yıkıntı ve bir mezar taşı gördüğünü söylemek küçük çocuğun kalbini kıracaktı. "Senin kendi zamanında, benim de kendi zamanımda olduğunu görüyorum. Ama yine de..." Connor uzandı ve Eamon'ın omzuna dokundu. "Elimi hissediyorsun."

"Hissediyorum. Yani biz rüya görüyoruz ama bir yandan da görmüyoruz."

"Güç bu mekâna hükmediyor. Anneninki ve korkarım Cabhan'ınki de. Ona zarar verdik, sen ve ben, bu yüzden bu gece burada gücünü kullanamıyor. Sence senle görüşeli ne kadar oldu?"

"Üç hafta ve beş gün. Sence?"

"Daha az. Yani zaman uymuyor. İyi misin Eamon? Sen ve kardeşlerin?"

"Clare'e gittik ve ormanda küçük bir kulübe yaptık." Eamon evine yeniden bakınca gözleri ışıldadı. "Büyü kullandık. Ellerimizi ve sırtımızı da kullandık ama büyünün bizi daha güvende tutacağına karar verdik. Ve daha kuru," diye ekledi gülümseyerek. "Yumurta için tavuğumuz var ve bu iyi bir şey, ayrıca avlanabiliyoruz. Teagan avlanmıyor tabii, o canlılara ok atamıyor. Bunu denemek bile kalbini acıtıyor ama atlarla ve tavukla ilgileniyor. Biraz takas yaptık - şifa karşılığında patates ve turp, iksirler karşılığında tahıl ve bunun gibi şeyler işte. Mümkün olduğunda biz de

toprağımızı ekeceğiz. Ekmeyi, yetiştirmeyi ve hasat etmeyi biliyorum."

"İhtiyacın olursa bana gel. Sana yiyecek ya da battaniye, ihtiyacın olan herhangi bir şeyi verebilirim."

Evinden çok uzakta olan çocuk için biraz teselli, diye düşündü Connor.

"Bunun için teşekkürler ama biz idare ediyoruz. Ayrıca Ailish ve Bardan'ın bize verdiği para da var. Ama..."

"Ne? İstemen yeter."

"Senin bir şeyini alabilir miyim? Yanımda götürmek için küçük bir şey. Sana karşılığını vereceğim." Eamon yumurta şeklinde beyaz bir çakıl taşını uzattı. "Bu sadece bulduğum bir taş ama çok güzel."

"Öyle. Sana verebileceğim neyim var bilmiyorum." Sonra Connor buldu ve boynundaki ince deri kolyeyi çıkarıp uzattı.

"Ucundaki mavi kaplan gözü taşı, şahin gözü olarak da bilinir. Bunu bana babam vermişti."

"Bunu alamam."

"Alabilirsin. Benim olan senindir. Senin olduğu için mutlu olacaktır." Kolyeyi Eamon'ın boynuna bağladı. "İyi bir takas oldu."

Eamon parmağıyla taşa dokundu, ateşin ışığında inceledi. "Kardeşlerime göstereceğim. Senle karşılaşmamızı ve Cabhan'ı geri püskürttüğümüzü anlattığımda çok merak ettiler. Ve tabii biraz da kıskandılar. Senle tanışmak istiyorlar."

"Ben de onlarla ve o gün geliyor olabilir. Cabhan'ı hissedebiliyor musun?"

"O günden beri hissetmiyorum. Brannaugh şu anda

bize ulaşamaz dedi. Kendi sınırlarının ötesine geçmez, o yüzden bize Clare'de ulaşamıyor. Büyüdüğümüzde ve güçlendiğimizde geri gideceğiz. Yeniden eve döneceğiz."

"Gideceğinizi biliyorum ama o zamana kadar olduğunuz yerde güvende olacaksınız."

"Sen onu hissediyor musun?"

"Evet ama bu gece değil. Burada değil. Rahat ol," dedi Connor, Eamon'ın gözleri kapanırken.

"Kalacak mısın?"

"Evet, kalabildiğim süre boyunca."

Eamon kıvrıldı, küçük battaniyesini üstüne örttü. "Müzik. Onu duyuyor musun? Müziği duyuyor musun?"

"Evet, duyuyorum." Branna'nın müziği, hüzün dolu bir şarkıydı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Eamon, kendini bırakmaya başladığında. "Hüzünlü ve güzel. Bunu kim çalıyor?"

"Bunu aşk çalıyor."

Connor, çocuğu uyumaya bıraktı ve güneş pencereden girip kendi yatağında onu uyandırana kadar ateşi seyretti.

Yumruk olmuş elini açtığında içinde pürüzsüz, beyaz bir taş vardı.

Sabah kahvesi için mutfağa indiğinde taşı Branna'ya gösterdi. Taşı görür görmez kardeşinin uyku sersemliği yok oldu.

"Onu beraberinde getirdin."

"İkimiz de oradaydık, burada durduğumuz kadar gerçekti ama her ikimiz de kendi zamanımızdaydık. Babamın bana verdiği şahin gözü taşını ona verdim, o kolyeyi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Küçük bir çocukken takardın. Yatak odasındaki aynada asılı duruyor."

"Artık değil. Dün gece yatağa girdiğimde, üzerimde değildi ama rüyamda boynumda asılıydı. Şimdi de Eamon'ın boynunda."

"İkiniz de kendi zamanınızdaydınız." Branna sabah gezmesinden dönen Kathel'e kapıyı açmaya gitti. "Yine de oturdunuz ve konuştunuz, dahası rüyanda sana verdiği şeyi beraberinde getirdin. Bunu nasıl kullanacağımızı öğrenmemiz lazım."

Branna buzdolabını açıp tereyağını, yumurtaları ve pastırmayı çıkardı. Connor bu sayede bir kahvaltı kazandığını anladı.

"Senin müziğini duyduk."

"Ne?"

"Ormanda. Seni duyduk. Çocuk öyle uykuluydu ki gözlerini güçlükle açık tutuyordu. Sonra müzik geldi, yani senin müziğin bize geldi. Seni dinlerken uyuyakaldı. Dün gece bir şeyler çaldın mı?"

"Evet. Tedirgin bir şekilde uyandım ve biraz çaldım."

"Seni duyduk. Müzik, odandan bize doğru geldi."

Connor, Branna'nın kızarması için pastırmayı tavaya koyarken ürperdiğini gördü. "Yani odanda değildin. Neredeydin?"

"Biraz hava almalıydım. Sadece geceye ihtiyacım vardı. Yalnızca evin arkasındaki düzlüğe gittim. Hava ve müzik olmadan nefes alamadığımı hissettim."

"Umarım Fin'le işleri düzeltmek için bir yol bulursun."

"Connor, yapma. Lütfen."

"İkinizi de seviyorum. Bu defalık bütün söyleyeceğim bu." Connor küçük taşı ovalayarak mutfakta dolaştı. "Düzlük, ormana müzik sesinin ulaşması için çok uzak."

Branna ekmeği dilimlerken ve tavaya yumurtaları kırarken, Connor da mutfakta daireler çiziyordu.

"Birbirimize bağlıyız. Biz üçümüz, onlar üçü. Senin müziğini duydu. Şimdiye kadar iki kez onunla konuştum. Iona da Teagan'ı gördü."

"Ve ben onlardan birini ne gördüm ne duydum."

Connor kahvesini almak için durdu. "Eamon da kardeşlerinin kıskandığından bahsetti."

"Ben kıskanmıyorum. Peki, kabul ediyorum, biraz kıskanıyorum. Ama daha çok kendimi hakkı yenmiş ve aşağılanmış hissediyorum."

"Müziğini duyunca üzgün olmasına rağmen gülümseyerek uyudu."

"Bu da bir şey sanırım." Branna kızarttığı pastırma ve yumurtaları tabağa koyup uzattı.

"Sen almayacak mısın?"

"Sadece biraz kahve ve kızarmış ekmek alacağım."

"Peki, zahmet oldu, teşekkürler."

"Başka bir iyilikle karşılığını ödeyebilirsin." Branna kızarmış ekmeği tost makinesinden çıkardı, bir parçasını onun tabağına diğerini daha küçük bir tabağa koydu. "Sana verdiği o taşı yanından ayırma."

"Bunu mu?" Connor çoktan cebine koyduğu taşı çıkardı.

"Tılsımı taşıdığın gibi onu yanında taşı Connor. Onda güç var." Branna kızarmış ekmeğini ve kahvesini masaya koydu. "Bilmiyorum, şüphe mi sezgi mi ama onda bir güç var. Geldiği yer, zaman ve kişiden kaynaklı iyi bir büyü."

"Tamam. Umarım, şahin gözü taşı da Eamon ve kardeşleri için aynı derecede etkilidir."

Bütün iş, hevesli turistlerle ya da öğrenci gruplarıyla şahin turları yapmak değildi. Okulun önemli bir kısmı bakım ve eğitimi kapsıyordu. Kafeslerin temizlenmesi, banyo için temiz su, ağırlık ölçümleri ve çeşitlendirilmiş beslenme şekilleri, kuşların havalanması için temiz ve düzgün bir alan. Connor kuşların sağlığı, davranışı ve güvenliği konusunda kendisiyle gurur duyuyordu - yumurtadan çıktıklarından beri onlara yardım ediyordu.

Pisliklerini temizlemekten ya da ıslak bir kuşun kanatlarını kurutmak için harcadığı zamandan veya saatlerce süren alıştırmalardan rahatsız olmuyordu.

İşinin en zor kısmı ve her zaman zor olacak kısmı, eğittiği bir kuşu başka bir şahinciye satmaktı.

Bir müşteriyle on kilometre uzaklıktaki bir noktada buluşacaklardı, bu yüzden avlanmak için eğittiği genç şahinleri bu açık alana getirmişti.

Güzel dişi, şahin Sally'yi çağırdı, konuşmak ve dolaştırmak için onu eldivenine bağladı.

"Fin, seni isteyen bu hanımefendiyle tanışmış ve hatta ikinizin beraber yaşayacağı yeni evi görmüş. Kadın ta Clare'den ve bana söylendiğine göre, orada güzel bir evi varmış. Senin gibi o da eğitim almış. Onun ilk göz ağrısı olacaksın."

Sally altın rengi gözleriyle onu izledi ve yumruğunu gagaladı.

Connor yolda ilerleyip kamyonunun arkasına park eden BMW'yu izledi.

"İşte geldi. İyi bir izlenim bırakmak için kibar olmanı bekliyorum."

Connor duygularını belli etmeyen bir ifade takınsa da

film yıldızı gibi yüzü olan sarışın kadın arabadan inince kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Bayan Stanley?"

"Megan Stanley. Connor O'Dwyer?"

İkinci sürpriz sesindeki Amerikan aksanıydı. Fin bundan bahsetmemişti.

"Tanıştığımıza memnun olduk."

Sally tembihlendiği gibi iyi huyluydu, sadece sessizce duruyor ve izliyordu.

"Amerikalı olduğunuzu bilmiyordum."

"Suçluyum." Kadın, Connor'a doğru yürürken gülümsedi ve öncelikle şahini inceleyerek birkaç puan kazandı. "Neredeyse beş yıldır İrlanda'da yaşıyorum ve kalmaya da niyetliyim. Tanrım, o çok güzel."

"Öyledir."

"Fin onu sizin eğittiğinizi söyledi."

"Baharda okulda doğdu. Akıllı bir şahin olduğunu söyleyebilirim. Çok çabuk güçlendi." Sally eldivende eğilip 'Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?' diyen bir bakış attı. "Yanımda dosyası var. Sağlık durumu, ağırlığı, beslenmesi ve eğitimi, yani her şeyi yazıyor. Amerika'da şahincilik yaptınız mı?"

"Hayır. Kocam ve ben Clare'e taşındık, Ennis'in biraz dışına. Bir komşumuzun iki Harris şahini var. Ben fotoğrafçıyım ve bir gün onların fotoğraflarını çektim, sonra da ilgi duymaya başladım. Komşumuz beni eğitti, sonra kafesi, sundurmayı yapmama ve malzemeleri almama yardım etti. En az bir yılımı hazırlık için harcadım."

"Bu herkes için en iyisi."

"Fakat bu sırada kocamla aramız açıldı ve o Amerika'ya geri dönünce boşandık."

"Bu... kesinlikle zor."

"Daha da zor olabilirdi. Clare'de kendimi buldum ve bir de merak edindim; şahincilik. Finbar Burke'la iletişime geçmeden önce hatırı sayılır bir süre araştırma yaptım. Siz ve ortağınızın, okul nedeniyle müthiş bir ünü var."

"Fin benim patronum-"

"O öyle davranmıyor ama. Konu şahinler ya da yırtıcı kuşlar olduğunda, Connor O'Dwyer'ın gözü, kulağı, eli ve yüreğine muhtaçsın demektir." Kadın tekrar güldü ve güzel yüzü aydınlandı. "Fin'in böyle söylediğine neredeyse eminim. Onu uçarken görmek istiyorum."

"Bunun için buradayız. Ona Sally ismini koydum ama eğer aranızda bir uyum oluşursa, zevkinize uygun bir isim verirsiniz."

"Üzerinde zil ya da verici yok mu?"

"Bu tarlaları iyi bildiğinden onlara ihtiyacı yok," dedi Connor, şahini serbest bırakmak için hazırlarken. "Ama onlara Clare'e gittiğinde ihtiyacı olacak."

Sally kanatlarını açarak havalandı ve hızla yükseldi.

Connor, Megan'ın gözlerinde görmeyi umduğu tepkiyi gördü. Aşk dolu o bakışı.

"Yem torbası yok yanımda."

"Yeme ihtiyacı yok. Size bir şans vermeye karar verirse gelecektir."

"Ah, çok heyecanlandım." Kadın ceketinin cebinden eldivenini çıkarıp giyerken gülümsedi. "Bunu ne kadar zamandır yapıyorsunuz?"

"Kendimi bildiğimden beri." Connor kuşun uçuşunu izlerken düşünceleri ona gönderdi. *Eğer bunu istiyorsan ona git.*

Sally dönüp dalışa geçti ve Megan'ın eldivenine kondu.

"Ah, bu ne güzellik! Fin haklıymış. Onsuz eve gitmeyeceğim."

Ve Connor, Sally'nin bir daha kendisine hiç gelmeyeceğini düşündü. "Nasıl avlandığını görmek istiyor musunuz?"

"Evet, tabii ki."

"Ona sadece yapabileceğini söyleyin. Bayan Stanley kuşlarla konuşmaz mısınız?"

"Megan diyebilirsiniz. Evet, konuşurum." Connor'ı incelerken yüzü şüpheli bir ifadeye büründü. "Ama bu herkese itiraf ettiğim bir şey değil. Pekâlâ, ismi Sally olarak kalacak, hadi avlanalım."

Şahin yükselip havada döndü. Connor, Megan'la alanda yürümeye başladı.

"Peki, sizi İrlanda'ya getiren ne oldu?" diye sordu Connor.

"Bir evliliği kurtarma çabası ama işe yaramadı. En azından buraya gelmek beni kurtardı ve bundan memnunum. Artık sadece ben ve Bruno vardık, şimdi de Sally."

"Bruno?"

"Köpeğim. Birkaç yıl önce kapımda beliren küçük, sevimli bir köpek. Aksıyordu ve neredeyse açlıktan ölmek üzereydi ama birbirimize sahip çıktık. Şahinlere alışkındır. Komşumun şahinlerinden rahatsız olmuyor."

"Bir köpek av sırasında çok kıymetlidir. Gerçi Sally'nin köpeğe ihtiyacı olduğundan değil." Connor konuşurken, şahin bir silahtan çıkan kurşun gibi dalışa geçti. Pençelerini gösterdiğinde Megan'dan küçük bir ıslık sesi çıktı.

"Beni her zaman şaşırtıyorlar. Bu onların yaptığı, yap-

ması gereken şey. Tanrı, dünya veya her neye inanıyorsanız, onları avlanması için yaratmış. Yine de her zaman buna biraz üzülüyorum. Peki, siz hep Mayo'da mı yaşadınız?"

"Her zaman, evet."

Sally yakaladığı küçük tavşanla ziyafet çekerken, onlar havadan sudan konuştular.

"Şimdiden âşık oldum ona." Megan kolunu kaldırdı ve Sally uçarak gelip kondu. "Bunun bir kısmı coşku ve sezgiden kaynaklanıyor ama bence bahsettiğin uyumu yakalayacağız. Onu sahiplenmeme izin veriyor musun?"

"Fin'le zaten bir anlaşma yaptın," dedi Connor.

"Evet, yaptık ama o bunun sana bağlı olduğunu söyledi."

"Sally çoktan senin olmuş bile." Connor önce şahine sonra kadına baktı. "Yoksa beslendikten sonra sana gelmezdi. Onu eve götürmeyi istiyor musun?"

"Evet, evet. Aslında az kalsın Bruno'yu da getiriyordum ama bir araba seyahati yapmadan önce tanışmaları gerektiğini düşündüm." Megan, Sally'ye baktı ve güldü. "Bir şahini sahiplendim."

"O da seni."

"Ve o da bana sahip. Ancak sana da her zaman sahip olacak. Onunla bir resmini çekebilir miyim?"

"Ah, elbette."

"Makinem arabada." Megan, Sally'yi Connor'a verip arabasına doğru hızla koştu ve pahalı bir Nikon'la geri döndü.

"Bu çok iyi kamera."

"Ve aramız çok iyi. İnternet siteme gir ve kendin gör.

Birkaç tane çekeceğim, tamam mı?" diye devam etti Megan, ışığı kontrol ederken. "Rahatla, çalışılmış bir poz çekmek istemiyorum. İrlandalı genç bir tanrıyla, şahinlerin kraliçesi Sally."

Megan, Connor gülerken hızlıca üç pozunu çekti.

"Mükemmel. Sadece ona bakarken bir tane daha."

Connor mecburen Sally'ye baktı. *Onunla mutlu olacaksın*, dedi şahine. *Seni bekliyordu.*

"Müthiş. Teşekkürler." Megan makineyi boynuna astı. "Eğer istersen en iyilerini sana mail atarım."

"Kesinlikle çok isterim." Connor arka cebine koymayı hatırladığı kartvizitlerden birini çıkarıp uzattı.

"Bu da benim kartım. Üzerinde internet sitemin adresi var. Ayrıca arabadan makinemi almaya gittiğimde kişisel e-posta adresimi arkasına yazdım. Soruların veya takip etmen gereken şeyler olabilir diye... Sally hakkında."

"Bu muhteşem." Connor kartviziti cebine soktu.

Seyahat için Sally'yi bir kutuya koymakta Megan'a yardım ettikten sonra, kamyonuna bindi.

"Muhteşem mi? Tek söyleyeceğin bu mu?" Connor arabayı kullanırken gökyüzüne bir göz gezdirdi. "Senin kafana ne düştü O'Dwyer? Kadın göz kamaştırıcı, bekâr, zeki ve şahinciliğe meraklı. Dahası sana bir kilometre genişliğinde açık bir kapı bıraktı. Ama sen kapıya yürüdün mü? Hayır, yürümedin. Tek söylediğin 'bu muhteşem' oldu."

Bu sadece dikkat dağınıklığı mıydı yoksa yapması gerektiğini bildiği şeyin ne zaman yapacağını bilmemenin yükü müydü? Ama bu sorumluluk her zaman oradaydı ve hiçbir zaman gönül işlerine etkisi olmamıştı.

Gündönümünden sonra her şey değişmiş miydi? Boyle'u elleri yanmış, Iona'yı yerde yara bere içinde yatarken gördüğünde, asla o kadar korkmadığını fark etmişti. O an hepsinin hayatının birbirlerine bağlı olduğunu anlamıştı.

Belki de gönül işlerine bir müddet daha bulaşmamak en iyisi, diye düşündü Connor.

Şimdi Fin'e işin hallolduğunu bildirmek için büyük ahırlara uğraması gerekiyordu. Daha sonraysa onu Branna bekliyordu; bugün izinli günüydü.

Ahırlara ve Fin'in evine geldiğinde, atların bir kısmı atlama alıştırması ve dersler için ayrılmış alanın ötesindeki otlakta otluyordu. Fin bu evi kendisi için yapmıştı ama garaj kısmında Boyle da yaşıyordu - artık Iona ile birlikte.

Meara'yı bir atı dışarı çıkarırken gördü ve bu onu şaşırttı. Ahırı evi edinen neşeli köpek Bugs'ı selamlamak için kamyonundan atladı ve sonra da Meara'ya seslendi.

"Fin'i görmeyi umuyordum ama seni görmeyi beklemiyordum."

"Rufus'u almaya geldim. Bugün rehberlik listesinde Ceasar'ın adı vardı ama Iona onun ön ayağının biraz burkulduğunu söyledi."

"Umarım ciddi bir şey değildir."

"Ciddi olmadığını söyledi." Meara çite Rufus'un dizginlerini bağladı. "Ama biraz dinlenmesine ve gözümüzün üzerinde olmasına karar verdik. Fin de buralarda bir yerlerde. Senin izin günün diye biliyordum."

"Öyle ama Mulligan'ın çiftliğinde bir müşteriyle buluşmam gerekiyordu. Geçen bahar doğan yavrulardan birini, Sally'yi satın aldı."

"Demek o yüzden biraz yüzün asık."

"Yüzüm asık değil."

"Biraz," dedi Meara ve Bugs'ı kaşımak için eğildi. "Bir canlıyı yetiştirmek, onla iletişim ve bir bağ kurmak, sonra da onu başkasına vermek çok zor. Ama elbette hepsini tutamazsın."

"Biliyorum ve aralarında iyi bir uyum oldu. Sally o kadından hemen hoşlandı, bunu anlayabiliyorum."

"Kadın mı?"

"Birkaç yıl önce buraya taşınan bir Amerikalı ve kalmaya da niyetli. Kocası, yani şu anda eski olan kocası geri taşınmış olsa bile."

Meara'nın dudakları kıvrılırken kaşları merakla kalktı. "Güzel, değil mi?"

"Güzel. Neden?"

"Hiç, bunu sesinden anladım. Buralarda mı yaşıyor?"

"Hayır, güneyde Clare'de yaşıyor. Şahinden anlıyor ve iyi bir yüreği var. Fin'e işi hallettiğimizi bildirmeyi, sonra da söz verdiğim gibi izin günümde Branna'yla çalışmak için eve gitmeyi düşünmüştüm."

"Ben de izinliyim." Meara dizginleri çözdü. "Branna'yla benden önce konuşacağından, ona Iona'nın gelinlik bakmak için yakında Galway'e gitmek istediğini söyle."

"Daha aylar var."

"Sadece altı ay ve bir gelin geri kalan işlere girişmeden önce gelinliğini bulmak ister."

"Sence orada mı yaşayacaklar?"

Meara ata binerken bir an durdu ve Boyle'un garajın üzerindeki odalarına baktı. "Başka nerede yaşayacaklar ki? O ikisinin sizin eve sığmaya çalışacaklarını sanmıyorum."

Connor, Iona'yı özlediğini fark etti - aslında hem Iona'yı hem de Boyle'u.

"Boyle'un evi tek odalı, çocuk odası yok."

"Biraz fazla hızlı gidiyorsun," dedi Meara.

"Boyle ve Iona gibiler için değil." Connor, Fin'in kendisi için yaptığı evi incelerken, dalgınca atı okşadı. "Kendi evleri olsun isteyeceklerdir, garajın üstünde bir oda değil."

"Bunu düşünmemiştim ama eminim bunu da hallederler." Meara, Rufus'un üzerine atladı. "Şimdilik Iona gelinlik ve çiçekleri düşünüyor, yapması gerektiği gibi. İşte Fin, Aine'yle beraber." Fin'in ahırdan dışarı çıkardığı beyaz kısrağı inceledi. "Çok yakında, onu Alastar'la çiftleştirdiğimizde o da bir gelin olacak."

"Ama onun için gelinliğe ve çiçeğe gerek yok."

"Yine de aygırı kapacak ve bazılarımız bunu bile başaramıyor."

Meara, Connor'ın gülüşü üzerine atını sürerek gitti. Connor onun Rufus'u rahatça sürmesini izledikten sonra Fin'le görüşmek için yürüdü.

Fin, Bugs'ı okşamak için gülümseyerek çömeldi.

Connor kendisinin şahinlerle, Iona'nın atlarla, Branna'nın tazılarla konuştuğu gibi arkadaşının köpekle konuştuğunu biliyordu. Fin kanıyla kaderine yazıldığı üzere bütün hayvanlarla konuşabiliyordu.

"Bir şikâyeti mi var?" diye sordu Connor.

"Sadece bunu unutmamış olmamı umuyor." Fin biraz köpek bisküvisi almak için ceketinin cebine uzanırken Bugs oturdu ve anlamlı gözlerle baktı.

"Sen iyi bir köpeksin. İşte ödülün."

Bugs bisküviyi dikkatle aldı ve iştahla çiğnedi.

"Onu mutlu etmek için bu kadar ufak bir şey yetiyor," dedi Connor.

"Hayatından memnun ve başka bir hayatı tercih etmezdi. Böyle hisseden her insan şanslı sayılmalı."

"Sen şanslı mısın Fin?"

"Bazı günler. Ama memnun olmam için ahırda bir yatak ve kuru bir bisküviden daha fazlası gerekiyor. Neyse ki daha fazlasına sahibim," dedi Fin ve Aine'nin boynunu okşadı.

"Kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel kısrak."

"Bunun farkında. Zaten güzel kadınların tevazu sahibi olması genellikle yanlış bir şeydir. Aine ve Alastar'ın birbirinden hoşlanmasını istiyorum. Peki, ya sen Megan'ı nasıl buldun?"

"Kesinlikle başka bir güzellik. O ve Sally de birbirlerinden hoşlandılar. Ödemeyi hemen orada yaptı."

"Birbirlerini seveceklerini biliyordum." Fin, Connor'ın uzattığı çeke bakmadı bile, hemen cebine koydu. "Bir-iki aya başka bir tane almak için geri dönecektir."

Connor gülümsedi. "Ben de aynısını düşündüm."

"Ya sen? Onları ziyaret etmek için Clare'e gidecek misin?"

"Aklımdan geçti. Ama gitmeyeceğim sanırım, çünkü aklımda çok şey var." Connor rüzgârda dalgalanan saçlarının arasından parmaklarını geçirirdi. "Her sabah Cabhan'ı düşünerek uyanıyorum. Hiç böyle olmamıştım."

"Ona zarar verdik ama o da bize zarar verdi. Az kalsın Iona'ya zamanında ulaşamıyorduk. Hiçbirimiz bunu unutamayacağız. Hep birlikte olmamıza rağmen bu yeterli olmadı. Bunu o da unutmayacak."

"Bir dahaki sefere daha fazlasına sahip olacağız. Ben Branna'yla çalışmaya gidiyorum." Connor elini hafifçe Fin'in koluna koydu. "Sen de benimle gelmelisin."

"Bugün olmaz. Bugün etrafta olmamı isteyeceğini sanmıyorum."

"Branna duygularının sorumluluklarının önüne geçmesine izin vermez."

"Tanrı buna şahit," diye katıldı Fin ve eyerin üzerine atladı. Aine'nin bir süre keyfine göre hareket etmesine izin verdi. "Yaşamak zorundayız Connor. Buna rağmen ve bunun ortasında. Yapabildiğimiz kadar iyi şekilde yaşamalıyız."

"Bizi yeneceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, hayır, sizi yenemeyecek."

Connor, Aine'nin dizgininin üzerinde elini kaydırdı ve Fin'in yeşil gözlerinin içine baktı. "*Biz*. Fin, sen de bize dahilsin."

Fin başıyla onayladı. "Kazanamayacak. Acılı ve kanlı olacağı kesin olan son çarpışmadan önce yaşamak zorundayız. Yapabilseydim başka bir hayat seçerdim ama sahip olduğum bu tek hayatın tadını çıkaracağım. Size uğrarım."

Fin koşması için Aine'nin dizginlerini gevşetti.

Kafası karışmış haldeki Connor doğruca eve gitti. Branna'nın atölyesinin pencerelerinden kremlerini, losyonlarını ve iksirlerini koyduğu renkli şişeler görülüyordu. Kullandığı havanlar, eşyalar, mumlar ve bitkiler düzgünce raflara yerleştirilmişti.

Branna çalışırken Kathel de bir koruma gibi önüne yayılarak uzanmış, Sorcha'nın olduğunu tahmin ettiği kalın kitabı kokluyordu.

Ocaktaki ateş yanarken üzerinde bir demlik duruyordu.

Geriye doğru taradığı saçları, kollarını sıvadığı kazağıyla

başka bir güzellik, diye düşündü Connor. Görünüşe göre etrafı güzelliklerle çevrelenmişti. Branna bacadan çıkan duman rengindeki gri gözlerini ona doğru kaldırdı.

"İşte buradasın. Daha erken geleceğini sanmıştım. Günün yarısı geçti bile."

"Sana açık bir şekilde anlattığım gibi, yapmam gereken işler vardı."

Branna kaşlarını kaldırdı. "Derdin ne senin?"

"Şu anda sen."

Connor ocağın yanındaki tezgâhın üzerindeki kavanoza yaklaştı, içinde her zaman tarçınlı kurabiye olurdu ve bu onu biraz olsun yatıştırırdı.

"Yapmam gereken bir şahin satışı vardı."

"Senin favorilerinden biri miydi? Ah, boş ver, hepsi öyle zaten. Gerçekçi ol artık Connor."

"Senin için buraya gelmek zorunda olduğumu bilecek kadar gerçekçiyim, yoksa şu anda şahini sattığım güzel kızla sevişiyor olurdum."

"Eğer bu sevişme bu kadar önemliyse git." Branna gözlerini kısarak, ona hararetle karşılık verdi. "Sen azgın ve barut gibiyken seninle çalışmaktansa yalnız çalışmayı tercih ederim."

"Konu da bu, o kadar da önemli *değildi*. Beni dehşete düşüren gündönümünden beri o kadar da önemli değil." Connor ağzına bir kurabiye tıktı ve hemen başka bir kurabiyeye uzandı.

"Sana biraz çay yapayım."

"Lanet olası çaydan istemiyorum. Ya da evet, alırım." Connor çalışma tezgâhındaki taburelerden birinin üzerine kendini bıraktı. Kathel kocaman kafasını bacağına yasla-

yınca köpeğin kulaklarını okşadı. "Konu sadece seks, kadınlar ya da şahin değil. Bütün bunlar. Hepsi. Hepsinin içime dert olmasına izin verdim."

"Bazı günler çatıya çıkıp bağırmak istiyorum. Herkese ve her şeye bağırmak."

Sakinleşen Connor bir kurabiye daha ağzına attı. "Ama yapmıyorsun."

"Çok uzak değil ama onu da yapacağım. Önce biraz çay içeceğiz sonra da çalışacağız."

Connor başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Branna gelip kardeşinin sırtını sıvazladı. "Bu iş bitene kadar iyi ve kötü günlerimiz olacak ama o zamana değin yapabildiğimiz kadar iyi yaşamak zorundayız."

Connor, Fin'in de tam olarak aynı şeyi dediğini ona söylememeye karar verdi.

7

Connor bara gitmeyi düşündü. Sihirden, büyülerden, iksirleri karıştırmaktan yorulmuştu. Biraz ışığa, müziğe, karanlık ya da aydınlık hakkında olmayan bir konuşmaya ihtiyacı vardı.

Belki, sadece belki, Alice ortalardaysa hâlâ istekli mi diye kontrol ederdi.

Dünyası darmadağın olduğunda, bir erkek dikkatinin dağılmasına ihtiyaç duyardı, değil mi? Biraz eğlence ile sıcaklığa ve altında inleyen bir kadının tatlı sesine.

Özellikle de hayatındaki önemli üç kadın, onun evinde düğün hazırlıkları için bir parti yapmaya karar verdiğinde, bir erkek kaçmaya ihtiyaç duyardı.

Ama barı, kalabalık bir ortamı ya da Alice'i istemediğini fark edince, Connor'ın dışarı çıkmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Bu yüzden telefonunu çıkardı, kamyonuna giderken Fin'e mesaj attı.

Ev kadın ve düğün muhabbeti dolu. Müsaitsen sana geliyorum.

Fin mesaj atınca arabayı hızla çalıştırdı.

Gel hadi, seni zavallı piç kurusu.

Connor kahkaha atarak evden ayrıldı.

Gününün çoğunda kız kardeşiyle büyü kitapları ve kan büyüleri üzerine konuştuktan sonra, bir erkeğin evinde, erkek erkeğe olmak iyi gelecek, diye düşündü Connor. Elbette Boyle'u da bu işe dahil edebilirdi ve beraber bira içebilirlerdi, hatta belki Fin'in oyun odası olarak tasarladığı odada biraz bilardo oynayabilirlerdi.

Ilık ve loş akşamda gür yeşil ormanı gezerek, arka yoldan gitti. Ağzında hâlâ kıpırdayan avıyla ormana doğru ilerleyen bir tilki gördü.

Doğa güzellikle olduğu kadar acımasızlıkla da doluydu ve Connor hepsini çok iyi biliyordu.

Ama tilkinin hayatta kalması için, tarla faresinin hayatta kalmaması gerekiyordu. Ne yazık ki işler böyle yürüyordu. Onların hayatta kalması için de Cabhan'ın ölmesi gerekiyordu. Hayatı boyunca kimseye kasten zarar vermemişti ama hiç tereddüt etmeden ya da suçluluk hissetmeden Cabhan'ı öldürebilirdi. Aslında büyük bir keyifle öldürebilirim, diye kendine itiraf etti Connor.

Ama bu gece Cabhan'ı ya da onu öldürmeyi düşünmeyecekti. Bu gece tüm istediği dostlarıyla vakit geçirmek, bir bira içmek ve belki de biraz bilardo oynamaktı.

Fin'in evine yarım kilometreden az kalmıştı ki kamyonun motoru tekledi ve sonra tamamıyla durdu.

"Kahretsin."

Benzini vardı, çünkü depoyu sadece bir gün önce dol-

durmuştu. Kamyonu da neredeyse bir ay önce tepeden tırnağa bakımdan geçirmişti.

Connor homurdanarak, torpido gözünden el fenerini çıkardı ve kaputu açmak için kamyondan indi.

Motorlar hakkında sadece bir-iki şey biliyordu - tesisatçılık, marangozluk, inşaat ve elektrik işleri hakkında da bildiği gibi. Şahinler aklını ve kalbini almamış olsaydı, aslında tamirat işlerine kendini adayabilirdi.

Feneri motora tuttu, akü bağlantısını ve karbüratörü kontrol etti, kontaktaki anahtarı çevirmek için parmağını şaklattı, rahatsız edici ve şaşırtıcı bir gıcırdamayla araba çalışırken motoru inceledi.

Bozuk hiçbir şey göremedi.

Elbette, bütün bunları başka bir parmak şaklatmasıyla çözebilir ve dostlarıyla buluşmak üzere yola çıkabilirdi.

Ama bu bir onur meselesiydi.

Bu yüzden Connor benzin pompasının bağlantılarını kontrol etti, akü bağlantısını yeniden inceledi ve yerde ilerleyen sisi fark etmedi.

"Pekâlâ, bu tam bir gizem."

Elleri motorun üzerinde bir tür tarama yapmaya başladı; tamamen pes etmeden önce verilen bir tavizdi bu.

Ve havadaki lekeyi hissetti.

Connor yavaşça döndü ve ayak bileğine kadar sisin içinde olduğunu gördü. Gölgeler ağaçları, yolu ve dünyayı kapayarak karanlık bir perde halini aldı. Gölgelerle birlikte gökyüzü dahi ortadan kayboldu.

Karanlığın içinden, Cabhan boynunda parlayan kırmızı taşla birlikte bir insan olarak geldi.

"Yalnızsın genç Connor."

"Senin gibi."

Cabhan sadece gülümsedi. "Merak ediyorum da bir yerden bir yere gitmek için bunun gibi bir şeye ihtiyacın yok. Şöyle yapman yeter."

Cabhan elini hafifçe salladı ve görünürde hiç hareket etmeden iki adım yaklaştı.

"Bize verilen yeteneğimize, hünerimize o kadar çok saygı duyuyoruz ki ufak tefek işler için kullanmıyoruz. Yürümek için bacaklarım var ve gerekirse diye bir kamyonum."

"Fakat burada, yolda tek başına kaldın."

"Yakında arkadaşlarım ve ailem var." Gerçi Connor kontrol edince, onlara ulaşamayacağını anladı - yoğun sis duvarının içinden bunu başaramazdı. "Peki senin neyin var Cabhan?"

"Gücüm." Cabhan kelimeyi huşu içinde söyledi. "Senin aklının alamayacağı bir güç."

"Bir de nehrin ötesinde tek başına, karanlıkta saklanmak için bir in. Arkadaşlarım ve ailemle ateşin başında bir bira içmeyi tercih ederim."

"Sen onların en zayıfısın." Acıma hissi kasvetli hava gibi bir anda üzerine çöktü. "Bunu biliyorsun, onların da bildiği gibi. Güldürmeye ve para kazanmaya yarıyorsun ama onların en zayıfı sensin. Baban bunu tılsımını kardeşine verecek kadar iyi biliyordu. Tek erkek çocuğunun yerine kızına."

"Bunun beni daha zayıf yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Ne takıyorsun? Halandan teselli olarak verilmiş bir şey. Uzaktaki kuzinin bile senden daha fazlasına sahip. Daha azına sahipsin, daha zayıfsın, bir tür

soytarısın, hatta aile, arkadaş diye adlandırdığın diğerlerinin hizmetkârısın. Çok iyi *arkadaşın* Finbar ortak olarak senin yerine hiçbir gücü olmayan birini tercih etti ve sen onun hevesleri için ücretli olarak çalışıyorsun. Sen hiçbir şeysin."

Cabhan konuştukça yaklaşıyordu ve boynundaki kırmızı taş nabız gibi atıyordu.

"Senin bildiğinden daha fazlasıyım," diye cevap verdi Connor.

"Sen nesin delikanlı?"

"O'Dwyer'lerden Connor. Üçlüden biriyim. Bir Kara Cadı." Connor onun siyah gözlerinin derinlerine doğru baktı ve niyetini anladı.

"Ateşe sahibim." Sağ elini kaldırıp dönen ateş topunu gösterdi. "Ve havaya." Bir parmağını yukarı kaldırıp hızla döndürdü ve küçük bir hortum oluşturdu. "Toprak," dedi yer sarsılırken. "Su." Yağmur damlaları döküldü ama yere düşerken cızırdayacak kadar sıcaktı.

"Ve şahin."

Roibeard tiz bir sesle dalışa geçti ve tüy kadar yumuşak bir şekilde Connor'un omzuna kondu.

"Basit numaralar ve evcil hayvanlar." Cabhan kollarını yukarı kaldırıp parmaklarını genişçe açtı. Kırmızı mücevher kan gibi parladı.

Connor'ın çizmelerinin hemen yakınına bir şimşek düştü ve beraberinde sülfürün keskin kokusunu getirdi.

"Hiç düşünmeden seni öldürebilirdim." Cabhan'ın sesi gök gürültüsünün gürlemesini bastırdı.

Sanmıyorum, diye düşündü Connor ve sadece güldü.

"Basit numaralar ve evcil hayvanlar mı? Ateş, su, toprak

ve havayı getirdim. Cesaretin varsa güçlerimi test et. Şahin her zaman benim. Işık benim kılıcımdır, hakikat benim kalkanımdır, tıpkı uzun zaman önce belirlenen kaderim gibi."

Sonra Connor ateşten bir kılıç oluşturup savurdu ve aralarındaki havayı ikiye yardı. Sol kolunda ansızın bir yanma hissetti ama buna aldırmadan ilerledi. Oluşturduğu hortumla saçları uçuşuyor ve karanlıkta kılıcı parlıyordu.

Ama kılıcını indirdiğinde Cabhan yok oldu.

Gölgeler çekildi ve sis yavaşça uzaklaştı.

"Dileğim gerçekleşsin," diye mırıldandı Connor.

Derin nefesler aldı, gecenin tadına baktı; tatlı, nemli ve yeşildi. Uzun, sorgulayan tonda öten baykuşun sesini ve çalıların arasına kaçan bir şeyin hışırtısını duydu.

"Pekâlâ." Roibeard eğildi ve yanakları buluştu. "Bu ilginçti. Kamyonumun kolayca çalışacağına dair neyine bahse girersin? Fin'e doğru yola çıkacağım, sen de benimle gelip Merlin'i ziyaret edebilirsin ya da eve geri dönebilirsin. Seçim senin dostum."

Seninleyim. Connor cevabı zihninde olduğu kadar kalbinde de duydu. *Her zaman seninleyim.*

Roibeard havalanıp ileri doğru kanat çırptı.

Connor hâlâ gücün yankısıyla -karanlık ve aydınlık- titreyerek kamyonuna bindi. Kamyon kolayca çalıştı ve Fin'in evine giden yolun kalanını sorun çıkarmadan kat etti.

Doğruca eve girdi. Şöminede ateş yanıyordu ve bu kesinlikle hoş bir karşılamaydı.

Connor kendi evindeymiş gibi arka tarafa doğru ilerledi ve konuşmaları duydu.

"Eğer sıcak yemek istiyorsan sana sıcak yemek yapacak biriyle evlen," dedi Boyle.

"Senin gibi becerikli biri varken bunu niye yapayım?"

"Kendi evimde sandviç ve cips ile idare etmekten gayet mutluyum, ayrıca buzdolabımda nefis bir parça domuz etim var."

"Lanet olası şeyle ne yapacağını bilmeden neden nefis bir parça domuz eti alıyorsun?"

"Etrafımda senin gibi becerikli biri varken neden almayayım ki?"

Connor arkaya doğru ilerlerken, başı biraz ağrısa da bu atışma onu güldürdü.

Gözlerini kör edecek kadar parlak ışık veren lambaların olduğu mutfağa adımını attı. "Ben bir parça domuz isterim."

"Bak, gördün mü?" Fin gülerek döndü ve kelimenin tam anlamıyla donakaldı. "Ne oldu?"

"Küçük bir yüzleşmeydi. Tanrım, burası Afrika kadar sıcak."

Connor ceketini çıkarmak için debelendi, sonra sol koluna uzun uzun baktı. "Şuna baksanıza. Kolumdan duman çıkıyor."

Connor sendeleyince, arkadaşları onu yakalamak için öne doğru atıldı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Boyle. "Yanıyor."

"Burası çok sıcak," diye Connor üsteledi.

"Sıcak değil. Bu Cabhan," dedi Fin dişlerini sıkarak. "Kokusunu alabiliyorum."

"Gömleğini çıkaralım."

"Kızlar da bana hep bunu söylüyor."

Fin sabırsızca Connor'ın üzerindekileri çıkardı.

Connor kolundaki geniş siyah yanığa, soyulan ve kabaran derisine baktı. Garip biçimde, sanki olanları bir camın ardından izliyor gibiydi. "Şuna baksanıza?" dedi ve bayıldı.

Fin yanığa ellerini bastırdı. İçini yakan acıya rağmen, ellerini orada tuttu ve yanmayı durdurdu.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Boyle.

"Ona su getir. Yayılmasını engelleyebilirim ama... Branna'ya ihtiyacımız var."

"Gidip onu alayım."

"Bu çok uzun sürer. Ona su getir."

Fin gözlerini kapayarak Branna'ya uzandı.

Connor yaralandı. Gel. Çabuk ol.

"Suyun bir yararı olmaz." Yine de Boyle dizinin üstüne çöktü. "Yanık senin ellerini de yakıyor. Bu nasıl bir şey böyle?"

"Ve bunun iyileşebileceğini de biliyorsun." Fin'in yüzünden ter boşandı, sırtından aşağı doğru süzüldü. "Eğer onu tutmazsam, nereye kadar yayılır bilemiyorum."

"Buz? Fin, onu buz dolu bir küvete koyabiliriz."

"Doğal yolların yararı olmaz. Git getir- Gerek kalmadı," dedi Fin rahatlayarak. Branna ve Iona, arkalarında Meara'yla mutfağa girmişti.

Branna hemen Connor'ın yanına geldi.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Kesinlikle Cabhan, bütün bildiğim bu. Ateşi var, biraz da sayıklıyor. Elimin altındaki yanık yayılmaya çalışıyor ama onu tutuyorum."

"Bakmama izin ver. Halletmeme izin ver."

"Onu tutuyorum Branna. Daha fazlasını yapabilirdim

ama her şeyi değil. Bunu sadece sen yapabilirsin." Fin acıyla dişlerini sıktı. "Onu bırakmam, senin için bile olsa."

"Pekâlâ. Ama yanığı görmem, hissetmem ve anlamam gerekiyor." Branna gözlerini kapadı, sahip olduğu her şeyi topladı ve ellerini Fin'in ellerinin üzerine koydu.

Tekrar gözlerini açtı ama elinin altındaki acı tarif edilemeyecek kadar korkunç olduğu için gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bana bak," diye mırıldandı Branna. "Connor bakamıyor, bu yüzden onun yerine sen bak. O ol. Onu hisset. Onu iyileştir. Bana bak." Gözleri gölün suyu gibi grileşti.

"Iona ellerini benimkilerin üzerine koy ve verebileceğin her şeyi ver."

"Sahip olduğum her şeyi."

"Serinlik, serinliği hissedebiliyor musun?" dedi Branna, Fin'e.

"Evet."

"Serinlik ve temizlik, bu şifanın gücü. Su ateşi alıp götürecek, karanlığı yıkayıp temizleyecek."

Connor soğuktan titremeye ve inlemeye başladığında, Meara dizleri üzerine çökerek kafasını kucağına aldı. "Şşş!" Yavaşça onun saçlarını ve yüzünü okşadı. "Şşş! Yanındayız."

Sıcaklığın ve acının bir kısmını aldığından Branna'nın nefesi kesik kesikti.

"Onun tutuyorum," dedi Fin dişlerinin arasından.

"Artık yalnız değilsin. Şifa acı veriyor, bu sadece bedeli. Bana bak ve eşlik et. Acı ondan çıksın, yavaşça ondan çıksın, sana ve bana aksın. Ondan çıksın, sana ve bana aksın. Ondan çıksın, sana ve bana aksın."

Branna yüzüyle, gözleriyle ve sesiyle adeta onu hipnotize etti. Hepsi acının azalması ve yanığın soğuması içindi.

"Bana bak!" Bu defa konuşan Fin'di, çünkü Branna'nın ellerinin titremeye başladığını hissetmişti. "Neredeyse bitti. Boyle atölyemde yeşil tıpalı kahverengi bir şişe var, çalışma tezgâhımın arkasındaki rafın en üstünde."

Fin elini hafifçe gevşetti böylece yarayı görebildiler. Yanık soyulmuş ve kırmızıydı, artık bir yumruktan daha büyük değildi.

"Connor soğuyor," dedi Meara. "Terli ama daha soğuk ve düzenli nefes alıyor."

"Altında siyahlık yok, zehir yok." Iona teyit için Branna'dan Fin'e baktı.

"Hayır, artık sadece bir yanık. Şimdi son noktayı koyacağım." Branna ellerini yanığın üzerine koyup iç çekti. "Sadece bir yanık ve iyileşiyor."

"Bu mu?" Boyle elinde şişeyle hızla içeri girdi.

"Evet, bu." Fin şişeyi aldı ve kapağını açıp Branna'nın burnuna tuttu.

"Evet, evet, bu iyi olur. Mükemmel." Fin'in şişenin içindekini dökmesi için, Branna ellerini yukarı çevirdi.

"Buraya." Branna losyonla kaplı elini yavaşça yanığa sürdü. Yara pembeleşmeye ve küçülmeye başladı.

Branna losyonu yayıp mırıldanırken, Connor'ın gözleri titreyerek açıldı ve kendini Meara'nın yaşlı gözlerine bakarken buldu.

"Ne? Neden yerdeyim? Daha sarhoş olmamıştım." Connor uzandı ve Meara'nın yanağından dökülen gözyaşını sildi. "Ağlama canım." Doğrulmaya çabaladı ama olduğu yerde kaldı. "Pekâlâ, hepimiz buradayız, Fin'in

mutfağında yerde oturuyoruz. Şişe çevireceksek, öncelikle şişeyi boşaltan kişi olmak istiyorum."

"Su." Boyle bardağı zorla ağzına dayadı.

Connor doya doya içti. "Daha sert bir şey isterdim. Kolum," diye hatırladı. "Artık daha iyi gözüküyor."

Sonra Branna'yı görüp kollarını iki yana açtı. "Sen iyileştirdin beni."

"Korkudan ölmemeyi başardıktan sonra." Branna kendine olan güvenine yeniden kavuşuncaya kadar kardeşine sımsıkı sarıldı. "Ne oldu?"

"Anlatacağım. Teşekkürler." Boyle'un uzattığı bardağı alıp içti ama hemen yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu brendi. Viski yok mu?"

"Bu brendi bayıldığın için," diye üsteledi Boyle.

"Ben bayılmadım." Hem utanan hem de aşağılanan Connor, bardağı Boyle'a geri verdi. "Yaralarım dolayısıyla bilincimi kaybettim ve bu tamamıyla farklı bir şey. Bir viskiyi tercih ederdim."

"Ben getiririm." Iona üzerine eğilip Connor'ın yanağına bir öpücük kondururken, Meara güçlükle doğrulmayı başardı.

"Rengin geri geliyor. Çok solgun ve sıcaktın. Lütfen bunu bir daha yapma."

"Bu tecrübeyi bir daha tekrarlamamak için elimden geleni yapacağıma söz verebilirim."

"Bu tecrübe neydi?" diye sordu Branna.

"Hepsini anlatacağım ama açlıktan ölüyorum. Eğer açlıktan bayılırsam, tekrar düşüp bayıldığım için suçlanmak istemiyorum. Tanrı şahit ki şimdiden çakırkeyif oldum."

"İri bir parça domuz etim var ama pişmemiş," dedi Fin.

"Akşam yemeği yapmadın mı?" Branna ayağa kalktı.

"Yemeği Boyle yapar diye düşünüyordum, sonra Connor geldi. O ana kadar yemek yapmakla meşguldük."

"Domuzu parmak şıklatmasıyla pişiremezsin."

Fin gülümsemeye çalıştı. "Sen yapabilirsin."

"Ah, bayat domuzunu kendine sakla ve bana bir tabak getir."

"O tip şeyler şurada." Fin, büyük dolapların, tabakların ve servislerin olduğu mutfağın ötesindeki geniş yemek bölümünü eliyle gösterdi.

Branna içeri gidip birkaç çekmeceyi çekerek açtı ve porselen, geniş bir tabak buldu. Tabağı masanın ortasına yerleştirdi.

"Bu gücün anlamsız bir kullanımı ama kardeşimin açlıktan ölmesine izin veremem. Ayrıca bu akşam zaten fırında patatesli tavuk pişirmiştim. Neyse."

Branna her iki elini de tabağa vurdu. Sonra havaya kızarmış tavuk ve adaçayı kokusu yayıldı.

"Bütün tanrı ve tanrıçalara şükürler olsun." Bunu söyledikten sonra, Connor hemen tabağa elini daldırıp bir but kopardı.

"Connor O'Dwyer!" dedi Branna, ellerini beline koyarak.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Connor ağzı dolu bir şekilde. "Ciddiyim. Diğer herkes ne yiyor?"

"Tanrı aşkına, biri masayı kursun. Benim elimi yüzümü yıkamam gerekiyor." Branna, Fin'e döndü. "Kadınlar için ayrı bir tuvaletin var mı?"

"Şurada," dedi Fin merdivenin altındaki kapıyı göstererek.

Onun evine hiç gelmemiş, diye düşündü Connor.

"Önce ellerine bakayım." Sesi tasasız olsa da Branna ciddiydi.

Branna, Fin'in ellerini tutarak evirip çevirdi ama Fin derin bir nefes alıp ellerini çekerek arkasına sakladı.

Avuç içleri ve parmakları su toplamıştı.

"Losyon düzeltecektir," dedi Fin.

"Dur."

Branna ellerini uzattı, artık el eleydiler.

"Sana teşekkür edeceğim. Teşekküre ihtiyacın olmadığını, bunu istemediğini de biliyorum. Connor benim olduğu kadar senin de kardeşin. Gönülden, candan kardeşin. Ama o benim kanım, o yüzden sana teşekkür ederim." Branna'nın gözlerinde yeniden yaşlar belirdi. "Bu olanlar çok kötüydü, gerçekten. Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın ne kadar kötüye giderdi bilmiyorum."

"Onu seviyorum."

"Biliyorum." Branna, Fin'in ellerine baktı, artık iyileşmişlerdi. Sonra ellerini alıp dudaklarına bastırdı. "Biliyorum," dedi yeniden ve hızla tuvalete gitti.

Fin'in Connor'a duyduğu sevgi ne kadar derin ve gerçek olsa da Branna için hissettikleriyle karşılaştırıldığında sadece bir gölgeydi. Fin mutfağa gitti ve evinde birlikte yiyecekleri ilk yemek için hazırlıklara yardım etti.

Yemek yemek ve Connor'ın hikâyesini dinlemek için masaya oturduklarında, "Bizi niye çağırmadın?" diye sordu Branna.

"Çağırdım, en azından denedim. Gölgelerde ve siste farklı bir şey vardı. Sanki bir kutuya sımsıkı kapatılmak gi-

biydi, gökyüzü bile görünmüyordu. Roibeard'in beni nasıl duyduğunu ve bana ulaştığını bilmiyorum. Cabhan'ın taktığı taş bir kalp gibi atıyordu ve elementleri çağırdığımda atışlar hızlandı."

"Atışlar Cabhan ile uyumlu muydu?" diye sordu Fin. "Heyecanını, gerginliğini, korkusunu gösteriyor muydu?"

"Korku duyduğunu sanmıyorum, çünkü beni çok küçük görüyordu."

"Saçmalık!" Meara bir havuca bıçağını sapladı. "Senin kendini küçük görmen için iyi dırdır etmiş."

"Bu konuda haklı," diye hemfikir oldu Boyle. "Savunmanı zayıflatmak için seni sinirlendirmeye çalışıyordu. Tartışmada sık kullanılan bir taktiktir."

"Bir defasında seni tartışırken görmüştüm." Iona'nın aklına geldi ve güldü. "O sırada pek konuştuğun söylenemez."

"Çünkü bir aptalı yumrukluyordum. Ama eğer rakibinin bazı yetenekleri olduğunu düşünüyorsan, Meara'nın belirttiği gibi dırdır etmek iyi bir taktiktir."

"Her neyse, o piç kurusunun hakkımda ne düşündüğünü kafama takacak değilim." Artık rahat olan Connor, patatesleri iştahla yedi. "İtiraf ediyorum, yıldırım beni biraz sarstı."

"Seni çarpmadı, çünkü sende tılsım var ve bu seni koruyor," dedi Branna. "Çünkü senin sahip olduğun şeyi senin ölümünden daha çok istiyor. Senin kendine olan güvenini zayıflatıp senle benim, senle Fin'in arasına nifak sokmaya çalıştı."

"Her türlü başarısız oldu. Ve olan bu. Ona vurmaya yeltendiğimde taş parlaklaştı ama sonra kolumun yandığını hissettim ve taş söndü."

"Sana yaptığı şey ondan oldukça fazla şey götürdü." Branna elini Connor'ın kolundan çekti. "Sana yaklaşmak, zarar vermek, sana gösteriş yapmak ona pahalıya patladı."

"Keşke sizi çağırabilseydim, hepimiz orada olabilseydik."

"Cabhan'ın riske girmeye gönüllü olmadığını biliyoruz. Hepimizle yeniden boy ölçüşmeye hazır değil ya da buna cesareti yok." Fin masaya göz gezdirdi. "Öyleyse bu bir zafer."

"Size zayıf olmadığını söyleyebilirim. Onu içimde hissedebildim. Onun karanlığını ve açlığını. Cabhan'ı bana vururken görmedim ve bana hiçbir şekilde dokunmadığına yemin edebilirim, yine de bu yanığı hissettim."

"Ne gömleğin ne de ceketin yanmıştı." Boyle çatalıyla kolunu gösterdi. "Kolundan ise duman çıkıyordu. Hâlâ aynı gömleği giyiyorsun ve üzerinde hiçbir iz yok."

"Bu çok iyi, çünkü bu gömleği çok seviyorum."

"İnsan olarak kaldı," dedi Meara. "Çünkü dönüşüm için gücünü kullanmayı tercih etmedi. Connor'a zarar vermek için sahip olduğu her şeye ihtiyacı vardı. Eğer Fin, Branna buraya gelene kadar onun yayılmasını engellemeseydi, çok daha kötü olacaktı. Değil mi?"

"Çok daha kötü," diye onayladı Branna.

"Yani senden çok daha fazlasını alabilecekti. Sizin bütün hayatınızı incelemiş, Branna'nın geleceğinden ve Connor'ı iyileştirmek için sahip olduğu her şeyi ortaya koyacağından çok emindi - ki Iona da verebileceği her şeyi şifaya katacaktı. Connor'ı çok daha kötü yaralayabilir ve üçünüzün içini kelimenin tam anlamıyla boşaltabilirdi. Bunu istedi, bunun için riske girdi ama Fin'i hesaba katmadı," dedi Meara.

"Neredeyse gelmiştim," diye Connor belirtti. "Geldiğim yerin burası olduğunu anlamalıydı."

Branna başını salladı. "Seni izledi, inceledi ama Fin'i hiçbir şekilde anlamadı. Hem de hiç. Onla aynı kandan olmalarının ötesini aklı almıyor. Çağırılacak ve gelecek olan benim, evet ama Fin'in risk alması ve yanığın yayılmasını engellemesi? Cabhan seni hiç tanımıyor," dedi Fin'e. "Sonunda bu onun felaketi olabilir."

"Aile olmayı anlamıyor ve anlamadığı için de saygı duymuyor. Bu savaşı kazanamayacak," dedi Connor ve tabağına biraz daha patates aldı.

Yemekten ve temizlikten sonra Connor, kamyonuyla Branna ve Meara'yı eve götürdü.

"Kalacak mısın?" diye sordu Connor, Meara'ya.

"Hayır. Tabii siz isterseniz başka," dedi Branna'ya, "sonuçta sabahlamayı planlamıştık."

"Git ve kendi yatağında uyu. Başka zaman sabahlar ve düğün planları yaparız. Connor seni eve bırakır."

"Ahırlardan yürüyerek geldim." Meara, Connor'a bakmak için yana doğru eğildi. "Beni orada bırakabilirsin."

"Seni arabayla bırakacağım. Geç oldu ve en iyimser tanımla bile sıkıntılı bir gece."

"Bunu tartışmayacağım."

Bu yüzden Connor önce Branna'yı bıraktı ve eve girmesi için bekledi, gerçi Cabhan'ın bu gece sert bir sopayla vurmaktan daha fazlasını becerebileceğinden şüpheliydi.

"Branna seni istiyor," dedi Meara yavaşça.

"Sen her zaman bizden birisin."

"Hayır, bu gece sadece seni istiyor. Onu hiç bu kadar

korkmuş görmedim. Hepimiz mutfakta oturuyorduk, o fırından tavuğu alıyordu ve biz bir şeye gülüyorduk, sonra Branna ölü gibi bembeyaz oldu. Çağıran Fin'di, gerçi ne dediğini bilmiyorum." Meara kendini toplayarak bir an durdu. "Sadece, 'Connor yaralı ve şu an Fin'de,' dedi Branna ve sonra kolumu tuttu. Öbür kolunu da Iona tuttu. Ve uçuyorduk. Bir göz kırpışı kadar mı yoksa bir saat mi söyleyemeyeceğim. Bunca yıldır seni ve Branna'yı tanıyorum, bunun gibi bir şey başımdan geçmedi. Daha sonra bildiğim tek şey Fin'in mutfağında olduğumuzdu ve sen Branna'dan daha solgun bir şekilde yerde yatıyordun. Öldüğünü sandım."

"Bunu başarması için kara büyüden fazlası gerekiyor."

"Durdur kamyonu."

"Ne? Fena mı oldun? Özür dilerim." Connor arabayı yolun kenarına çekti ve durdu. "Şaka yapmamalıydım, bu durumda-"

Meara üstüne atlayıp kollarını doladığında ve delirmiş gibi dudaklarına yapıştığında, zihni tamamen boşaldı.

Connor hareket edemeden, tepki veremeden ve düşünemeden önce Meara geri çekildi.

"Bu da ne? Nereden çıktı şimdi bu?"

"Öldüğünü sandım," diye tekrarladı Meara ve dudakları yeniden onun dudaklarını buldu.

Connor bu sefer harekete geçti ve ona sımsıkı sarıldı. Meara'nın içine çektiği tadı ilaç gibiydi, daha çoğunu ve hepsini istediği bir ilaç.

"Meara hadi-"

Meara tekrar geri çekildi. "Hayır, hayır. Bunu yapmayacağız. Bunu yapamayız."

"Çoktan yaptık bile, eğer sen sadece-"

"Hayır." Meara onu durdurmak için eliyle göğsüne vurdu. "Sür. Sür, sür, sür!"

"Sürüyorum." Connor yola çıktı, Cabhan'ın saldırısından sonra olduğu gibi sersemlemiş hissediyordu. "Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Bunun hakkında konuşmayacağız, çünkü konuşacak bir şey yok. Öldüğünü sandım ve bu beni tahmin ettiğimden daha fazla sarstı, çünkü senin ölmeni istemiyorum."

Connor içindeki kaosu hissedebildiğinden, cevap vermek için rahat ve sakin olmaya çalıştı. "Elbette bunu istemediğin için ve ölmediğim için mutluyum. Ama-"

"Buna dair bir 'ama' yok. Ve söylenecek başka bir şey de yok."

Meara kamyon durmak için yavaşladığında fırtına gibi kapıyı açıp indi.

"Eve, Branna'ya git," diye emretti. "Sana ihtiyacı var."

Eğer son cümleyi kurmamış olsaydı, Connor gerekirse zorla onun dairesine girecekti. Sonra da yaşayacakları şeyin ne olduğunu beraberce görebileceklerdi.

Ama Meara haklı olduğundan, Connor o eve girene kadar bekledi. Sonra da bir kadın hakkında bugüne dek kafası hiç karışmamış olduğu kadar karışmış halde eve doğru sürdü.

Ve hatırlayabildiği kadarıyla hiç olmadığı kadar etkilenmiş bir halde.

8

Meara kendine bunu unutmasını söyledi. Aşırı stresten kaynaklanan bir cinnet anıydı sadece. Sonuç olarak iki arkadaşının onu tutup kaldırması ve göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere uçarak götürmesi her gün başına gelen bir şey değildi.

Ayrıca hayatı boyunca önemsediği bir adamın öldüğünü sanmıştı.

Bazı kadınlar çığlık atar, diye düşündü ahırları gübreden arındırmak için uğraşırken. Bazıları da sinir krizi geçirirdi.

Meara'nın bütün yaptığı ise ölmemiş olduğunu fark ettiği o adamı öpmekti.

"Onu daha önce de öpmüştüm, değil mi?" diye mırıldandı ve samanı el arabasına yükledi. "Neredeyse doğduğundan beri tanıdığın, kız kardeşinin en iyi dostun olduğu birini öpmemiş olamazdın. Bu mühim bir şey değil. Kesinlikle çok önemsiz."

Ah. Tanrım.

Gözlerini sımsıkı kapayıp başını sağa sola salladı.

Elbette onu daha önce öpmüştü, Connor da onu.

Ama bunun gibi değildi. Hayır, bunun gibi değildi. O pek de ateşli, dillerin olduğu ve kalp atışlarının hızlandığı yoğun bir öpüşme değildi.

Connor ne düşünmüştü? Meara ne düşünmeliydi?

Dahası, bir dahaki görüşmelerinde ne yapacaklardı?

"Tamam." Iona arkasından ahıra girdi. "Sana burada otuz iki dakika verdim ve bu kesinlikle benim dayanma sınırımdı. Neler oluyor?"

"Ne mi oluyor?" Meara endişeyle şapkasının kenarını aşağı çekiştirdi. "Senin gibi gübre temizliyorum işte."

"Meara bu sabah buraya geldiğimizden beri bana bakmadın, hatta benimle konuşmadın bile. Şimdi de burada homurdanıyorsun. Eğer seni kızdıracak bir şey yaptıysam-"

"Hayır! Elbette yapmadın."

"Ben de sanmıyordum ama gözlerini devirerek seni homurdandıran bir şey var."

"Belki regl dönemim gelmiştir."

"Belki mi?"

"Son zamanlarda, regl dönemim geldiğinde, yeteri kadar hızlı düşünemiyorum. Annem-"

Iona onu susturmak için parmağını kaldırdı. "Şimdi de yeteri kadar hızlı düşünemedin. Konu annen olduğunda ağzına geleni söylersin, sen ise saklanıyorsun."

"Saklanmıyorum." Utanan Meara ne yapacağını bilemeyerek yere baktı. "Sadece düşüncelerimle baş başa kalmak istedim."

"Dün geceyle mi ilgili?"

Meara hızla başını kaldırdı. "Dün gece ne olmuş?"

"Connor. Kara büyü yanığı."

"Ha. Evet, tabii ki oydu."

Iona kuşkuyla baktı. "Ve?"

"Ve mi? Bu herhangi biri için yeterli olmalı. Çoğu insanı gerginlikten hastanelik ederdi."

"Sen çoğu insan gibi değilsin." Iona aralarındaki mesafeyi kapatarak yaklaştı. "Fin'den ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Neden bir şey olsun ki?"

"İşte!" Iona heyecanla parmağını ona doğrulttu. "Yere baktın. Bir şey oldu ve kaçamak cevap veriyorsun."

Neden önemli bir mesele olduğunda hep böyle berbat bir yalancı oluyordu? "Sadece yerdeki gübrelere bakıyorum."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ah, bel altı vuruyorsun." Parmak kaldırma sırası Meara'daydı. "Bu kederli bakışı da sadece hile yapmak için takınıyorsun."

"Evet," diye kabul etti Iona gülümseyerek. "Ama yine de doğru."

Tartışmayı kaybeden Meara yeniden yere baktı. "Bu konuda ne demeliyim ya da ne yapmalıyım bilmiyorum."

"Bu yüzden bir arkadaşına anlatırsın. Branna'ya yakınsın ki amacım kesinlikle bel altı vurmak değil. Eğer onunla konuşmak istersen ben senin yerine bakarım."

"Evet," dedi iç çekerek Meara. "Onunla konuşmaya ihtiyacım var, bu açık. Ama nasıl, bundan emin değilim. Kız kardeşiyle konuşmaktansa kuziniyle konuşmak daha iyi olabilir. Sadece şu..."

Meara kapı boşluğuna kafasını uzattı ve Boyle, Mick ya da herhangi bir ahır çalışanının yakında olmadığına emin oldu.

"Dün gece korkunçtu. Birkaç saniyede sihirle bir mutfaktan diğerine götürüldüğümden daha en başta altüst oldum."

"Daha önce hiç uçurulmadın mı? Ah, Tanrım. Meara tabii ki altüst olmuş olmalısın. Branna'nın seni arada bir uçurduğunu sanmıştım. Eğlencesine yani."

"Arada bir eğlence olsun diye gücünü kullanmıyor değil ama genelde sorumlu davranır."

"İnan bana açıklamana gerek yok."

"Bir an ordaydık, sonra başka bir yerde ve Connor... önce onun öldüğünü sandım."

"Ah, Meara." Iona içgüdüsel olarak ona sarılmak için uzandı.

"*Onu* kaybettiğimi -kaybettiğimizi- sandım ve zaten başım dönüyordu. Sonra Branna, Fin ve sen onunla ilgilenmeye başladınız ama ben hiçbir şey yapamıyordum."

"Bu doğru değil." Iona geri çekildi, Meara'yı omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Bu hepimizi etkiledi. Halkamızı, ailemizi."

"Yine de bir işe yaramadığımı hissediyorum ama bu önemli değil. Connor kendine geldiğinde çok rahatladım. Sakinleştiğimi ve durulduğumu sandım. Ama Connor beni eve götürürken, içimde yeniden bir şeyler dönmeye başladı ve bunu anlayıp düzgünce düşünmek yerine arabayı kenara çekmesini söyledim."

"Hastalandın mı? Çok üzüldüm."

"Hayır, hayır ve o da aynısını düşündü. Ama biraz delirdim. Onun üstüne atladım, orada kamyonda."

Geriye doğru bir adım atarken, Iona'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Sen... ona vurdun mu?"

"Hayır! Aptal olma! Onu öptüm. Hiç de bir kardeş veya arkadaş gibi değil ya da ölümden dönen birini sevgiyle karşılayan bir insan gibi de değil."

"Ya." Iona başka bir şey söyleyemedi.

"Ya," diye Meara tekrarladı, ahırda huzursuzca dönüp dururken. "Sonra bu yetmiyormuş gibi, geri çekildim. Kafam yerine geldi diye düşünebilirsin ama hayır, bir daha yaptım. Sonuçta bir erkek olduğundan Connor'ın hiçbir itirazı olmadı ve ben akıl sağlığıma kavuşmasaydım, daha da devam edebilirdi."

"Şaşırmamalıyım. Gerçekten. Ben başka bir şey sandım... Yine de kışın buraya geldiğimde, sen ve Boyle arasında bir şey var sanmıştım."

"Ah, Tanrım." Tamamen tükenmiş bir halde Meara elleriyle yüzünü kapadı.

"Arkadaşlık dışında aranızda bir şey olmadığını elbette anladım. O yüzden sen ve Connor arasında hissettiğim şeyin de bu olduğuna karar vermiştim."

"Öyle! Tabii ki öyle. Bu bir travmanın sonucuydu."

"Travmanın sonucu komadır. Bir kamyonda sevişmek tamamen başka bir şeyin sonucudur."

"Sevişme olmadı, sadece birkaç öpücüktü!"

"Diller?"

"Ah, lanet olsun!" Meara şapkasını hızla çıkarıp yere attı ve üzerinde zıpladı.

"Bunun bir yararı oluyor mu?" diye sordu Iona.

"Hayır." Meara iğrenerek şapkayı tutup kalçasına vurdu. "Azgın bir ergen gibi yolun kenarında kamyonda kardeşini öptüğümü nasıl anlatırım Branna'ya?"

"Aynı bana anlattığın gibi. Ne dersin-"

"İkiniz bütün sabah hiçbir şey yapmadan durmaya mı niyetlisiniz yoksa burayı temizleyecek misiniz?" Boyle kapı boşluğunda durmuş kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

"Neredeyse bitirdik," dedi Iona. "Tartışmamız gereken bir şey vardı."

"Sonra tartışın, şimdi gübreyi temizleyin."

"Defol."

"Burada patron benim."

Meara, Boyle elini cebine sokup ağır adımlarla uzaklaşana kadar ona sadece dik dik baktı.

"Merak etme, ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ah, önemli değil." Utanan Meara biraz daha gübreyi kürekle arabaya attı. "Connor kesinlikle söyleyecektir. Erkekler bu tip konularda kadınlardan beterdir."

"Peki Connor'a ne dedin? Yani sonrasında?"

"Bunun son olduğunu söyledim ve bunun hakkında konuşmayacağımı."

"Haklısın." Iona kahkahasını bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Bu işe yarayacaktır."

"Her şeyi karıştıracak çılgınca bir dürtüyü dinlemeyiz. Hepimizi ilgilendiren daha önemli şeyler var."

Iona bir anlığına hiçbir şey söylemedi, sonra gelip Meara'ya yeniden sarıldı. "Anlıyorum. Eğer istersen Branna'yla konuşurken senle gelirim."

"Teşekkür ederim ama bunu kendi başıma yapmam en iyisi."

"Git ve bu işi hallet. Ben senin yerine bakarım."

"Bu iyi olurdu." Belki hissettiğim bu saçma heyecan da

sona erer, diye düşündü Meara elini göğsüne bastırarak. "Buradaki işimi bitirip sonra da koşarak gideceğim."

"Bu arada ben de Boyle'u hallederim."

"Regl olduğumu ya da başka kadınsal bir şey söyle. Bu her zaman onun sesini keser."

"Biliyorum," dedi Iona gülerek ve işine geri döndü.

Meara ormanda hızla yürürken, bunu çabuk yap, dedi kendine. Bu işten hemen kurtul. Branna buna sinirlenmeyecektir zaten, büyük bir olasılıkla gülecektir ve bunun iyi bir şaka olduğunu düşünecektir.

Bu harika olurdu, böylece Meara da bunun bir şaka olduğunu düşünebilir ve her şey olması gerektiği gibi eski haline dönerdi.

Belki yıllar içinde arada ona karşı ufak bir ilgisi olmuştu ama Connor O'Dwyer gibilere hangi kadın ilgi duymazdı ki?

Adam tablo gibiydi, değil mi? Dalgalı, dağınık saçları, güzel yüzü, sıcacık gülüşü olan uzun boylu bir erkekti. Ayrıca yakışıklı olduğu kadar sempatik tavırlara da sahipti.

Şüphesiz asabiydi ama Meara ile kıyaslandığında melek gibiydi. Ayrıca Connor hayata daha mutlu ve sakin bakıyordu.

Hayatı boyunca karşılaştığı her şeye rağmen, bu mutlu, sempatik tavrını da korumuştu. Meara içini çekti, hava soğuduğundan sırtını kamburlaştırdı. Bu konu hakkında Connor ile konuşacaktı ama Branna'ya anlattıktan ve bunun üzerine güldükten sonra.

Sadece Branna'ya anlattıktan sonra Connor'la konuşabilir, bunların hepsini bir şaka olarak kabul edebilirdi.

Rüzgâr ortalığı birbirine katınca, eldivenlerini çıkarmak için elini cebine attı. Bulutlar güneşi örterken açık bir sabah olacağını söylemişlerdi, diye düşündü Meara.

Sonra rüzgârda kendi ismini duydu.

Duraksayarak, sesin geldiği yöne doğru baktı ve kalın sarmaşıklarla kaplanmış devrilmiş bir ağacın yanında durduğunu fark etti. Sorcha'nın kulübesinin yıkıntılarının olduğu yerde ve Cabhan'ın keyfince zamanda yerini değiştirebildiği arazideydi.

Kara büyücü daha önce hiç onu çağırmamış, rahatsız etmemişti. Neden etsindi ki? Meara'nın hiçbir gücü yoktu, bir tehdit oluşturmuyordu. Ama şimdi çağırıyordu ve bu sesten sızan baştan çıkarıcılık içindeki bir şeyi uyandırmıştı.

Meara tehlikeleri biliyordu ancak farkında olmadan kendini sarmaşık duvarından geçerken buldu.

Sadece bir bakacaktı...

Eliyle sarmaşığa dokundu ve rüya gibi bir sıcaklık içine doldu. Sis sarmaşıkların arasından sızarken, Meara gülerek onları ayırmaya başladı.

Şahin pike yaparken çığlık attı. Sarmaşıkların arasında bir patika belirdi ve Meara korkuyla arkaya doğru sendeledi. Neredeyse dizlerine kadar gelen sisin içinde olduğunu fark edince ürperdi.

Roibeard devrilmiş ağacın üzerine tünedi, parlak ve vahşi gözleriyle ona baktı.

"Sadece bir bakmak için içeri giriyordum. Sen de duydun mu onu? Bana sesleniyordu. Sadece bir bakmak istedim."

Meara ileri doğru bir adım attığında, Roibeard uyarır-

casına kanatlarını açtı. Sonra Branna'nın tazısının geldiğini ve alçak sesle havladığını duydu.

"İsterseniz siz de benimle gelin. Neden gelmiyorsunuz?"

Kathel ceketinin kenarını dişleriyle yakaladı ve onu geri çekti.

"Hemen bırak şunu! Senin derdin ne? Ne... *Benim* derdim ne?" diye mırıldandı Meara, artık titriyordu.

"Kahretsin!" Meara, Kathel'in koca kafasına titreyerek elini uzattı. "İyi köpek. Hadi buradan gidelim." Roibeard'e doğru baktı ve sislerin içinde belli belirsiz hareket eden gölgeleri gördü. "Hadi hepimiz buradan gidelim."

Şahin kanatlanıp uçarken, Meara elini köpeğin üzerinde tutarak hızla yürümeye başladı. Ormanı ve Kara Cadı'nın kulübesini arkasında bıraktığına hiç bu kadar sevinmemişti.

Tazının önüne geçip, kendini Branna'nın atölyesine hızla atmaktan hiç utanmadı.

Bisküvi gibi kokan bir şeyi şişeye dolduran Branna başını kaldırdı ve hemen elindeki işi kenara bıraktı.

"Ne oldu? Sen titriyorsun. Buraya, ateşin yanına gel."

"Bana seslendi," dedi Meara. "Beni adımla çağırdı."

"Cabhan." Branna, Meara'nın koluna girerek onu ateşin başına çekip yavaşça sandalyeye oturttu. "Ahırlarda mı?"

"Hayır, ormanda. Buraya geliyordum. Sorcha'nın kulübesinin dışındaki o yerdeydim. Branna o beni çağırdı ve neredeyse gidiyordum. İçeri girmek, ona gitmek istedim. Bunu istedim."

"Tamam. Buradasın." Branna ellerini Meara'nın soğuk yanaklarına hafifçe sürdü.

"Bunu istedim."

"O bir şeytan. Senin istemeni sağladı. Ama buradasın."

"Roibeard beni durdurmak için bir anda ortaya çıkmasaydı... sonra Kathel geldi ve beni götürmek için ceketimden çekiştirdi."

"Seni seviyorlar, tıpkı benim gibi." Branna yanağını Kathel'in kafasına yaslamak ve bir anlığına ona sarılmak için eğildi. "Sana biraz çay getireceğim. Hiç itiraz etme. Buna ihtiyacın var."

Branna önce Kathel'e bisküvi getirdi ve bir süreliğine dışarı çıktı.

Şahine teşekkür etmek için, diye düşündü Meara. Branna her zaman sadakatin karşılığını verirdi.

Meara teşekkür etmek için sandalyesinden kalkıp Kathel'i kucakladı. "Güçlü, cesur ve akıllı," diye mırıldandı. "Dünyada bizim Kathel'imizden daha iyi bir köpek yok."

"Bir tane bile. Otur ve dinlen." Branna tekrar içeri girdiğinde çay koymak için ocağa doğru gitti.

"Neden beni çağırdı? Benden ne istiyor olabilir ki?"

"Sen bizden birisin."

"Benim sihrim yok."

"Cadı olmaman sihrin olmadığı anlamına gelmez. Yüreğin ve ruhun var. Kathel gibi güçlü, cesur ve akıllısın."

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki başka her şey uzaklaşmış, sadece o ses kalmıştı ve bir de ona koşma isteğim."

"Sana bir tılsım yapacağım ve bunu her zaman yanında taşıyacaksın."

Artık ısınan Meara ceketini omzundan attı. "Bana zaten tılsımlar yapmıştın."

"Daha güçlü, daha özel başka bir tılsım yapacağım." Branna çayı getirdi. "Şimdi her şeyi dikkatlice anlat bana."

Meara çayı alarak arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla her şey sadece bir-iki dakika sürdü. Ama öylesine yavaş ve rüya gibiydi ki. Neden bana hemen saldırmadı?"

"Bu çekici bir bakirenin israf edilmesi olurdu."

"Bir süredir bakire değilim." Meara yeniden ürperdi. "Of, ne korkunç bir düşünce bu. Daha kötüsü, buna istekli olabilirdim."

"Büyüyle bağlanmak istek değildir. Eğer ona gitseydin sadece seni kullanacağına inanıyorum - seni başka bir zamana götürür, kullanır ve seni döndürmek için elinden geleni yapardı."

"Bunu hiçbir büyüyle yapamazdı."

"Yapamazdı, hayır. Ama Fin'in söylediği gibi, o aile ve aşkı anlamıyor." Branna, Meara'nın elini tutup yanağına götürdü. "Sana zarar verebilirdi Meara ve bu hepimize zarar verirdi. Sana yaptığım tılsımı yanında taşımalısın."

"Elbette ki taşıyacağım."

"Diğerlerine de anlatmam lazım. Boyle da daha fazla dikkat etmeli. Ama onun Iona ve Fin'i var. Sen de burada kalmalısın, Connor ve benimle."

"Kalamam."

"Kendine ait bir alanın olmasını önemsiyorsun biliyorum, seni benden kim daha iyi anlayabilir? Ama bir dahaki sefer yapacağımız şeye karar verene kadar, en iyisi burada-"

"Onu öptüm."

"Ne? Ne?" Branna afallayarak geri çekildi. "Cabhan'ı mı öptün? Ama eve gitmediğini söylemiştin. Sen ne-"

"Connor'ı öptüm. Dün gece, yolun kenarında onu ade-

ta taciz ettim. Bir anlığına aklımı kaybettim, olan bitenin hepsi bu. Uçmak, Connor'ı Fin'in mutfağında yerde yatarken görmek, iyileşmeye başladığında yüzünde beliren o ifade... Onun öldüğünü sanmıştım ama ölmemişti, titriyor ve yanıyordu. Sonra gömleğini bile giymeden önce tavuk budunu yiyordu. Bunların hepsi beynimi yaktı ve ben de onun üzerine çullanıp onu öptüm."

"Pekâlâ," dedi Branna, Meara nefesini toplamaya çalışırken.

"Ama durdum, aslında ikinci seferden sonra durdum."

Branna hafifçe tebessüm etmesine rağmen, sesi tamamıyla sakindi. "İkinci sefer mi?"

"Ben... bu... o akşam için delice bir tepkiydi."

"Peki, Connor da delice bir tepki verdi mi?"

"İlk seferinde şaşırdığını söyleyebilirim, hem kim şaşırmazdı ki? İkinci seferdeyse... sonuçta, bir erkek."

"Doğrusu öyle."

"Ama ileri gitmedi. Bunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Beni eve bırakmasını ve gitmesini sağladım. İleri gitmedi."

"Neden?"

"Neden mi?" Meara sadece boş boş baktı.

"Neden senle kalmadı?"

"Benle mi? Senin yanına gelmesi gerekiyordu."

"Ah, Meara, işi batırmışsın." Branna'nın gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. "Beni bir bahane olarak kullanamazsın."

"Bunu yapmadım, katiyen. Ben... senin kızacağını ya da eğleneceğini veya en azından şaşıracağını sanmıştım. Ama sen şaşırmadın."

"Hayır, şaşırmadım bile. Bunu anlamanızın her ikiniz için de neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum."

"Neyi anlamamızın?"

"Birlikte olmanız gerektiğini."

"Birlikte mi?" Meara dehşetle gözlerini açtı. "Ben ve Connor. Hayır, bu olamaz."

"Peki, neden olamaz?"

"Çünkü biz arkadaşız." Meara çayından bir yudum alıp bir süre ateşe baktı. "Bedenimden daha fazlasına dokunacak bir sevgili hayal ettiğimde, daima önce bir arkadaş olması gerektiğini düşünürdüm. Peki sıcaklık olmadan ateşe sahip olunamaz mı? Elbette bu mümkün ama çok düşük bir olasılıkla."

"Peki, sevgililik bitince arkadaşlığa ne olur?"

"Bilmiyorum. Anne babamıza bakınca mutlu olduklarını hatırlıyorum. Günün her saniyesi değil elbette ama çoğu zaman mutlu ve uyumluydular."

"Biliyorum." Branna uzanarak yeniden oturması için Meara'nın elini tuttu. "Kendime istemeye izin verdiğimde, ben de o mutluluğu ve uyumu istiyorum. Sen ise istemek için kendine bir an olsun izin vermiyorsun, çünkü her ilişkinin altında mutsuzluk ve bencillik görüyorsun."

"O benim için çok şey ifade ediyor. Ayrıca mücadele etmemiz gereken çok fazla şey var -dün ve bugün olanların kanıtladığı gibi- halkamızı seksle karmakarışık etmemeliyiz."

"Iona ve Boyle'un her fırsatta seviştiğini düşünüyorum."

Meara güldü. "Onlar delice âşık bu yüzden onlar farklı."

"Sana kalmış, tabii Connor'a da." Branna, Connor'ın büyük ihtimalle konu hakkında söyleyeceği bir-iki farklı şeyi olduğunu düşündü. "Eğer bu senin için bir endişe nedeniyse, benim bu konuda bir itirazım olmadığını bilmelisin. Neden karşı olayım ki? İkinizi de seviyorum. Seksin kendisinin zaten güçlü bir sihir olduğunu da söyleyebilirim."

"Yani Connor'la yatmalı mıyım?"

"Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın."

"Neyin beni mutlu edip etmediğinden şu anda emin değilim. Ama Boyle beni işten kovmadan önce geri dönmeliyim."

"Önce sana tılsımı yapacağım, ayrıca Kathel ve Roibeard senle gidecek. Sorcha'nın kulübesinden uzak dur Meara."

"İnan bana öyle yapacağım."

"Iona ve Boyle'a ne olduğunu anlat. Boyle da Fin'e anlatma işini halleder, ben de Connor'la konuşacağım. Cabhan bir şeylerin peşinde, o yüzden hepimizin tetikte olması en iyisi."

Öğleden sonra Fin şahin okuluna gidip Connor'ı bir kenara çektiğinde, Branna'nın anlatmasına gerek kalmadı.

"Meara iyi mi? Bundan emin misin?"

"Onu göreli bir saat bile olmadı. Her zamanki gibi iyi ve sağlıklı."

"Meşguldüm," dedi Connor. "Roibeard'in ortalarda olmadığını bile zar zor fark ettim, sonra ise ahırlarda olduğunu düşündüm. Orada atlarla ve Meara ile olmayı seviyor. O yüzden kötü bir şey olacağını hiç aklıma getirmedim."

"Her neyse, Branna ona bir tılsım yaptı. Güçlü bir tane, Meara bana gösterdi. O güçlü biri ve artık daha iyi korunuyor. Yine de hepimiz daha dikkatli olmalıyız."

Connor endişeyle kaşlarını çattı. "Tecavüze uğrayabilirdi. Güçlü ya da değil, Meara onu durduramazdı. Zamanında bir kadına ne yaptığını gördüm."

"Cabhan ona dokunmadı Connor ve dokunamayacak. Hepimiz bunun çaresine bakacağız."

"Bu konuda Branna için de endişeleniyorum. Cabhan güç istiyor ve Branna güçle dolu. Sorcha'nın ilk çocuğunun ismini taşıyor ve tılsımın geçtiği üçlüden ilki. Ayrıca..."

"Sevdiğim kadın, bana sahip olmasa bile beni seven kadın. Endişende yalnız değilsin."

"Meara, Branna için kardeşten farksız. Bu Meara'yı Cabhan için daha albenili hale getiriyor olabilir," dedi Connor.

"Branna'ya Meara aracılığıyla saldırmak için," diye Fin onayladı. "Tam da onun tarzında bir şey."

"Evet. Ayrıca dün geceden sonra..."

"Cabhan'ın sana yaptığı şeyden sonra mı? Bunun Meara'yla ne ilgisi var ki?"

"Hiçbir ilgisi yok. Pekâlâ, dolaylı olarak." Bir erkek yalan söylememeliydi, ayrıca bu koşullar altında tehlike altında çok fazla şey vardı. "Bir an yaşadık, Meara ve ben. Branna'yı eve bıraktıktan sonra. Yolun kenarında, kamyonda sadece bir ya da iki dakika sürdü."

Fin'in kaşları kalktı. "Meara'ya doğru bir adım mı attın?"

"Hayır, tam tersi." Connor omuzlarını silkti. "O bana

doğru büyük bir adım attı. Sonra geri çekilip bunun son olduğunu ve onu eve götürmemi söyledi. Kadınları seviyorum Fin, zihinlerini, yüreklerini ve vücutlarını seviyorum. Kadınların göğüslerinden daha güzel ne var?"

"Bunu daha ne kadar tartışmak zorundayız?"

Connor güldü. "Sadece göğüsler bile onları sevmek için yeter ve ben kadınları seviyorum Fin ama onlar hakkında anlamamın imkânsız olduğu çok fazla şey var."

"Bu tartışma günlerce sürebilir ve de hiçbir yere varmaz." Açıkça merakı uyanan Fin onun yüzünü inceledi. "Söyle bana, dün gece durmak istedin mi?"

"Bütün bu hisler hayatımız boyunca neredeydi diye merak etmeyi bıraktıktan sonra düşündüm ve hayır, durmak istemediğimi anladım."

"Öyleyse *mo dearthair*." Fin, Connor'ın omzuna bir şaplak attı. "Devamını getirmek sana kalmış."

"Ben de bunun üzerine düşünüyordum. Ama şimdi yolun kenarındaki o birkaç dakikanın, bugün Cabhan'ın ona ilgi duymasının nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Bu hiç de uzak bir ihtimal değil."

"Değil, haklısın. Dün gece sana zarar verdi ve bugün Meara aracılığıyla, yine sana zarar vermeye çalışmış olabilir. O yüzden ikiniz de dikkat edin."

"Edeceğim ve Meara'nın da dikkat etmesini sağlayacağım. Ah, saat üç olmuş. Galler'den bir çift ile turum vardı. Dolaşmak ister misin? Gidip sana da bir sırt çantası ve eldiven getireyim."

Fin bu teklifi geri çevirecekti ki Connor'la şahin turu yapmayalı çok uzun zaman olduğunu fark etti. "Harika olur ama kendi ekipmanımı getireceğim."

Connor yukarı baktı, gökyüzündeki Merlin'i gösterdi. "Onu mu alacaksın?"

"Merlin'in de hoşuna gidecektir."

"Eski zamanlardaki gibi."

Fin eşyalarını almak için gittiğinde, Connor saatine baktı. Müsait olduğunda Meara'yı arayıp bulacaktı. Hoşuna gitse de gitmese de ikisinin konuşacak önemli şeyleri vardı.

9

Meara'nın günü yeterince endişeli geçmemiş gibi annesi telaşlı bir biçimde ona telefon etti. Meara bu telefon yüzünden Boyle'u görmek zorundaydı.

Boyle kâğıt işlerine umutsuzca bakarak bürosunda oturuyordu.

"Boyle."

"Neden bu sayılar onları ilk topladığın zaman asla tutmuyor? Neden böyle oluyor?"

"Bilemiyorum Boyle. Bunu istediğim için özür dilerim ama gitmem gerekiyor. Annemin evinde yangın çıkmış."

"Yangın mı?" Boyle sanki yangını o söndürecekmiş gibi hızla masasından kalktı.

"Sanırım mutfakta çıkmış, annem çıldırmaya yakın olduğu için ağzından laf almak çok zordu. Ama yaralanmadığını ve yangının büyümediğini anladım. Yine de ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorum. O yüzden-"

"Git. Git hadi." Boyle onu omuzlarından tutup bürodan çıkardı. "Gidince neler olduğunu haber ver bana."

"Veririm. Teşekkürler. Bunu telafi etmek için yarın fazladan çalışırım."

"Tanrı aşkına, hadi git."

"Gidiyorum."

Meara kamyonuna atladı. Hiçbir şey olmayabilir, dedi kendi kendine. Ya bir şey varsa? Söz konusu Colleen Quinn olunca, ne olduğunu asla bilemezdiniz.

Annesi hayli tutarsız davranmıştı, bir an feryat ederken diğer yandan saçma sapan şeyler söylemişti. Söylediği her şey mutfak, duman, yanmaktan ibaretti.

Belki de yaralanmıştı.

Connor'ın görüntüsü, kolundaki siyah yanık aklına geldi.

Yanmak.

Cabhan. Onun bu işte payının olabileceği düşüncesi dehşete kapılmasına neden oldu. Belki de onun çağrısına direndiği için annesinin peşine düşmüştü.

Meara gaza basıp virajları roket gibi aldı ve Cong'un eteğinde bir avuç kulübeyle yan yana inşa edilmiş eve doğru hızla gitti.

Ev ayakta duruyordu - görebildiği kadarıyla beyaz duvarlarında, gri çatısında, muntazam bahçesinde hiçbir hasar yoktu.

Geçen bahar elleriyle boyadığı küçük kapıyı sertçe itti ve anahtarını bulmak için çantasını karıştırmaya başladı - annesi hırsız, tecavüzcü ya da seyyar satıcı korkusu nedeniyle gece gündüz kapıları kilitlemekte ısrar ediyordu.

Annesi Colleen dışarı fırladı, ellerini göğsünde birleştirmişti.

"Ah, Meara, Tanrı'ya şükür geldin! Ne yapacağım? Ne yapacağım?"

Ağlayarak ve titreyerek kendini Meara'nın kollarına attı.

"Yaralanmadın, değil mi? Önce yaralanıp yaralanmadığına bir bakalım."

"Parmaklarımı yaktım." Annesi yarasını göstermek için bir çocuk gibi elini kaldırdı.

Meara rahatlayarak hiçbir şey olmadığını gördü, azıcık merhemle tedavi olmayacak bir şey değildi.

"Tamam, tamam." Teskin etmek için, Meara küçük yanığın üzerine bir öpücük kondurdu.

"Korkunç!" dedi Colleen. "Mutfak harap halde. Ben ne yapacağım? Ah, Meara, ne yapacağım?"

"Önce bir bakalım, sonra hallederiz, değil mi?" dedi Meara ve hemen eve doğru yöneldi.

Önden giden Meara boyunu uzun zamandır ortalarda olmayan babasından almıştı, Colleen ise küçük, güzel bir paket gibiydi - minyon, zayıf ve her zaman bakımlıydı.

Ön odada hasar yoktu ama Meara yanık kokusunu alabiliyordu ve içerde hafif bir duman da vardı. Sadece birazcık duman, diye düşündü.

Meara üç adımda küçük mutfağa ulaştı.

İçerisi bir harabe değildi ama kesinlikle bir karmaşa vardı. Bunun kötü bir büyücünün eseri değil, dikkatsiz ve beceriksiz bir kadının neden olduğu bir karmaşa olduğunu hemen saptadı.

Ağlayan annesine kolunu dolarken durum değerlendirmesi yaptı.

Yerdeki yanmış ve ıslanmış bulaşık bezi ile içinde yanık etin bulunduğu fırın tepsisi her şeyi açıklıyordu.

"Koca eti yakmışsın," dedi Meara yavaşça.

"Donal ve kız arkadaşı akşam yemeğine gelecekti, biraz

kuzu eti pişireyim dedim. Evlenmeden önce Sharon'a taşınmasını uygun görmesem de yine de onun annesiyim."

"Kocaman eti pişirmeye çalışmışsın," dedi Meara.

"Bildiğin gibi Donal iyi ete bayılır. Kısa bir süreliğine arka tarafa çıktım, bahçede sümüklüböcekler vardı." Korkudan titreyen Colleen, sanki Meara bahçenin nerede olduğunu unutmuş gibi ellerini mutfak kapısına doğru salladı. "Camgüzellerinin peşine düşmüşlerdi, o yüzden onları durdurmalıydım."

"Tamam." Meara pencereleri açmaya başladı, çünkü annesi açmayı becerememişti.

"O kadar uzun süre dışarıda kalmadım, sonra masa için güzel bir çiçek demeti yapmak için biraz çiçek kesebilirim, diye düşündüm."

"Hmm," dedi Meara ve ıslak zemine saçılan çiçekleri topladı.

"İçeri girdiğimde mutfak dumanla kaplıydı." Colleen yaşlı gözlerini odada gezdirdi. "Fırına koştum ve kuzu yanıyordu, onu çıkarmak bezi aldım."

"Anlıyorum." Meara fırını kapatıp yeni bir bez buldu, kömür olmuş etin içinde durduğu fırın tepsisini kenara koydu.

"Nasıl olduysa bez tutuştu ve yanmaya başladı. Tepsiyi oraya, patatesler için hazırladığım suya koymaya çalıştım."

Meara yerdeki patateslerden birini aldı ve lavabonun içine attı.

"Her şey mahvoldu Meara! Ben ne yapacağım şimdi? Ne yapacağım?"

Hüsran ve kızgınlığın bildik karışımı Meara'nın içinde dolanmaya başlamıştı. Bunu yazgısı olarak kabul ederek kollarını sıvadı.

"Ben burayı temizlerken sen de ön odadaki pencereleri aç."

"Duman badanayı kirletecek, değil mi Meara? Hem zemini de görüyorsun, bezden dolayı yandı. Ev sahibine söylemeye cesaret edemem, beni evden çıkarır."

"Öyle bir şey olmayacak anne. Eğer badana kirlenirse yeniden yaparız. Eğer zemin zarar gördüyse onarırız. Pencereleri aç, sonra da Branna'nın merheminden biraz parmağına sür."

Ama Colleen ellerini göğsünde kenetleyerek, güzel mavi gözleri nemli bir halde ayakta durdu. "Donal ve kız arkadaşı yedide geliyor."

"Bir seferde tek iş anne," dedi Meara etrafı temizlerken.

"Bu felaketi anlatmak için ona telefon edemezdim, o işteyken yapamazdım."

Ama bana telefon edebildin, diye düşündü Meara, çünkü bir kadının bir erkek gibi çalışabileceğini, işi olacağını, çalışmayı istediğini ya da çalışmaya ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman anlayamadın.

"Pencereler." Meara'nın bütün söylediği bu oldu.

Meara zemini temizlerken, içinde kötü niyet yok diye, hatırlattı kendine - neyse ki zemin bezden dolayı sadece is olmuştu. O yalnızca aciz ve bağımlı.

Sebebi annesinin bütün hayatı boyunca korunmuş kollanmış olmasıydı ve bu onun hatası da değildi.

Bir şeylerle başa çıkması annesine asla öğretilmemişti, değil mi? Ya da kahrolası bir eti nasıl pişireceği, diye düşündü Meara fırın tepsisine gözünü dikmiş bakarken.

Zemini temizledikten sonra, Boyle'a mesaj atmak için bir dakika ayırdı.

Yangın yok. Sadece yanmış kuzu eti ve karmaşa.

Yanmış eti çöpe atmak için dışarı taşıdı ve patatesleri temizleyip kurumaya bıraktı - hâlâ çiğlerdi, neyse ki annesi patatesleri pişirmek için ocağın altını açmayı unutmuştu.

Fırın tepsisine su doldurup içine deterjan damlattı, sonra da çay için su ısıtıcısını çalıştırdı ve bu süre boyunca Colleen evden atılacağını düşündüğünden iyice çaresizliğe kapılmıştı.

"Otur anne."

"Oturamıyorum, o kadar üzgünüm ki."

"Otur. Biraz çay iç."

"Ama ya Donal? Ben ne yapacağım? Mutfağı mahvettim ve yemeğe geliyorlar. Ayrıca ev sahibi buna kesinlikle kızacak."

Meara gerildiğinde yaptığı gibi aklından çarpım tablosunu geçiriyordu ve yediler her zaman onun için en zoru olmuştu. Annesine döndüğünde bu sayede bağırmamayı başardı. "Öncelikle etrafına bir bak. Mutfak mahvolmuş mu?"

"Ama ben..." Colleen, sanki ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. "Ah, çok iyi temizlenmiş, değil mi?"

"Evet, öyle oldu."

"Hâlâ duman kokusunu alabiliyorum."

"Bir süre daha pencereleri açık tutacaksın, o zaman almazsın. En kötü ihtimalle duvarları sileriz." Meara çayı doldurdu, annesinin güzel tabaklarından birine de birkaç çikolatalı kurabiye koydu.

"Otur da parmaklarına bir bakayım."

"Daha iyiler." Colleen bu sefer gülerek ellerini kaldırdı.

"Branna losyonlar, kremler, mumlar falan yapmayı iyi biliyor, değil mi? Kara Cadı'dan alışveriş yapmayı seviyorum. Her zaman ufak, güzel bir şeyler buluyorum."

"Öyle."

"Arada geliyor bana, denemem için örnekler getiriyor."

"Biliyorum." Böylece Colleen'in 'ufak, güzel şeylere' çok fazla para harcamadan sahip olduğunu da biliyordu Meara.

"Sevimli bir kız Branna ve her zaman şık."

"Öyledir," diye katıldı Meara ve ahırlar için uygun giyinmek yerine daha şık olmasını istediğinin farkındaydı.

Birbirimizi hayal kırıklığına uğratmaya hep devam edeceğiz, değil mi anne? diye düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

"Mutfak çok iyi temizlendi Meara, teşekkürler. Ama Donal ve kız arkadaşına güzel bir akşam yemeği hazırlamak için ne zamanım ne de malzemem var. Sharon hakkımda ne düşünecek?"

"Mutfakta biraz tantana olduğunu düşünecek, o yüzden Ryan Oteli'nde üçünüz için bir rezervasyon yapacaksın."

"Ama-"

"Ben ayarlayacağım ve benim adıma bir hesap açacaklar. Güzel bir akşam yemeği yiyeceksiniz, çay ve biraz da tatlı için buraya geri geleceksiniz - birkaç dakika içinde Monk Kafe'ye gidip tatlı bir şeyler alacağım. Güzel porselenlerinde onu servis edeceksin ve kendini iyi hissedeceksin. Hepiniz hoş bir akşam geçireceksiniz."

Colleen'in yanakları memnuniyetle pembeleşti. "Bu kulağa hoş geliyor, çok hoş."

"Şimdi anne, bir mutfak yangınıyla baş etmenin doğru yolunu hatırlıyor musun?"

"Ateşin üzerine su atarsın. Ben de öyle yaptım."

"En iyisi onu havasız bırakarak söndürmektir. Yangın söndürme tüpü paspasın olduğu dolapta. Hatırladın mı? Fin aldı onu ve Donal da rafa koydu, yani her zaman orada."

"Ah, heyecandan hiç aklıma gelmedi. Hem onu nasıl kullanacağımı nasıl hatırlayacaktım ki?"

Bu da var, diye düşündü Meara. "Bu konuda başarısız olursan, üzerine karbonat dökebilirsin ya da daha iyisi yanan tencerenin üzerine kapağını örtüp hava almasını engelleyebilirsin. Ayrıca yemek yaparken mutfaktan ayrılma."

"Öyle yapacağım."

"Yapacağından eminim."

"Sana zahmet verdiğim için üzgünüm, gerçekten Meara."

"Farkındayım ama şimdi her şey düzeldi, değil mi?" Meara elini Colleen'e uzattı "Anne, torunlarına yakın yaşasan daha mutlu olmaz mıydın?"

Meara ektiği tohumun yeşermesi için biraz bekledi, sonra gidip güzel bir kremalı pasta, biraz çörek ve kurabiye aldı, ardından restorana uğrayıp gereken düzenlemeleri yaptı -restoranın müdürü okul günlerinden bir arkadaşıydı- sonra da annesinin evine geri döndü.

Nihayet eve gittiğindeyse kardeşini aradı.

"Maureen annemle ilgilenme sırası sana geldi."

Kavga, tartışma, bağırma, gülme ve dertleşmekle geçen tam bir saatin ardından, baş ağrısı için bir ağrı kesici aldı.

Meara günün sonunda aynada kendine uzun uzun baktı. Az uyuduğundan gözleri çöküktü, yorgunluk ve kızgınlıkla ovalamak alnına yeni bir çizgi eklemişti.

Branna'nın krem ve losyonlarına -ve de cazibesine- ihtiyacı olduğuna karar verdi, yoksa yakında teyze gibi görünecekti.

En azından bir geceliğine her şeyi bir kenara bırakmaya ihtiyacım var, dedi kendi kendine. Connor, Cabhan, annesi ve bütün ailesi. Yüzünde Branna'nın kremlerinden kalın bir tabaka ve pijamalarıyla sakin bir gece. Üzerine bira, biraz cips ve evde olan her tür abur cubur ile televizyon.

Meara bundan daha fazlasını istemiyordu.

Biradan başlamayı seçerek mutfağa doğru gidiyordu ki biri kapıya vurdu.

"Her kimsen defol," diye homurdandı, "ve asla geri gelme."

Ancak kapı yeniden çaldı, Meara yine duymazdan gelecekti ki kapının diğer tarafındaki kişi konuştu: "Aç kapıyı Meara. İçeride olduğunu biliyorum."

Connor. Meara gözlerini devirdi ama kapıya açmaya gitti.

"Sakin sakin oturmayı planlıyordum, o yüzden başka bir yere git."

"Annendeki yangın da nereden çıktı?"

"Önemli bir şey değildi. Git şimdi."

Connor gözlerini kısarak baktı. "Korkunç görünüyorsun."

"Lanet olası günü bitirmek istiyorum, hepsi bu. Teşekkürler."

Meara kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştı ama Connor

eliyle ona engel oldu. Aptalca bir an boyunca ikisi de kapıyı karşılıklı itti.

"Tamam, tamam, gir o zaman."

"Başın ağrıyor, yorgunsun ve bu yüzden cadalozsun."

Meara kaçamadan Connor ellerini şakaklarına koydu ve kafasının üzerinde hareket ettirmeye başladı.

Birden zonklayan ağrı yok oldu.

"Zaten bunun için bir şey almıştım."

"Bu daha hızlı işe yarar." Connor ellerini omuzlarına indirdi ve hafifçe ovmaya başladı. "Otur, çizmelerini çıkar. Sana bir bira getireceğim."

"Seni bira ve muhabbet için davet etmedim." Ağrılarını geçirmesine rağmen böyle hırçın konuştuğu için Meara utandı ve bu utanç daha fazla hırçınlaşmasına neden oldu.

Kafasını çevirip baktığında Connor'ın yüzünde sabır ve sempati olduğunu gördü. Meara bunun için hem onu yumruklamak hem de başını omzuna koymak istedi.

"Yemek yemedin, değil mi?"

"Eve daha yeni geldim."

"Otur."

Connor mutfağa doğru gitti. İki gözlü ocak, mini bir buzdolabı, küçük bir lavabo ve tezgâh derli toplu bir şekilde ufak alana sıkıştırılmıştı ve bu kadarı Meara'nın ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Meara usulca küfretti ama oturdu ve mutfakta onun ne yaptığını merak ederken çizmelerini çıkardı.

"Sen orada neyin peşindesin?"

"Donmuş pizza yığınağından haberdarım, ben de acıktığımdan en hızlı bunun yapılacağını düşündüm."

Connor ambalajını yırtıp pizzayı fırına koydu ve anne-

sinin aksine, zaman ayarını çalıştırmayı unutmadı. Buzdolabından iki bira şişesi çıkardı ve kapaklarını açıp geri geldi.

Meara'ya biralardan birini uzatıp yanına oturdu ve ayaklarını sehpaya yasladı - Tanrım, evde bir erkek vardı.

"Nihayet konuşmaya başlayacağız. Mutfak yangınıydı, değil mi?"

"Bu bile değildi. Sadece bir parça kuzu etini yakmış ama tepkisinden kasabayı yaktığını düşünebilirdin."

"Pekâlâ, annen hiçbir zaman iyi bir aşçı olmadı."

Meara bir kahkaha atıp biraz bira içti. "Korkunç bir aşçıdır. Nedense Donal ve kız arkadaşına küçük bir akşam yemeği yapmayı kafasına koymuş, çünkü onun dünyasında uygun olan bu. Uygun olanlar hakkında büyük bir takıntıya sahip. Bahçeyle uğraşmak ya da alışverişe gitmek için bile sanki beş yıldızlı bir restoranda yemek yiyecekmiş gibi giyinir. Asla saçı bozulmaz, ruju dağılmaz ama bir felakete neden olmadan patates bile haşlayamaz."

Meara duraksayıp birasından bir yudum aldı, Connor ise bacağına hafifçe vurup hiçbir şey söylemedi.

"Babamla yaşadıkları bahçeli, müstakil evden daha büyük, kiralık bir evde yaşıyor. Ona pusu kurduklarını hayal ettiği hırsız ve cani çetelerine karşı savunma olarak evi kasa gibi kilitli tutuyor. Dahası ev dumanla kaplı olduğunda bile lanet olası pencereleri açmayı düşünemiyor."

"O yüzden seni çağırdı."

"Elbette beni çağıracak. Donal'ı arayamazdı, çünkü o işteydi ve bense atlarla *oynuyordum*."

Meara iç çekti. "O şekilde demek istemiyor, bunu biliyorum ama öyle *hissediyor*. Annem hiçbir zaman çalışmadı.

Babamla evlendiğinde bir genç kızdı ve babam onu sahiplendi, ona güzel bir ev verdi, lükse boğdu. Annemin yapması gereken tek şey, babamın güzel övünç kaynağı olmak, onu eğlendirmek ve çocukları büyütmekti. Yemek yapmak için Bayan Hannigan vardı ve diğer işlerle ise hizmetçiler ilgileniyordu." Meara birasına baktı. "Sonra dünyası başına yıkıldı. Birçok pratik işte aciz olması şaşılacak şey değil."

"Senin dünyan da başına yıkıldı."

"Bu farklı. Olanlara uyum sağlayacak kadar gençtim ve onun yaşadığı utancı hissetmedim. Branna'ya, sana, Boyle'a ve Fin'e sahiptim. Annemse babamı seviyordu, Joseph Quinn'i seviyordu."

"Sen sevmedin mi Meara?"

"Sevgi bitebilir." Meara yeniden birasından içti. "Anneminki ise hiç bitmedi. Onun resmini hâlâ odasında gümüş çerçevede tutuyor. Ne zaman görsem, çığlık atmak istiyorum. Babam asla geri dönmeyecek ama dönse annem yine onunla olurdu."

"Bu senin kalbin değil, onun kalbi."

"Kalbi bir yanılsamaya tutunuyor, gerçekliğe değil. Ama haklısın, bu onun kalbi benim değil."

Meara başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı.

"Onu tekrar sakinleştirdin mi?"

"Mutfağı temizledim, ayrıca patateslerin altını yakmayı unuttuğu için memnunum, böylece ikinci bir felaketle uğraşmaktan kurtuldum. Şimdi Donal ve kız arkadaşıyla Ryan Oteli'nde bir akşam yemeği yiyor."

Connor yatıştırmak için eliyle onun kalçasını ovdu. "Hesap senden elbette."

"Para buradaki en önemsiz konu. Maureen'i aradım ve

bunu tartışarak çözümledim. Canı cehenneme, artık sıra onda. Mary Clare çok uzakta yaşıyor. Ama annem Maureen'den Mary Clare ve çocuklarını görmeye gidebilir, ziyaret için buraya geri gelebilir. Ve erkek kardeşim... Karısı harika biri ama kendi kızıyla yaşaması annem için daha rahat olur diye düşünüyorum. Ayrıca Maureen'in fazladan odası ve tatlı, girişken bir kocası da var."

"Annen ne istiyor?"

"Babamı, bildiği hayatı geri istiyor ama bu olamayacağından çocuklarla mutlu olacaktır. Çocuklarla arası iyidir, onları sever, onlarla birlikteyken sonsuz bir sabrı vardır. Sonunda Maureen dediğime geldi, en azından deneyecek. Bu herkes için iyi olacak. Annemin Maureen'e çocuklar konusunda büyük yardımı olacaktır, hem çocuklar da onu seviyor. Orada daha büyük, daha iyi bir evde yaşayacak ve çok fazla anının olduğu bu yerden uzakta olacak."

"Eğer bir önemi varsa bence bu konuda haklısın."

Meara tekrar iç çekti ve birasından bir yudum aldı. "Var. Tek başına mutlu ve rahat yaşayabilecek biri değil. Donal'ın da hayatına başlaması gerekiyor ve benim de kendi hayatımı yaşamam gerekiyor. Bunun çözümü Maureen ve sevgili kardeşim dışarı çıkıp gezmek istediği zaman, annesinin çocuklarla ilgilenecek olmasından bolca yararlanacak."

"Bu herkes için iyi bir plan." Connor onun elini hafifçe dokundu ve zaman ayarlayıcısının ziliyle ayağa kalktı. "Şimdi pizza zamanı ve sonra Cabhan'la olan biteni bana anlatabilirsin."

Bu Meara'nın hayal ettiği akşam değildi ama her şeye rağmen, kendisini rahatlamış hissediyordu. Oturma oda-

sının kanepesinde pizzasından ilk ısırığını aldığında, o ana kadar aç olduğunu fark etmediğini anladı. İkinci birada ise çakırkeyif oldu.

"Branna'ya anlattığım gibi sanki rüya görüyor gibiydim. Geçen kış Iona'nın başına geldiği zaman kastettiği şeyi anladım. Sanki havada süzülüyor gibiydim. Soğuktu," diye mırıldandı. "Bunu söylemeyi unutmuştum."

"Soğuk mu?"

"Önce, hemen öncesinde. Birdenbire hava soğudu. Hatta cebimden eldivenlerimi çıkardım. Hava kararda. Açık bir sabahtı, olacağını söyledikleri gibi ama sonra gri ve kasvetli oldu. Bulutlar güneşi kapatıyor, diye düşündüm ama..."

Meara olanları anımsamaya çalıştı.

"Gölgeler. Gölgeler vardı. Güneş olmadan nasıl gölge olabilir? Bunu da Branna'ya söylemeyi unuttum. Sanırım çok heyecanlıydım."

"Tamam. Şimdi anlatıyorsun işte."

"Gölgeler benle birlikte hareket etti ve onların içinde sıcaklık hissettim, bense sıcak değildim Connor. Donuyordum ama sıcak olduğumu *sandım.* Bu mantıklı mı?"

"Eğer anlıyor muyum diye soruyorsan, evet anlıyorum. Onun sihri karanlık olduğu kadar soğuktur. Sıcaklık senin zihnin için bir hile, tıpkı o anda duyduğun istek gibi."

"Gerisi sana anlattığım gibi. Bana sesleniyordu, bense orada dikilmiş içeri girmek ve ona cevap vermek isteyerek öylece duruyordum, neredeyse ona gitmek üzereydim. Sonra Roibeard ve Kathel beni kurtarmak için geldi."

"Eğer işten eve yürümeye niyetin varsa ya da konuklara rehberlik ediyorsan, elinden geldiğince bu alandan uzak dur."

"Elbette uzak duracağım. Beni oraya götüren bir alışkanlıktı ve alışkanlıklar bırakılabilir. Her neyse Branna bana bir tılsım yaptı. Iona ve sonra Fin de tılsımlar verdi."

Connor elini cebine daldırıp küçük bir kese çıkardı. "Ben de."

"Bu gidişle ceplerim büyüyle dolacak."

"Birini burada kapının yanına koy, birini kamyona ve diğerini de yatağının yanına - uyku korunmasızdır. Sonra birini de cebine." Connor keseyi onun avcuna koydu ve parmaklarını üzerine kapadı. "Her zaman Meara."

"Tamam. Bu iyi bir plan."

"Ve bunu tak." Connor cebinden üzerinde parlak taşlar olan uzun, ince bir deri şerit çıkardı.

"Bu çok güzel. Bunu neden takıyorum?"

"Bunu yaptığımda on altı yaşındaydım. Mavi kalsedon, mercan ve yeşim taşlarıyla süslü. Kalsedon karanlık büyülerden korunmayı sağlıyor, yeşim ise fiziksel saldırıdan korunmaya yardım ediyor ve mercan koruyucu bir taş olarak her bakımdan iyi. O yüzden bu kolyeyi tak, olur mu?"

"Tamam." Meara kolyeyi başından geçirdi. "Bu iş bittiği zaman onu geri alabilirsin. Ustaca yapılmış," diye ekledi incelerken. "Gerçi sen her zaman el işlerinde iyiydin."

Meara kelimeler ağzından çıkar çıkmaz utandı. "Böylece günümün detaylarını sana anlatmış oldum ve kendi buzluğumdan çıkmış olsa bile pizza için teşekkürler."

Meara bulaşıkları yıkamak için kalkmaya hazırlandı ama Connor koluna elini koydu ve onu tekrar yerine itti.

"Daha dün geceden bahsetmedik."

"Sana bir anlamı olmadığını söylemiştim."

"Bana söylediklerin zırvaydı."

Connor'ın rahat, neredeyse neşeli ses tonu içinde küfretme isteği uyandırdı ama Meara ses tonunu korudu. "Bir güne yetecek kadar çok şey yaşadım Connor."

"Elbette bunun tamamen üstesinden gelebiliriz. Biz arkadaşız, değil mi Meara?"

"Öyleyiz ve benim de üzerinde durduğum nokta tam olarak bu."

"Dün gece bana verdiğin öpücük, üzgün ve sarsılmış olsan da bir arkadaşın öpücüğü değildi. İlk şaşkınlığımı attıktan sonra benim de sana verdiğim öpücük bir arkadaş öpücüğü değildi."

Meara bunların hepsinin çok az şey ifade ettiğini göstermek için omuz silkti - karnındaki bütün çırpınmanın durmasını diledi. Donmuş bir pizzanın yarısı yerine bir kelebek sürüsü yutmuş gibiydi.

"Eğer bir öpücükle bu kadar heyecanlanacağını bilseydim, bunu yapmazdım."

"Böyle bir öpücükten heyecanlanmayacak bir erkeğin ölü olması gerek ve bahse girerim yine de heyecan hissederdi."

"Bu sadece bu konuda çok iyi olduğum anlamına gelir."

Connor güldü. "Seninle yeteneklerin hakkında tartışmayacağım. Arkadaş arkadaşa bir öpücük değildi ya da endişeden kaynaklanmıyordu diyorum."

"Aslında biraz merak da vardı. Şaşırmadın, değil mi? Yetişkiniz, insanız ve son zamanlarda oldukça ilginç şeyler yaşıyoruz. Hızlı, karmaşık bir şey yaşadık ve bitti."

Connor sanki aynı fikirdeymiş gibi onu onayladı. "Bu konuda tartışmazdım ama tabii bu şey olmasaydı."

"Hangi şey?"

Connor öyle hızlı harekete geçti ki Meara ne olduğunu anlayamadı bile. Connor onu kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Başka bir hızlı, derin ve ölümcül karmaşa. Meara'nın zihninin bir kısmı ona yumruk atmasını söylerken, diğer kısmı çoktan anın tadını çıkarmaya başlamıştı bile.

Sonra Connor bildik, sevecen bir jestle onun saç örgüsünü çekti ve dudakları ayrıldı. Meara'nın iyi tanıdığı gözleri öyle yakındı ki altın rengi küçük parıltılar taşıyan irislerine dikkatlice baktı.

"Bu şey."

"Bu sadece..." Meara zorlukla yutkundu. "Fiziksel."

"Öyle mi?"

"Öyle." Meara kendini çekip ayağa kalktı, araya biraz mesafe koyarsa daha güvende olacağını hissetti. "Connor düşünmemiz gerek, ikimizin de düşünmesi gerek. Biz arkadaşız ve hep öyle olduk. Dahası bir halkanın parçasıyız artık ve bunu riske atamayız."

"Risk ne?"

"Sevişmemiz-"

"Çok iyi bir fikir, buna varım."

Meara gözlerini devirse de gülmeden edemedi. "Buna hep hazırsındır zaten. Ama seks işin içine girdiğinde aramızda bazı gerilimler de yaşanabilir, değil mi?"

"Evet ve seks yapmak bu tür gerilimleri yatıştırır."

"Biraz." Gerçi şu anda Connor ile böyle bir şey yaptığı düşüncesi bile ona yetmişti. "Ama çok daha fazlasına neden olabiliriz, hem birbirimiz hem de diğerleri için. Yapılması gerekene odaklanmak için kendimizi tutmalı, elimizden geldiğince kişisel sorunlardan uzak durmalıyız."

Connor her zamanki gibi rahatça birasına uzandı. "Senin hızlı çalışan beynin, sürekli bir sonrakini düşünüyor ve anı yaşamana izin vermiyor."

"An geçer ve sonraki başlar."

"Kesinlikle. O zaman o anın keyfine varmalısın."

"Ama sonraki için de hazır olmalısın ve ondan sonraki için de. Bütün bunları dikkatlice düşünmemiz gerekiyor. İkimiz de sırf istiyoruz diye öylece yatağa atlayamayız. Bunu yapmayacak kadar sana ve diğerlerine çok değer veriyorum."

Connor da ayağa kalktı. "O zaman ikimiz de bunun üzerine düşüneceğiz, birbirimize biraz süre vereceğiz ve nasıl hissedeceğimize bakacağız."

"En iyisi bu, değil mi? Böylece sonunda pişman olabileceğimiz bir dürtünün peşinden gitmemiş olacağız. İkimiz de bunu yapacak kadar akıllı ve kararlıyız."

"O zaman yapacağımız şey bu."

Connor anlaşmayı mühürlemek için elini uzattı ve Meara da elini tuttu.

İkisi de sadece ayakta durdu, ne geri çekildiler ne de gittiler.

"Lanet olsun! Bu konu üzerinde hiç düşünmeyeceğiz, değil mi?"

Connor sadece gülümsedi. "Bu gece değil."

Birbirlerinin üzerine atladılar.

10

Yuvarlanmak pek Connor'ın tarzı değildi. Ama yaşadığı öyle şaşırtıcıydı ki ritmini ve stilini kaybetti. Kavrayabileceği her şeyi kavrıyor, tutabileceği her şeyi tutuyordu.

Meara'dan daha fazlasını almak için neredeyse gömleğini parçalayıp atacaktı.

Artık her ikisi için de durmak yoktu, çünkü burada dikkatli ve mantıklı olmanın çok ötesinde ihtiyaçlar ve dürtüler söz konusuydu. Burada an vardı, sonraki ve daha sonraki beklemek zorundaydı.

Connor ona duyduğu bu muhteşem arzuyu doyurmalıydı.

Ama oturma odasında dikilerek ya da yerde yuvarlanarak değil, diye farkına vardı.

Meara'yı kaldırdı.

"Ah, Tanrım, beni taşımaya çalışma. Belini inciteceksin."

"Belim gayet güçlü." Connor kucağında Meara ile yatak odasını yürürken onu öpmek için başını eğdi.

Çılgın, diye düşündü Meara. İkisi de tamamen çıldırmıştı, dünya yıkılsa umurlarında değildi. Eğer Connor sendeleseydi, pekâlâ, indikleri yerde de bu işi bitirirlerdi. Ama sendelemedi. Beraber yatağa düştüler öyle ki eski yaylar şaşkınlıkla gıcırdadı.

Ve o eller, sihirli eller artık oldukça meşguldü.

Meara ise ellerini onun üzerindeki giysi katmanlarını çıkarmakta kullanıyordu. Sonunda sıcak, pürüzsüz tenine ulaştı ve sımsıkı kaslarına da.

Connor önüne çıkan engelleri soymaya çalışırken adeta savaş veriyordu.

"Lanet kıyafetler," diye mırıldandı Connor ve Meara onun kemerinin tokasıyla boğuşurken güldü.

"Bugün ikimiz de dışarıda çalışıyorduk."

"Ah, sonunda benimsin," diye söylendi Connor ve ellerini çıplak göğüsleriyle doldurdu.

Sıkı, yumuşak ve cömert. Güzel ve iri. Meara Quinn'in göğüslerine şiir yazabilirdi. Ama şu anda, sadece onlara dokunmak ve tadına bakmak istiyordu. Ve parmaklarının, dudaklarının, dilinin dokunuşuyla Meara'nın kalbinin çarpmasını hissetmek istiyordu.

Connor karanlığa ışık getirdiğinde, Meara'nın teni altın gibi parlamaya başladı. Gözleri buluşunca güldüler.

"Seni görmek istiyorum. Güzel Meara. Bir Çingenenin gözlerine, bir tanrıçanın vücuduna sahipsin."

Connor konuşurken ona dokundu ve nihayet ritmini bulmuştu. Uzun uzun tadını çıkarmak varken neden böyle zevkli bir şeyi aceleye getirecekti ki? Ömrünün yarısını göğüslerine tapınarak geçirebilirdi. Ayrıca Meara'nın yumuşak ve dolgun dudakları da vardı - bir o kadar da arzu-

lu. Omuzları güçlü, boynu ise şaşırtıcı derecede tatlıydı. Çenesinin altını öptüğünde Meara ürperdi.

Connor onun vücudunun her karışını öğrenirken, karşılık verme şeklini sevdi - ürperip nefes alırken hafifçe inliyordu.

Dışarıda yarı sarhoş biri bağırarak başka birine selam verdi ve bunu çılgın bir kahkaha izledi.

Ama burada, yatakta sadece iç çekmeler, mırıltılar ve altlarındaki yayların huzur veren gıcırtısı vardı.

Meara, Connor'ın dizginleri ele aldığını fark etti. Bunun nasıl olduğunu anlamadı, çünkü bugüne kadar kimseye bunu yapması için izin vermemişti. Ama bir noktada sabırsızlıkla dizginleri ona teslim etmişti.

Connor'ın elleri üzerinden akıp gidiyordu, sanki sevişmek, okşamak ve oyalanmak için yüzyılları varmış gibi yavaşça hareket ediyordu. Meara onun uzun sırtını, dar kalçalarını ve çalışmaktan sertleşmiş ellerini sevdi. Connor orman, toprak, özgürlük kokuyordu.

Yuva kokuyordu.

Connor nihayet o yere dokundu ve tadına baktı. Sonra dirseğinin içine, dizinin arkasına ve bileğinin içine ufak öpücükler kondurdu. Yüreğine dokunan tatlı sözler mırıldandı Meara'ya. Ve bir ışık daha parıldadı.

Parıltı Meara'nın nasıl ihtiyaçla yanıp tutuştuğunu belli ederek nabız gibi atıyordu. Connor onun bu ihtiyacına karşılık verecekti.

Zayıf düşen ve sersemleyen Meara, kendini doğrultmaya çalışarak Connor'a tutundu.

"Bir saniye. Bir saniye izin ver."

"Şimdi," dedi Connor. "Şimdi olmalı."

Ve kayarak onun içine girdi. Meara'ya yavaşça sahip olurken, dudakları birleşti.

Şimdi olmalı, diye düşündü Connor yeniden. Çünkü Meara hazırdı, onun için sıcak ve ıslaktı.

İnlemeleri memnuniyet çığlıklarına dönüştü ve kolları sımsıkı birbirine dolandı.

Meara ona doğru yükselip uzun bacaklarını etrafına doladı. Artık Connor ile beraber hareket ediyordu, sanki bütün hayatları boyunca yalnız birbirleriyle sevişmiş gibilerdi. Yarattığı parıltıda Connor onu ve güzelliğini izledi.

Dubheasa. Kara güzellik.

Meara kendinden geçene kadar onu izledi ve sonunda hazdan gözleri koyulaştı. Karanlık ve ışıkta, Meara'nın ona teslim olduğu gibi Connor da ona teslim oldu.

Meara tadını çıkararak uzandı. Connor'la sevişmeyi kabul ettiğinde, gürültülü, sert ve *karmaşık* olmasını beklemişti ama bunun yerine nazik dokunuşlarla keyiflenmiş, hatta hafiflemişti.

Hiçbir şikâyeti yoktu.

Şimdi bedeni gevşek, yumuşak ve zayıftı.

Connor'ın bu konuda iyi olacağını biliyordu -Tanrı şahit ki tecrübesi vardı- ama bu kadar muhteşem olacağını asla tahmin edemezdi.

Bu yüzden Meara, eli onun güzel kalçalarında dururken tam bir tatminle iç çekti.

Tam o anda, kendisinin aslında o kadar iyi olamayacağı aklına geldi. Şaşırdım ve kesinlikle en iyi performansımı sergileyemedim, diye düşündü Meara.

Üzerinde ölü bir adam gibi yatıyor olması bu yüzden olabilirdi.

Meara elini hareket ettirdi, şu anda ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden pek emin değildi.

Connor kımıldandı. "Üzerinden inmemi istiyorsun sanırım."

"Ah... Evet."

Connor dönüp sırtüstü yattı.

O hiçbir şey söylemediğinden, Meara boğazını temizledi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Düşünüyorum," dedi Connor. "İlk seferin ardından biraz mola verelim, sonra yeni baştan yaparız."

"Daha iyisini yapabilirim."

"Neyden daha iyisini?"

"Yaptığımdan daha iyisini. Dengem bozuldu."

Connor parmağını onun göğsünden aşağı doğru miskince indirdi. "Eğer daha iyisini yapmış olsaydın, mola için haftalara ihtiyacım olurdu."

Meara bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin olamadan, Connor kendini yukarı çekti. Meara tatmin olmuş bir erkeğin neye benzediğini bildiğinden yeniden rahatladı.

"Yani senin için de iyiydi."

Connor gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı. "Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum, çünkü eğer gerçeği söylersem şöyle diyebilirsin: Madem o kadar iyiydi, o zaman bu gecelik sana yeter. Oysa ben şimdiden seni yeniden istiyorum."

Connor bir kolunu altına kaydırıp Meara'yı kendine çekti. "Peki, senin için de iyi miydi?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum," dedi Meara, onu gülümseterek.

"Seni çıplak görmeyi özlemişim."

"Bu geceden önce beni çıplak görmemiştin ki."

"Sen, ben, Branna, Boyle ve Fin nehirde yüzmek için kaçtığımız geceyi unuttun mu?"

"Biz hiçbir zaman- Ah, o gece." Meara bacaklarını onun bacaklarına doladı. "Dokuz yaşımdan büyük değildim. Seni pislik!"

"Ama yine de çıplaktın. Gerçekten de büyüyüp serpildiğini söyleyebilirim." Connor elini onun kalçasının üzerine koydu. "Hem de çok fazla."

"Yanlış hatırlamıyorsam, vücudun cılız bir sopa gibiydi. Sen de iyi geliştin. O gece eğlenmiştik," diye hatırladı Meara. "Kıçımız donmuştu ama harikaydı. Hepimiz masumduk ve dünyada bir tasamız yoktu. Ama o zaman bile Cabhan bizi izliyordu."

"Hayır." Connor dudaklarına bir parmağını dokundurdu. "Ondan burada bahsetme, bu gece olmaz."

"Haklısın." Meara saçlarının arasından elini geçirdi. "Sence bu gece yaptığımız şeyi yapıp, birlikte bunca yıl ve anıya sahip kaç kişi vardır?"

"Sanırım, çok değildir."

"Bunu kaybedemeyiz Connor. Birbirimizi, Branna'yı ve diğerlerini kaybedemeyiz. Bunun üzerine yemin etmeliyiz. Her ne olursa olsun, her zaman sahip olduğumuz arkadaşlıktan hiçbir şey kaybetmeyeceğiz."

"Öyleyse bunun için sana yemin ediyorum ve sen de bana ediyorsun." Connor onun elini aldı ve parmaklarını onun parmaklarına doladı. "Kutsal bir yemin. Hiçbir zaman bozulmayacak. Her zamanki gibi arkadaşız ve arkadaş kalacağız."

Meara birleşmiş parmaklarının arasından ışığın parladığını gördü ve sıcaklığını hissetti. "Sana yemin ediyorum."

"Ve ben de sana." Connor onun parmaklarını, yanağını ve sonra da dudaklarını öptü. "Sana başka bir şey söylemeliyim."

"Ne oldu?"

"Ben artık dinlendim."

Meara güldüğünde, Connor yeniden onun üstüne yuvarlandı.

Meara daha önce sayısız kez Connor ile kahvaltı yapmıştı ama bunların hiçbiri dairesindeki küçük masada olmamıştı ve hiçbir zaman sonrasında onunla duş yapmamıştı.

Anneme kafeden tatlı aldığımda biraz kruvasan da aldığım için Connor kendini şanslı saymalı, diye düşündü.

Onların yanına yulaf lapası koyarken, Connor da kahve kalmadığından çay hazırlamakla uğraşıyordu.

"Bu gece buluşma planımız var," diye hatırlattı Connor ve kruvasanından bir ısırık aldı. "Bunlar harika."

"Öyleler. Bu yüzden Monk Kafe'ye genelde adımımı atmam, çünkü her şeyden bir düzine alıp çıkıyorum. Ahırlardan eve geçeceğim," diye ekledi Meara. "Branna'ya yemek yapmakta yardım edeceğim. Artık düzenli olarak buluşmamız iyi, gerçi herhangi birimizin tam olarak ne yapmamız gerektiğine ve onu ne zaman yapacağımıza dair dâhice bir fikri olur mu bilemiyorum."

"Pekâlâ, hep birlikte düşünüyoruz, o yüzden bir şey ortaya çıkacaktır."

Connor buna inanıyordu ve kruvasanlar da iyimserliğini artıyordu.

"Neden ahırlara seni ben bırakmıyorum ve işimiz bittiğinde gelip almıyorum? Benzinden tasarruf yapmış olursun, ayrıca her ikimizin de kamyonlarını alması aptalca gözüküyor."

"O zaman da sonradan birinin beni eve bırakması gerekecek."

"Planımın cazip tarafı da bu." Connor çay kupasını havaya kaldırdı. "Seni geri getireceğim, eğer sakıncası yoksa yine seninle kalacağım. Ya da bizde de kalabilirsin."

Meara çayını yudumladı. "Branna ne düşünecek bu konuda?"

"Çok yakında bunu öğreneceğiz. İkimiz de bunu ondan saklamayacağız ki istesek de yapamayız." Connor rahat bir omuz silkişiyle ekledi: "Çünkü anlar."

"Herkesin bilmesi gerek." Bu konuda hassas olmanın bir anlamı yoktu. "Zaten doğru olan bu. Sadece arkadaş ve aile değil, bir halka olduğumuz için de... değil mi?"

Connor kâsedeki yulaf lapasıyla oynarken onun yüzüne baktı. "Bu seni endişelendirmemeli Meara. İkimiz de istediğimiz sürece bu şekilde beraber olmaya hakkımız var. Bize değer veren kimse bunun tersini düşünmez ya da hissetmez."

"Bu doğru. Fakat öte yandan diğer ailemi, kan yoluyla olan ailem bu işin içine hemen sokmayacağım."

"Bu senin bileceğin şey."

"Bundan utandığım için değil Connor, böyle düşünme."

"Böyle düşünmüyorum." Connor yulaf lapasından bir kaşık alıp ağzına götürürken durdu. "Seni tanıyorum, değil mi? Seni tanırken, neden böyle bir şey düşüneyim ki?"

"Bu bizim için bir avantaj. Mesele şu ki annem ortalığı velveleye verecek ve seni yemeğe davet edecektir. Başka bir mutfak felaketini daha kaldıramam ve mali durumum Ryan Oteli'nde daha büyük bir masayı kaldırmaz. Her koşulda, yakında Maureen'i ziyaret için yola çıkacak. Yani yeni bir felaket olmadığı sürece ve bu defa kalıcı bir gidiş olacak."

"Onu özleyeceksin."

"Onu özleme fırsatı hoşuma giderdi." Meara derin bir nefes verdi. "Kulağa adice geliyor ama bu doğru. Bence arada biraz mesafe olursa, onunla daha iyi vakit geçirebilirim. Ve..."

"Ve ne?"

"Dün aceleyle anneme giderken bir an yaşadım. Aniden, ya Cabhan yaptıysa, diye düşündüm. Bu aptalcaydı ama annemin buradan uzakta olduğunu bilmek beni rahat ettirecek. Bu yapmamız gereken en doğru şey."

"Ve o yüzden yapacağız."

Connor onu ahırlara bıraktı, sonra kıyafetlerini değiştirmek üzere eve gitti.

Branna yeni kalkmıştı ama Sorcha'nın büyü kitabı önünde kahvesini içiyordu.

"Ah, günaydın, Connor."

"Sana da Branna."

Branna kupasının üzerinden onu inceledi. "Peki bu güzel sabahta Meara nasıl?"

"İyi. Onu az önce ahırlara bıraktım ama işe gitmeden önce üzerimi değiştirmek istedim. Aynı zamanda senin nasıl olduğunu görmek istedim."

"Sağlıklı ve iyiyim, gerçi senin daha sağlıklı ve iyi göründüğünü söyleyebilirim. Anladığım kadarıyla kahvaltını yapmışsın."

"Yaptım, evet." Ama kâsedeki parlak yeşil elmaların görünüşü hoşuna gitti ve Connor bir tane aldı. "Branna bu seni rahatsız ediyor mu? Meara ve ben?"

"İkinizi de seviyorum ve yıllar önce tahmin ettiğim gibi, dün gece beraber olmanız beni neden rahatsız etsin ki?"

"Daha önce onu bu şekilde düşünmemiştim."

"Düşündün ama kendine düşünmemeni söyledin ki bu tamamıyla farklı. Onu asla üzmeyeceksin."

"Elbette üzmeyeceğim."

"Ve o da seni hiçbir zaman üzmek niyetiyle hareket etmeyecektir." Ki bu da tamamıyla farklı bir konu, diye düşündü Branna. "Seks güçlü bir şey, bence halkaya güç katacak."

"Belli ki halkayı kurmadan önce yatağa atlamalıyız."

Branna güldü. "İkiniz de istekli ve arzulu olmalısınız. Sadece güç elde etmek için seks mi? Bu bencilce bir hareket olur ve sonunda zarar verir."

"İkimiz de istekli ve arzuluyuz, yemin edebilirim." Connor elmayı ısırdı, tam da göründüğü gibi ekşi ve gevrekti. "Seni dün gece yalnız bıraktığım aklıma geldi."

"Abartma lütfen." Branna bunu önemsememişti. "Senin de iyi bildiğin üzere, kendime ve evimize göz kulak olmaktan daha fazlasını yapabilirim."

"Biliyorum." Connor kahvesini doldurmak için demliği aldı. "Ama yine de seni yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Bir ev dolusu insana tahammül etmeyi öğrendim, hat-

ta bundan keyif alıyorum ama sessiz bir evde kendi başıma olmaya değer verdiğimi de biliyorsun."

"*Değer* ve *tahammül* kelimelerinin yerini değiştirebiliriz. Bazen aynı anne babadan geldiğimize şaşırıyorum."

"Belki sen kapı önüne bırakılmışsındır ve seni acıyarak almışlardır. Ama bir musluk damlattığında ya da bir kapı gıcırdadığında, etrafta olmana değecek kadar beceriklisin."

Connor, Branna'nın saçını çekti ve elmasından bir ısırık aldı. "Yine de bu aralar sana bu sessizliği ve yalnızlığı çok sık vermemizi bekleme."

"Elbette beklemiyorum. Bu geceki kalabalık için bonfile yapma niyetindeyim."

Connor kaşlarını kaldırdı. "Çok klas."

"Canım klas olmak istiyor ve göreceksin biri harika bir kırmızı şarap getirecek, hem de bol miktarda."

"Bunu ben yaparım." Connor elmanın çöpünü çöp kovasına atıp yürüdü ve kardeşini başının üstünden öptü. "Seni seviyorum, Branna."

"Biliyorum. İşe geç kalmadan önce git ve üstünü değiştir."

O gittiğinde Branna pencereden dışarı bakarak oturdu. Connor'ın mutlu olmasını istiyordu, hatta kendisinden bile çok. Ama yine de kardeşinin mutluluğu, kendisinin yalnız olması anlamına geldiğinden dolayı üzgündü.

Bunu hisseden Kathel, masanın altından kalkıp geldi ve kafasını onun kucağına yasladı. Branna can yoldaşını okşayarak oturdu ve sonra büyü kitabını incelemeye geri döndü.

Iona sabahın ilk rehberli turu için gerekli ekipmanla-

rı ayarlarken için Meara'nın da içerde olduğu eyer takımı odasına girdi.

"Buradaki her şeyin elden geçmesinin vakti geliyor," dedi Meara neşeyle. "Dörtlü bir gruba eşlik edeceğim, hafta sonunda büyük bir aile düğünü için Ashford'a gelen iki erkek kardeş ve eşleri. Senin ve Boyle'un gelecek bahar evleneceğiniz Ballintubber Kilisesi'nde yeğenlerinin düğünü olacakmış, sonra da hepsi resepsiyon için Ashford'a dönecek."

"Sen ve Connor seviştiniz."

Meara çarpıcı bir biçimde göz kırparak güldü. "Üzerimde bir işaret mi taşıyorum?"

"Sabahtan beri gülüyorsun ve şarkı söylüyorsun."

"Ben zaten gülüşüm ve şarkı söyleyişimle bilinirim."

"Ahırlardaki gübreleri temizlerken her zaman şarkı söylemiyorsun. Ve gerçekten rahatlamış görünüyorsun ki dün geçirdiğin gibi bir günden sonra seks olmadan rahatlayamazdın."

"Programda dersin yok muydu senin?"

"Beş dakikam var ve bugün seni ilk defa yalnız yakalayabildim. Tabii Boyle'un bilmesini istemiyorsan. Harika olmalı, yoksa bu kadar mutlu gözükmezdin."

"Harikaydı ve bu bir sır değil. Connor ve ben halka olduğumuzdan birlikte olduğumuzun bilinmesi gerektiğine karar verdik. Şu anda," Meara dizginleri ve eyeri topladı, "evet, şu anda birlikteyiz."

"Birlikteyken de iyisiniz ve mutlusunuz," diye ekledi Iona, kendisi için de bir eyer takımı alıp Meara'nın ardından dışarı çıkarken. "Peki neden 'şu anda' diyorsun?"

"Çünkü şu an şu andır ve yarının ne getireceğini kim

bilebilir ki? Sen ve Boyle ileriyi düşünebilirsiniz, ikiniz de bu şekilde yaratılmışsınız." Kadın misafirlerden biri için seçtiği kısrak Maggie'nin bölümüne girdi. "Bense bu gibi konularda günübirlik yaşayan bir tipimdir."

"Ya Connor?"

"Herhangi bir konuda aksini yaptığını görmedim. Bu Caesar için. Oraya bırak, ben ilgileneceğim. Senin dersin var."

"En azından romantik olup olmadığını söyle."

"Çok yumuşak bir kalbin var Iona ama romantik olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca bu beklenmedik ve gerçekten güzeldi." Bir anlığına Meara yanağını Maggie'nin yumuşak boynuna yasladı. "İleri gideceğimiz belli olduğunda, evet, birbirimize saldıracağımızı düşündüm. Ama... o odayı aydınlattı. Ve beni de."

"Bu çok güzel." Iona içeri girdi ve Meara'ya sıkıca sarıldı. "Çok güzel. Şu anda ben de mutlu oldum."

Iona çoktan eyerlenmiş Alastar'ı alıp alana doğru yönlendirdi, Meara'nın yine şarkı söylediğini duyunca ise gülümsedi.

"Âşık," diye söylendi atına Iona ve onun güçlü boynunu okşadı. "Sadece henüz bunu bilmiyor." Alastar burnunu sürtünce güldü. "Farkındayım, hâlâ biraz parlıyor. Bunu ben de gördüm."

Meara atları otlağa yönlendirip dizginlerini çite bağlarken mırıldanıyordu. Sonuncu atı almak için döndüğünde Boyle'un yanında Rufus'ı getirdiğini gördü.

"Ah, teşekkürler. Iona'nın alanda dersi olduğundan, grubu biraz dolaştıracağım ve söyledikleri kadar tecrübeliler mi emin olacağım." Meara yukarı baktı. "Güzel bir gün, değil mi? Tam bir saat rezervasyon yapmaları iyi oldu."

"Az evvel öğlen vaktine dört kişilik başka bir grup rezervasyon yapmak için aradı. Onları da bu düğün getirdi."

"O grubu da alabilirim." Meara'nın bütün gün ata binmeye, gübre temizlemeye ve tımar yapmaya yetecek kadar enerjisi vardı. "Dün izin yaptığım için sana borçluyum."

"Saçmalama, ne borcu?" dedi Boyle. "Ama alabilirsen iyi olur, çünkü Iona on buçukta iki kişiyle tura gidecek ve Mick'ın da on birde dersi var. Patty bu sabah dişçide ve Deborah'ın saat birde turu var, anlayacağın biraz sıkıştık. Yine de bunu kendim de yapabilirim."

"Sen rehberlik yapmaktan nefret edersin ve benim için hiçbir sakıncası yok." Meara onun yanağına hafifçe vurunca, Boyle sert bir bakış attı.

"Bu sabah oldukça neşelisin."

"Neden olmayayım ki?" diye sordu Meara ahırlara doğru yürürken. "Hava çok güzel, annem kalıcı bir taşınma ihtimaliyle Maureen'e uzun bir ziyarete gidiyor. Ayrıca dün gece Connor'la muhteşem ve ateşli bir şekilde seviştik."

"Annenin ziyarete gitmesi iyi bir şey- NE?"

Boyle'un ağzının açık kaldığını görünce, Meara kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "Dün gece Connor'la seviştim ve bu sabah da."

"Sen..." Boyle daha fazla konuşamayınca Meara yanağına yeniden hafifçe vurmaktan kendini alamadı.

"Onun da neşeli olduğunu farz ediyorum ama ilk fırsatta kendisine de sorabilirsin. McKinnon'lar bunlar, değil mi?" dedi Meara yüksek sesle, gülümseyerek sabah grubuyla tanışmaya gitti.

Bir süre kâğıt işleriyle ilgilenerek Boyle'un bakışlarını görmezden geldi.

"Pekâlâ, yapmak üzere olduğunuz şey hakkında bilgili olduğunuzu görebiliyorum," dedi Meara, otlağın çevresinde hızla yürürlerken. Konuklara kapıyı açtı ve Kraliçe Arı'nın üzerine bindi.

"Güzel bir sabah seçtiniz ve at sırtında etrafı gezmek için daha iyi bir yer yok. Ashford'da kalmaktan memnun musunuz?" diye başladı Meara, ahırlardan ayrılırken havadan sudan konuşarak.

Konukların sorularını cevapladı, aralarında muhabbet etmelerine izin verdi, arada sırada kontrol etmek ve de onlarla ilgilendiğini göstermek için arkasını döndü.

Mavi gökyüzünün, yumuşak ve tatlı bir esintinin sürüklediği sonbaharın toprak kokuları eşliğinde ormana doğru at sürmek çok güzel, diye düşündü. Kokular ona Connor'ı hatırlattı ve gülümsedi.

İşte oradaydı, kendi grubuyla şahin turuna çıkmıştı. İş kıyafetlerini giymişti ama başında şapkası yoktu, bu yüzden saçları yumuşak ve güzel esintiden dolayı karışıyordu. Connor şahin için eldivenine yem koyarken ona bir gülüş yolladı.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Meara, kendi grubu ve Connor'ın grubu birbirlerine seslenirken.

"Kocalarımızın kuzenleri." Kadın -Deirdre- Meara'nın yanında sürmek için hareketlendi. "Biz de şahin turunu denemekten bahsediyorduk."

"Kesinlikle denemelisiniz, harika bir tecrübedir."

"Bütün şahinciler ona mı benziyor?"

"Ah, o okulu Connor yönetiyor. Eşi benzeri yoktur."

Kahvaltıdan önce onla seviştim, diye düşündü Meara ve hafifçe Connor'n gülüşüne karşılık verdi.

Meara arkasında kalan kadının, "Connor," dediğini duydu. "Jack, bu şahin turuna biz de rezervasyon yaptırmalıyız."

Bu şartlar altında Meara onu suçlayamazdı.

Onları nehrin kenarına götürdü, at binmenin keyfine varmalarını sağladı. Grubu gölgelerin koyulaştığı ormanının derinliklerine ve sonra yeniden güneşin parladığı kısımlara yönlendirdi.

Geri dönüş yoluna girdiklerindeyse Meara kurdu gördü.

Pençeleri sisin içinde, gölgeler arasında başka bir gölgeydi. Kurdun kendisi bir buhar gibi titriyor gibi görünürken, boynundaki taş ışıl ışıl parlıyordu.

Atı altında ürperdi. "Dik dur," diye mırıldandı Meara, gözünü kurttan ayırmadan Kraliçe Arı'nın boynunu okşadı. "Sen dik duracaksın ve geri kalanlar da seni takip edecek. Sen kraliçesin, unutma."

Kurt ortaya çıkmış olsa da yakınlarına gelmedi.

Kuşlar artık ötmüyor, sincaplar ise dallarda yarışmıyordu.

Meara kazağının altından Connor'ın ona verdiği kolyeyi çıkarıp taşları görünsün diye hafifçe kaldırdı.

Arkasındaki grup ise her şeyden habersiz gevezelik ediyordu.

Kurt azı dişlerini gösterdiğinde Meara de belinde taşıdığı bıçağa elini uzattı. Eğer Cabhan üzerine gelirse onunla dövüşecekti. Rehberlik ettiği insanları, atları ve kendini koruyacaktı.

Mücadele edecekti.

Şahin dalışa geçti, mavi gökyüzünden sonsuz yeşilliklerin arasına girdi.

Meara neredeyse hiç gözünü kırpmamıştı ve kurt bir anda gözden kayboldu.

"Ah, şahinlerden biri!" Deidre kuşun konduğu dalı parmağıyla gösterdi. "Kaçmış mı?"

"Hayır." Meara kendini sakinleştirdi, eyerinde arkasına dönerken gülüşünü yeniden yüzüne yerleştirdi. "Bu Connor'ın şahini Roibeard, okula geri dönmeden önce biraz eğleniyor."

Meara yeniden elini kolyesine götürdü ve rahatça ormanın dışına doğru atını sürdü.

11

Zaman bulabildiği an, Connor ahırların oraya gitti. Herkese haber vermeliyiz, diye düşündü hemen ama neyse ki Meara az evvel rehberlik yaptığı grupla laflıyordu, en azından onun nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu.

Ahırlarda Boyle'u Caesar'ı ovarken buldu.

"Yoğun gün," dedi Boyle. "Bu düğün başa çıkabileceğimizden daha fazla iş getirdi."

"Bizim için de aynısı oldu. Şu anda devam eden iki tur daha var."

"Bizden de iki kişi turda, gerçi Meara yakında gelir."

"Az evvel döndü." Boyle atı tımarlarken, Connor dalgın dalgın izledi. "Onu bırakabilir misin yoksa bugün uzun çalışması mı gerekiyor?"

"Atları akşam için beslememiz lazım ve Iona da büyük ahırlarda derste."

"O zaman onu yakınında tutacaksın, değil mi? Hızla dönüp akşam için yapmam gerekenleri ayarlayacağım. Fin de Iona ile mi?"

"Fin evde." Connor'ın ses tonu Boyle'un durmasına neden oldu. "Bir mesele var. Ne oldu?"

"Cabhan. Dışarıdaydı, rehberlik ederken Meara'ya musallat oldu. Ve biraz da bana. Hiçbir şey olmadı," dedi Connor, Boyle küfrederken. "Aslında fiziksel olarak pek orada da değildi."

"Orada mıydı değil miydi?" diye sordu Boyle.

"Oradaydı ama daha çok bir gölgeydi. Bu yeni bir şey ve hep birlikte olduğumuzda bu akşam tartışacağımız konu bu. Ama benim işim bitene kadar Meara ile olduğunu bilmek beni rahat hissettirecek."

"Onu yanımda tutacağım." Boyle telefonunu çıkardı. "Ve Fin de aynısını Iona için yapacak. Ya Branna?"

"Roibeard'in gözü herkesin üzerinde ve Merlin de yanında. Ama altımız hep beraber evde olduğumuzda daha mutlu olacağım."

Gece için kuşları yerleştirmek ve Kyra'nın masasına bıraktığı bazı kâğıt işlerini tamamlamak Connor'ın yaklaşık bir saatini aldı. Okulun çevresine bir koruma kalkanı eklemek daha da fazla zamanını aldı. Cabhan bir kez ahırlara girmişti ve şahinler için de bunu deneyebilirdi.

Yapması gerekenler bittiği zaman her yeri sıkıca kilitledi. Günler artık daha kısa, diye düşündü Connor. Bir an durdu ve hiçbir tehdit, tetikte bekleyen bir varlık hissetmedi. Roibeard'la iletişime geçmek, onunla bir olmak için kendini bıraktı - ahırları, ormanı, evini, şahinin gözlerinden açıkça gördü.

Tıknaz Mick kamyonuna bindi ve bisikletine atlayan Patti'ye penceresinden el salladı.

Altında, Fin'in evi, tarlalar ve otlaklar uzanıyordu. Iona ise Alastar'la bir engelin üzerinden atlıyordu.

Branna mutfak bahçesinden şifalı bitki topluyordu ama sonra doğrulup yukarı, Connor'ın gözlerinin içine baktı.

Ve gülümsedi, şifalı bitkileri beraberinde içeri götürmeden önce de el salladı.

Her şey yolunda, dedi Connor kendi kendine ama her zamanki gibi az da olsa pişmanlık duyarak tamamen yeryüzüne geri döndü. Memnuniyetle kamyona bindi.

Ahırlara doğru sürdü - Meara'yı Boyle'la birlikte çıkarken gördüğünde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kaba ceketi, çizmeleri ve iş pantolonuyla hâlâ çok güzel, diye düşündü.

Daha sonra, bu elden düşme çizmeleri ve binici pantolonunu çıkarmanın keyfini yaşayacaktı. Ve bu kalın örgüyü çözüp kahverengi saçlarını keyfince okşayacaktı.

"Boyle seni bırakmamı ister misin?" Connor açık pencereden ona doğru bağırdı.

"Teşekkürler ama hayır. Sizi takip edeceğim."

Connor eğilip kapıyı Meara için açtı.

Meara kamyona bindi; at, tahıl ve eyer sabunu kokuyordu. "Tanrım, bir güne sıkıştırılmış bir buçuk gündü. McKinnon partisi her şeyin altını üstüne getirdi. Yarın beşte düğün olmasına rağmen, yarın saat ikiye kadar o düğünden gelecek gruplar var."

"Bizim için de aynı şekilde."

Meara hiçbir hareket yapmadığından, Connor elini onun boynuna koyup öpmek için kendine çekti. "İyi akşamlar."

"Sana da." Meara'nın dudakları kıvrıldı. "Bir gün bo-

yunca bunun üzerine düşündükten sonra biraz dengesiz hissettin mi diye merak ettim."

"Pek fazla düşünecek zamanım olmadı ama gayet iyi ve dengeliyim."

Boyle arkadan takip etmeye başladığında, kamyonu döndürerek ahırlardan yola doğru çıktı.

"Kurdu gördün mü?" diye sordu Connor.

"Gördüm, evet. Boyle bu konuda fazla konuşmadı, çünkü neredeyse sen gelene kadar konuk grubu kaldı ama senin de gördüğünü söyledi. Ama ben daha çok bir gölge olarak gördüm." Meara kaşları çatılmış bir halde ona doğru döndü. "Yine de sadece bir gölge değildi, çünkü azı dişlerini çıkardı, onları çok net gördüm. Tabii kırmızı taşı da. Roibeard'i sen mi gönderdin?"

"Göndermem gerekmedi, sana kendiliğinden gitti. Kurdun seni takip ettiğini ondan öğrendim."

"Atların onu hissetmesine bu kadarı yetti bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, en büyük korkum atların ürkmesiydi. Neyse ki grubum ata binmekte tecrübeliydi. Yine de hiçbir şey görmediler ve hissetmediler."

"Ben de bunun nedenleri ve nasılları üzerine düşünüyordum. Branna, Fin ve Iona'nın ne diyeceklerini merak ediyorum. Ayrıca senin bu gece bizde kalmanı istiyorum."

"Eşyalarım yanımda değil," dedi Meara.

"Bizim evde bir şeyler var, seni idare etmeye yeter. Bunu sırayla yapıyormuşuz gibi düşünebilirsin. Bu gece kal Meara, yatağımı paylaş."

"Yatağını paylaşmam için mi yoksa yalnız kalmamdan endişelendiğin için mi bunu istiyorsun?"

"İkisi de olabilir ama sen kalmazsan, ben sende kalıp yatağını paylaşacağım."

"Bu iyi bir cevap," dedi Meara. "Bana uyar. Bu gece kalacağım."

Evin önünde kamyonunu durdurduğunda, Connor uzanıp onun elini tuttu.

Kurt aniden saldırdı ve kamyon şiddetle sarsıldı.

Kurt hırladı, gözleri ve taş kıpkırmızı parlıyordu, sonra zafer dolu bir ulumanın ardından sıçrayıp gitti.

"Aman Tanrım!" Meara dışarı çıkmayı deneyemeden Connor kamyondan dışarı çıkmıştı bile. "Bekle, hâlâ dışarıda olabilir." Meara kapısını açmayı denedi ama yerinden bile oynatamadı.

"Kahretsin Connor! Kahretsin, çıkmama izin ver!"

Roibeard omzunun üstüne hafifçe konarken, Connor, Meara'ya sadece bakmakla yetindi.

Bakışlarında güç ve öfke vardı, sanki bambaşka biri gibi görünüyordu. Etrafında, dokunsa çarpacakmış gibi görünen parlak ışıklar uçuşuyordu.

Tüm hayatı boyunca onu tanıyorum, diye düşündü Meara, soluğu kesilirken ama bu ana kadar Connor'ı gerçekten ve tam olarak hiçbir zaman görmemişti.

Sonra Branna siyah saçları arkasında uçuşarak, yanında Kathel'le birlikte hızla evden çıktı. Bir elinde kılıç, diğerinde sıcak mavi bir ateş topu vardı.

Meara kardeşlerin gözlerinin buluştuğunu ve kilitlendiğini gördü. Bu değiş-tokuşta onun hiçbir zaman paylaşamayacağı, gerçekten anlayamayacağı bir bağ vardı. Sadece güç ve sihirden değil, aynı zamanda kandan, amaçtan ve görevden kaynaklanan bir bağ.

Orada aşktan bile daha derin, daha büyük bir yakınlık gördü.

Durmadan önce, Fin'in şık arabası sert bir fren yaptı. O ve Iona arabadan hızla indiler. Böylece dördü ışığın dalgalandığı, Meara'nın gözlerini yakan bir halka oluşturarak bir araya geldiler.

Işık soldu ve artık sadece arkadaşları, sevgilisi güzel bir evin önünde duruyorlardı.

Meara kapıyı ittiğinde hemen açıldı ve o da kamyondan dışarı fırladı.

Doğruca Connor'a gitti, onu bir adım geri gitmesine yetecek kadar sert bir şekilde itti. "Bir daha beni asla içeride veya dışarıda bırakma. Aciz bir insan gibi kapatılacak ya da saklanacak biri değilim."

"Özür dilerim. Sağlıklı düşünemiyordum. Benim hatam ve bunun için özür dilerim."

"Buna hakkın yok. Beni bunun dışında bırakmaya hakkın yok."

"Ya da beni," dedi Boyle yanlarına geldiğinde, yüzü öfke doluydu. "Bunun için kafanızı kırmadığım için şükredin."

Meara, Alastar'ın yaklaştığını gördü - ahırlardan uçarak gelmiş olmalıydı. At, şahin ve tazı buradaydı, üç Kara Cadı ile Fin de.

Bir de Meara ile Boyle da vardı.

"Biz bir halka mıyız değil miyiz?"

"Halkayız." Connor, Meara ellerini serbest bırakmak için çektiğinde daha sıkı kavrayarak tuttu. "Halkayız. Benim hatamdı. Öfkelendiğimden ne yaptığımı düşünmedim, bu da yanlıştı. Ve aptalca. Sizi, ikinizi bunun dışında bıraktım ve bu size saygısızlıktı. Tekrar söylüyorum, bunun için özür dilerim."

"Tamam, o zaman." Boyle elini saçından geçirdi. "Lanet olsun, bir bira içmeliyim."

"İçeri gir," dedi Branna, diğerlerine de bakarak. "İstediğiniz şeyi kendiniz alabilirsiniz. Meara'yla bir dakikaya ihtiyacım var. Meara'yla," diye tekrarladı, Connor Meara'nın elini tutmaya devam ettiğinde. "Git kendine bir bira al ve Fin'in getirmiş olduğu şarabı aç."

"Evet, şarap getirdim."

Fin arabaya gidip üç şişe çıkardı. "Gel o zaman Connor. Bu günün ardından hepimiz bir içki alabiliriz."

"Tamam." Connor biraz gönülsüzce, Meara'nın elini bırakarak arkadaşlarıyla içeri girdi.

"Sinirlenmekte çok haklıyım," diye başladı Meara ama ellerini bu defa Branna'nın tuttuğunu gördü.

"Haklısın, evet ama sadece Connor değildi. Koşarken dışarı çıktığımda Connor'ın ne yaptığını bir bakışta anladım ve rahatladım. Bunun için üzgünüm ama onun bütün suçu üzerine almasına izin veremem."

Meara afallamış ve tamamen incinmiş halde, Branna'ya dik dik baktı. "Boyle ve benim, sahip olduğunuz güce sahip değiliz diye, sizle birlikte dövüşemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmüyorum, Connor da düşünmüyor. Ya da Iona ve aynı itirafı Boyle'a onun da yapacağını düşünüyorum." Branna pişmanlıkla derin bir nefes verdi.

"Bir andı Meara, zayıflık bizim tarafımızda, sizde değil. Gündönümünde bizle birlikte dövüştün, sensiz ve Boyle'suz ne yapardık düşünmek bile istemiyorum. Ama bir anlığına, aceleyle, sadece güvende olup olmadığınızı düşündüm. Bu benim zayıflığımdı ve tekrarlanmayacak."

"Hâlâ kızgınım."

"Seni bunun için birazcık olsun suçlamıyorum. Ama içeri gel, biraz şarap içer bunun hakkında konuşuruz."

"Siz dördünüzde zayıf olan bir şey yok," dedi Meara ama Branna'yla eve doğru gitti. "Birlikteyken gücünüz kör edici. Ve Connor yalnızken, sen gelmeden önce... Onu gündönümünde de görmüştüm ama bugün endişe, hareket ve şiddet hepsi birden vardı. Onu hiç o andaki gibi görmedim. Etrafındaki o ışıklar... ona dokunursam yanarım diye düşündüm."

"Connor kolay sinirlenmez, biliyorsun. Ama sinirlendiğinde bu şiddetli olur, yine de asla acımasız olmaz."

Branna kapıyı kapamadan önce ormana, yola, çiçeklere doğru son kez baktı ve Meara'yla şarabın açıldığı mutfağa gitti. İçeride günün büyük bir kısmını hazırlamak için harcadığı yoğun sosun kokusu vardı.

"Neredeyse hazır," dedi Branna ve Fin'in doldurduğu şarabı aldı. "Hepiniz masayı hazırlayarak işe yarayabilirsiniz."

"Harika kokuyor," dedi Iona.

"Çünkü öyle. Ziyafet çekerken olanlar hakkında konuşabiliriz. Connor ekmek hazır."

Connor ne demek istediğini anladı ve harekete geçti, Meara'ya döndü. "Affedildim mi?"

"Henüz o noktaya gelmedim ama bu yolda ilerliyorum."

"O zaman bunun için minnettarım."

Branna yoğun soslu bonfileyi ve sebzeleri yeni kızartılmış patatesler eşliğinde, biberiye dallarıyla süsleyerek kayık tabakta servis etti.

"Bu gerçekten bir ziyafet," dedi Iona hayretle. "Bunu yapmak saatlerini almıştır."

"Aldı, o yüzden herkes yiyecek." Branna oturmadan önce yemeği tabaklara servis etti. "Neyse hepimiz buradayız, konuşmaya başlayabiliriz." Peçetesini kucağına yaydı. "Meara, sen başlamalısın."

"Pekâlâ, bu sabahtan önce nerede kaldığımızı herkesin bildiğini varsayıyorum ama bugün olan hakkında birlikte konuşmadık. Dört kişilik bir gruba rehberlik ediyordum ve kendi grubunu gezdiren Connor'ın yanından geçtik. Geniş bir çember çizdirdim onlara, atlarını biraz tırısa kaldırmalarına bile izin verdim, çünkü hepsi sağlam binicilerdi. Geri dönerken, ormanda dar patikadan geliyorduk, sonra ağaçların arasında kurdu gördüm. İzliyor ve bizle aynı hızda yürüyordu. Ama..."

Meara durup doğru kelimeyi aradı. "Tıpkı güneşin yapraklar üzerine düştüğünde oluşan alacalı gölgeler gibiydi. Doğru görünüyordu ama yeterince değil. İçinden neredeyse arka tarafı görebilecekmiş gibi hissettim fakat görünmüyordu Atlar onu gördü ya da hissetti, hangisi olduğunu bilmiyorum ama arkamdaki gruptan kimse görmedi. Birlikte konuşmaya, hatta gülmeye devam ettiler. Bir dakikadan fazla geçmemişti ki Roibeard uçarak geldi. Kurt ise kaçmadı, daha çok gözden kayboldu."

"Bir izdüşümü," dedi Fin.

"Alışıldık tarzda değil." Yemeğini yemekte olan Connor kafasını salladı. "Çünkü onu ben de gördüm. Bir gölgeye yakın bir şeydi. Benim algıladığım tam olarak ne orada, ne buradaydı. Kütlesi ve tam bir şekli yok gibiydi ama yine de gücü vardı."

"Öyleyse yeni bir şey," dedi Fin. "Sorcha'nın kulübesinde zamanda kayabildiği gibi, iki düzlem arasında da bir denge kuruyor ya da onların arasında yer değiştiriyor."

"Yine de taştan güç alıyordu. Eğer taşı, güç kaynağını izlediysen, gücü azalıp çoğalıyordu." Meara onaylaması için Connor'a baktı.

"Bu fazlasıyla doğru ama herhangi bir yetenekte olduğu gibi, gücü ona odaklanınca artıyordu."

"Rehberlik ettiğim McKinnon'lar," diye devam etti Meara, "onlar hiçbir şey görmedi."

"Onlara göre o bir gölgeydi," dedi Fin. "Sadece bir gölge."

"Bir gölge büyüsü," diye yorumda bulundu Branna. "Sorcha'nın kitabında işe yarayabilecek bir-iki şey görmüştüm."

"Bu yemeği de onun kitabından mı buldun?" diye sordu Fin iştahla yerken. "Çünkü bu bir büyü. Paris'te lüks bir restoranda yemiştim bu yemeği ve seninkinin yanına bile yaklaşamaz."

"Sonuç iyi oldu."

"Muhteşem," dedi Boyle.

"Öyle," dedi Branna bir kahkaha atarak. "Sosu çok fazla zaman alıyor ve sık sık yapacağım bir şey değil ama bugün düşünmem için sakinleşmemi sağladı. Daha önce Iona'ya yaptığı gibi, şimdi de Meara'ya saldırıyor. Sanırım bir şeylerin sınırlarını sınıyor ve bu da Meara, çünkü aslında saldırmak istediği kişi Connor."

"Cabhan önce çocuğa gitti." Fin düşünürken şaraptan bir yudum aldı. "Bir çocuk, kolay bir hedef diye düşündü. Ama Connor ve çocuk onu yaraladılar. Ve bu, Cabhan için bir hayal kırıklığıydı."

"Yani biraz intikam peşinde," diye devam etti Boyle, "ve Connor'la karşılaştığında güzel bir tokat yedi. Ama bu sadece bir tokattı. Böylece Meara'yı hedefine koydu."

"O ve Connor kamyonda sıcak anlar geçirdikten sonra," diye belirtti Iona. "Bir öpücüğün gücü işte."

"Of, Tanrı aşkına!" diye söylendi Meara.

"Kesinlikle doğru." Masanın altından Connor, Meara'nın bacağında parmaklarını aşağı yukarı oynattı. "Ve işler bu şekilde gelişince, yeniden geldi. Gölge büyüsüyle birlikte."

"O durumdayken bir zarar verebilir mi?" diye sordu Meara.

"Bence evet. Anladığım kadarıyla hassas bir dengede," diye ekledi Branna. "Büyüyü yapan büyücü o durumunu koruyarak hareket edebilir veya hızlıca cismani bir hal alabilir."

"Eğer bunu yapabiliyorsa, neden bana doğru gelmedi? Bıçağım vardı ama yine de güçsüz durumdaydım."

"Sana zarar vermekten çok sinirini bozmayı istiyor," dedi Fin. "Sana zarar verebilir ama başka bir alanda onun için daha kıymetli olabilirsin."

"Seni istiyor," dedi Connor açıkça, "çünkü ben seni istiyorum. Seni baştan çıkarmayı düşünüyor, büyüyle bağlayıp seni yalvaracak kadar sarsmak..."

Meara'nın gözleri öfkeyle parladı. "Bu hiçbir zaman olmayacak."

"Onu küçümsemeyelim," dedi Connor. "Onun amaçladığı şey bu ve seni alması hepimize zarar verecektir. Bizim bir halka olduğumuzu anlıyor ama bunu sadece güç için bir bağlanma olarak görüyor. Bu halkanın sadece güç

nedeniyle değil, sevgi ve sadakat için de var olduğunu anlamaması için şükredelim. Bunu ve bunun gücünü anlarsa, seni düşünmeden avlar."

"Onun dikkatini çektin," diye ekledi Fin, "çünkü seksin ne olduğunu iyi biliyor, gerçi verdiği zevki veya derinliğini hiç anlamıyor. Bu onun için başka bir tür güç ve bunu arzuluyor."

"Yani şu son bir veya iki gündür yaptıkları bir çeşit... çiftleşme dansı mı?"

"Bu çok da mantıksız değil," dedi Branna. "Sorcha onu haftalarca baştan çıkarmaya, ayartmaya, tehdit etmeye, zihnini ve ruhunu yıpratmaya çalıştığını yazmış. Cabhan elbette onun gücünü istiyordu ama bedenini de istiyordu. Bana sorarsanız ondan çocuk da yapmak istiyordu."

"Onun bana tecavüz etmesine izin vereceğime kendimi öldürürüm daha iyi."

"Böyle söyleme." Connor ona sertçe baktı. "Bir daha böyle bir şeyi asla söyleme."

"Söyleme," dedi Iona yavaşça, Meara'nın ağzından kelimeler çıkmadan önce. "Connor haklı, böyle konuşma. Seni koruyacağız. Biz bir halkayız ve birbirimizi koruruz. Sen de kendini koruyacaksın ama bizim seni koruyacağımıza güvenmen lazım."

"Burada bir şey söylemek istiyorum." Boyle konuşmadan önce yemekten biraz daha aldı. "Siz dördünüz Meara ve benim için bunun ne anlama geldiğini anlayamazsınız ve anlamıyorsunuz. Bizim yumruklarımız, zekâmız, bıçağımız, içgüdülerimiz ve stratejilerimiz var. Ama bunlar sıradan şeyler."

"Boyle, şunu anlamanız gerek-"

Fin koluna hafifçe dokunarak Iona'yı durdurdu. "Size bir şey söyleyeceğim, yani dışarıdan biri olarak. Bir adım geriden," diye açıkladı Fin, Iona ona hüzünlü bir bakış atınca. "Biz üçlüden biri değiliz, üçlüyle birlikteyiz. Başka bir hassas denge de diyebiliriz buna. Üçlü arada sırada farklı düşünebilir ve üçlüyle birlikte olanlar da farklı düşünebilir ama olduğumuz şey bu ve bu hepimizin her zaman hatırlaması, saygı duyması gereken şey."

"Ben size saygı duyuyorum," dedi Branna sakince.

"Duyuyorsun ve buna minnettarım. Bana kapıyı tekrar açmanın vakti geldi Branna, seninle çalışmama izin ver. Burada tehlikede olan Meara ve halkanın tamamı."

Branna şarap kadehini tutan elinin gerildiğini hissetti. "Haklısın ve bunun için özür dilerim Fin. Bunun bize zarar verdiğini görüyorum. Bu Cabhan için bir avantajdı ve buna şimdi son veriyoruz."

"Meara ve Boyle gücünüz olmadan bizimle beraber olmanız," dedi Connor, "Branna ve benim ve şimdi de Iona'nın yapmak zorunda olduğumuz şeyden çok daha cesurca bir hareket. Biz zorundayız ama siz bunu seçtiniz. Bunu unutmuyoruz. Unuttuğumuzu da düşünmeyin, asla."

"Minnet duymanızı beklemiyoruz," dedi Boyle.

"Pekâlâ, isteseniz de istemeseniz de minnet duyuyoruz. Ve de hayranlık ama sadece bunu göstermiyoruz."

Branna ayağa kalkarak bir şişe şarap daha açtı ve herkese şarap koydu. "Kahretsin, saatlerimi alan böyle bir yemeği kendim için mi pişirdiğimi düşünüyorsunuz? Şimdi hepimiz birbirimizden özür dilemeye bırakıp sadece birlikte olalım."

Meara ihtiyatlı bir şekilde yemekten biraz daha aldı. "Bu enfes Branna."

"Çok doğru ve bir daha geldiğinizde sandviç yemek istemiyorsanız, hepsini bitirin. Pekâlâ, Cabhan sizce niye Connor'ın kamyonunun üstüne atladı?"

"Kendimi şu sandviçten yeme riskine sokuyor olabilirim, gerçi onlar da oldukça lezzetli oluyor ama," dedi Fin, "buna cevap vermek, benim düşünceme göre diğer konuyu tekrar deşmek gibi olacak."

"Cevap ver." Branna elini havada salladı. "Bir dahaki sefer yaptığım bir şeyi yiyip yiyemeyeceğine sonra karar vereceğim."

"Ne olacağını öğrenmek istiyor. Yani tamamen cismani bir şekle büründüğünde."

"Öyleydi zaten," dedi Meara. "Kas, kemik ve kandan ibaretti."

"Ama çok hızlıydı. Birdenbire ortaya çıktı ve sonra geriye doğru sıçrayıp kaçtı. Peki bu sırada ne öğrendi?"

"Seni takip edemiyorum Fin," dedi Boyle.

"Connor ne yaptı? Onunla tek başına yüzleşmek için dışarı çıktı - seni ve Meara'yı içeriye kapattı. Sizi korudu. Sonra Branna'nın koşarak kardeşine yardıma geldiğini gördü, silahlı ama yine yalnız."

"Sonra Iona ve sen geldiniz," diye ekledi Meara.

"Ben gelene kadar gitmişti, biz halkayı tamamlayana kadar kaybolmuştu. Seyrediyor muydu?" Fin omuz silkti. "Kesin olarak söyleyemem ama onu hissedemedim."

"Ben de," dedi Connor, Fin ona bakınca.

"Yani Connor'ın ilk güdüsünün korumak olduğunu öğrendi. Kadınını- Of, bu konuda bu kadar hassas olma,"

dedi Fin, Meara heyecanla itiraz edince. "Kadını, arkadaşı. Tehlikeyi uzaklaştırmak ve korumak. Branna'nın ise Connor'ın yanına gitmesi gerekiyordu ama Branna da korumayı seçti, o da Meara ve Boyle'u sayımızı artırmak için serbest bırakmadı."

"Bu benim de hatamdı ve zaten Meara'dan özür diledim. Şimdi senden de özür diliyorum Boyle."

"Hepimiz bu konuyu kapatıyoruz ve unutuyoruz."

"O unutmayacak." Iona anlayarak etrafa bakındı. "Bildiği şeyleri kullanacak, kullanmaya çalışacak ve bir şekilde bunun üzerine gidecek."

"O yüzden bildiği şeyi ya da bildiğini sandığı şeyi ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmalıyız." Kendi fikrinden memnun kalan Meara masadakilere gülümsedi. "Onu tuzağa düşürmek için beni nasıl kullanabiliriz?"

"Bunu yapmayacağız." Connor bu fikre hızla karşı çıktı. "Bunu Iona'yla denedik, denemedik mi? İşe yaramadı, neredeyse Cabhan ona zarar verecekti."

"Belki bu defa işe yarar."

"Unutun gitsin, başka bir şey bulalım," diye bitirdi Connor.

"Sana soruyorum," dedi Meara, Fin'e, "onu baştan çıkarmak için beni kullanmanın bir yolu var mı?"

"Söyleyemem, sadece Connor'la ya da dahası Branna'yla birbirimize girmemek için değil. Hepimizin bunun üzerine baştan sona ve dikkatlice düşünmek için zamana *ihtiyacı var.* Gündönümünde olanlardan sonra ben de pek istekli değilim."

"Hadi ama."

"Bunun üzerine düşünelim, hepimizin sonunda hem-

fikir olması gerekiyor." Fin, Connor'a baktı. "Ayrıca bazı şeylerin üzerinden de yeniden geçmeliyiz, çünkü gündönümünde yaptıklarımız hemen hemen doğruydu." Fin bu defa Branna'ya baktı.

"Öyleydi, Sorcha'nın zehri de. Ama yine de onu öldüremedi. Neyi gözden kaçırdığımızı bulamıyorum ve evet beraber çalışmalıyız. İksir ve büyülerde çok beceriklisin. Samhain'e* kadar çalışmalıyız."

"Neden Samhain?"

"Bizim için kışın ve yılın başlangıcının arifesi. Yemeği yaparken bunun üzerine düşündüm. Biz en uzun gündüzü düşündük -karanlığa karşı aydınlık- ama bence bu yanlıştı. Belki de bu bizim gözden kaçırdığımız şeydi. Samhain'e zaman var ama göz göre göre bizden birinin peşine düştüyse bu kadar uzun da bekleyemeyiz."

"Sınırların en ince olduğu gece," dedi Connor. "Samhain'de bir âlemden başka bir âleme kolayca geçilebildiği söylenir. Gözden kaçırdığımız şeylerden biri bu olabilir. Bir odada yürüyormuş kadar kolay hareket edebilir. Belki o gece biz de aynısını yapabiliriz."

"Ölülerin Samhain ateşinin sıcaklığını aramak için geldikleri gece," diye ekledi Fin.

"Ölülerden sonra şimdi de hayaletler mi?" diye sordu Meara. "Cadılar artık bizi kesmiyor."

"Sorcha," dedi Branna sadece.

"Ah. Onun gelebileceğini ve güce eklenebileceğini düşünüyorsun. Sorcha ve de ilk üçlü?"

*Samhain Festivali, her yıl 31 Ekim'de kutlanılan Cadılar Bayramı'nın kökenini oluşturan bir Kelt festivalidir. (Ç.N.)

"Üzerine düşüneceğim ve çalışacağım şey bu. Eğer hepimiz bunda hemfikirsek."

"Benim hoşuma gitti." Boyle kadehini Branna'ya kaldırdı. "Cadılar Bayramı'na!"

"Eğer onu bu kadar uzun süre uzakta tutabilirsek ve yeteri kadar bunun üzerinde çalışabilirsem," diye şart koştu Branna.

"Yapabiliriz ve yapacağız," dedi Connor kararlılıkla. "Her zaman Samhain'den hoşlanmışımdır ve sadece ikramlar yüzünden değil. Bir keresinde Samhain'de büyük babaannemle güzel bir sohbet etmiştim."

"Ölmüş olan diye tahmin ediyorum."

Connor, Meara'ya göz kırptı. "Ah, ben doğmadan yıllar önce ölmüş. Sınırlar inceldiğinde bazı şeyleri diğer zamanlarda olduğundan daha kolay görebiliyorum. Hepimiz Cabhan'ın benim üzerime oynadığını düşündüğümüze göre, peşinde olduğunuz yem belki de benimdir. Ve sen bunu düşündün," dedi Connor, Fin'e dönerek.

"Aklımdan geçti. Daha çok düşüneceğiz, konuşacağız ve dikkatle çalışacağız. Branna ihtiyacın olan tüm zamanı verebilirim sana. Ne zaman olursa."

"Savsaklamalar olmayacak, değil mi?"

"Ertelenemeyecek ya da bırakılamayacak hiçbir şey yoktur. Bu iş bitinceye kadar buradayım."

"Ya sonra?"

Fin uzun bir süre hiçbir şey söylemeden Branna'ya baktı. "Sonra ne yaşayacağımızı göreceğiz."

"Bu olay bizi sadece daha güçlü yaptı." Iona, Boyle'un elini tuttu. "Aileler kavga eder ve hata yapar. Ama bunun sayesinde daha güçlü bir şekilde bir araya gelirler. Biz de öyleyiz."

"Öyleyse ağız dalaşlarına ve aptalca hatalara."

Connor kadehini kaldırdı, diğerleri de kendi kadehlerini kaldırıp tokuşturdular.

12

Connor bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Akıl gözünde kendini çıplak ve sıcacık Meara'ya yaklaşırken gördü, onun kalbinin atışının kendininkine kıyasla daha yavaş ve düzenli olduğunu hissedebiliyordu.

Yatağında güvende, diye düşündü.

Ama ormanda yürüdüğünde, soğuk geceyi aydınlatan şişkin ayı ve onunla oynaşan gölgeli koyu bulutları gördü.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Meara.

"Bulana kadar bilmiyorum. Burada olmamalısın." Connor onun yüzünü elleriyle kavramak için durdu. "Yatakta kal, güvenle uyu."

"Beni kilitleyemezsin ya da uzaklaştıramazsın." Meara yumruklarını sıkarak ona baktı. "Buna söz verdin. Ayrıca bu senin olduğu kadar benim de rüyam."

Connor onu hiçbir şey hatırlayamayacağı rüyalarına geri gönderebilirdi. Bu bir yalanla aynı şey olurdu.

"Yaklaş o zaman. Burada yolu bilmiyorum."

"Evde değiliz."

"Değiliz."

Meara yanında taşıdığı kılıcı kaldırdı, kılıç ay ışığını yansıttı. "Kılıcı sen mi verdin bana yoksa ben kendim mi getirdim?"

"Bilmiyorum." Bir şey Connor'ın tüylerini diken diken etti. "Havada bir şey var."

"Duman."

"Evet ve dahası." Connor elini kaldırıp bir ışık topu oluşturdu. Bunu gölgeleri dağıtıp yolu daha iyi görmek için bir çeşit meşale olarak kullandı.

Engebeli yola bir geyik adım attı. Boynuzları gümüşi renkte başının üzerinde yükseliyordu ve postu altın renginde parlıyordu. Bir an güzelliğinin tadını çıkarmalarını istercesine heykel gibi durdu, sonra döndü ve bir kral gibi vakarla yürüyerek sis girdabına daldı.

"Geyiği takip edelim mi?" diye sordu Meara.

"Edeceğiz." Connor avucundaki ışık topunu korudu. Ağaçlar artık gürleşmişti ve geyik sükûnet dolu bir zarafetle ilerlerken yeşilin, toprağın ve dumanın kokusunu aldı.

"Bu sana sık sık oluyor mu? Bu türden rüyalar?"

"Pek sık değil ama bu ilk değil, yine de daha önce yanımda biri olmamıştı. Orada, gördün mü? Başka bir ışık var ileride."

"Zar zor ama evet. Bir tuzak olabilir. Connor onu hissedebiliyor musun? Bizimle mi?"

"Hava büyüyle dolu." Öyle ki Connor onun hissedememesine şaşırdı. "Siyah ve beyaz, karanlık ve aydınlık. Nabız gibi atıyorlar."

"Ve sanki tenime batıyorlar."

Demek ki Meara onları hissedebilmişti. "Geri gitmeyecek misin?"

"Hayır, gitmeyeceğim." Yine de altın rengi geyiği takip ederken Connor'a biraz daha yaklaştı.

Connor görmek için öne doğru eğildi ve gölgeler içindeki parlak şekli seçebildi.

"Bu Eamon."

"Sorcha'nın oğlu mu? Yüzyıllarca gerideyiz."

"Öyle gözüküyor. Daha büyük, gerçi hâlâ bir çocuk ama daha büyük." Connor yeniden öne doğru eğildi ve çocukla zihninden konuştu. *Benim O'Dwyer'lardan Connor. Senin kanın, arkadaşın.*

Çocuğun biraz rahatladığını hissetti. *Gel, hoş geldin. Ama yalnız değilsin.*

Arkadaşımı getirdim, senin de arkadaşın.

Işıklar birleşince, geyik karanlığa doğru yavaşça ilerledi. Connor küçük kulübeyi gördü, atlar için bir ahır, iyi bakılmış otlar ve şifalı bitkilerle dolu bir bahçe de vardı.

Sorcha'nın çocukları burada bir hayat kurmuş, diye düşündü Connor. Hem de iyi bir hayat.

"Hoş geldiniz," diye tekrarladı Eamon ve Connor'ın elini sıkmak için elindeki ışığı kenara koydu. "Ve sen," dedi Meara'ya, "seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Tekrar mı?"

Eamon daha yakından, boynuna taktığı şahin taşı kadar mavi gözleriyle derin derin baktı. "Sen Aine değil misin?"

"Bir tanrıça mı?" diye güldü Meara. "Kesinlikle değilim."

"Tanrıça değil, bir Çingene. Ona çok benziyorsun ama kesinlikle değilsin."

"Bu Meara, arkadaşım ve senin de arkadaşın. Halkamızdan biri. Söyle bana kuzen, beni görmenin üzerinden ne kadar süre geçti?"

"Üç yıl. Ama seni tekrar göreceğimi biliyordum. Çingene söyledi bana ve onun da yeteneği olduğunu anladım. Bir bahar sabahı takasa geldi, alametleri takip ederek kapımıza geldiğini anlattı. Başka bir zamandan akrabam olduğunu, rüyaların içinde ve dışında yeniden görüşeceğimizi söyledi."

"İçinde ve dışında," dedi Connor düşünceli bir şekilde.

"Yeniden eve gideceğimizi ve kaderimizle karşılaşacağımızı söyledi. Sizde onun yüzü ve duruşu var hanımefendi. Siz ondan geliyorsunuz, adının Aine olduğunu söyleyen Çingene kadından. İhtiyacım olduğunda bana umut verdiği için ona olduğu gibi size de şükran duyuyorum."

Eamon, Connor'a baktı. "Buradaki ilk kışımızdan sonraydı ve karanlık sanki hiç geçmeyecek gibiydi. Evimin hasretini çekiyordum, onu tekrar göreceğimden umudumu kesmiştim."

Connor çocuğun boyunun uzadığını ve kendine daha çok güvendiğini fark etti. "Burada bir yuva kurmuşunuz."

"Yaşıyoruz ve öğreniyoruz. İyi bir arazi ve verimli de. Ama biz, üçümüz, kendi evimizi yapmak ve korumaktansa yuvamızı tekrar görmek istiyoruz."

"Ama henüz zamanı gelmedi, değil mi? Bir gün zamanın geldiğini anlayacağına güveniyorum. Kardeşlerin iyi mi?"

"İyiler, teşekkürler. Umarım senin kardeşin de iyidir."

"İyi. Biz altı kişiyiz. Üçlü ve üç kişi daha, biz de öğreniyoruz. Cabhan'ın yeni bir gücü var. Dünyalar ve biçimler arasında denge kurmanın yeni bir yolu; gölge büyüsü. Annen gölgeler hakkında bir şeyler yazmış ve Branna onun kitabını inceliyor."

"Kardeşim de. Ona bundan bahsedeceğim. Ya da içeri gelin onu ve Teagan'ı uyandırayım, çünkü ikinizle de tanışmaktan mutlu olacaklardır."

Eamon evin kapısına doğru yöneldi.

Meara içinse bütün bunlar yeniydi.

Connor döndü ve neredeyse Eamon da onunla aynı anda hareket etti. Bildiği ve tanıdığı Alastar'ın müştemilattan koşarak çıktığını görmek onu şaşırttı. Neredeyse aynı anda Roibeard dalışa geçti ve Kathel de onlara doğru koşmaya başladı.

Meara ne olduğunu anlayamadan Connor onu kenara doğru itti, çünkü kurt tam arkasında duruyordu.

Birdenbire ortaya çıkmıştı, bir hayalet gibi sessiz ve bir yılan gibi atikti.

Kurt, Alastar'ın toynaklarından kaçıp kurtuldu ve saldırdı. Doğruca çocuğa gidiyor diye fark etti Meara ve hiç düşünmeden Eamon'ı yana itip kılıcını savurdu.

İsabet ettirememişti Meara, ancak bu bile kolunun omzuna kadar titremesine neden oldu. Sonra kurt bütün gücüyle Meara'ya saldırdı ve onu geriye doğru savurdu. Acı ve beraberindeki şokla yan tarafında keskin bir soğukluk hissetti. Meara hayatta kalma içgüdüsüyle ısırmasına engel olmak için ellerini kurdun boğazına doladı.

Sonra her şey aynı anda oldu.

Tazı saldırdı, ışık öyle parlak bir tonda patladı ki havayı kırmızı bir renge çevirerek yandı. Meara, kurdun ısırmasına engel olmak için boynuna kenetlediği elleri titremeye başlarken, bağırışlar ve hırlamalar duydu. Kendi çığlığını da işitti ama bundan utanmadı çünkü kurt da çığlık atıyordu.

Kurt geldiği gibi bir anda solmadan, kaybolmadan önce, Meara gözlerindeki hiddeti ve ölüm arzusunu gördü.

Connor tekrar tekrar onun adını söylüyordu. Meara nefes alamadı önce, hava kükürt gibi iğrenç bir şey kokuyordu.

Sıcak eller ellerinde, sıcak dudaklar dudaklarındaydı. "Şuna bir bakayım, bir bakayım. Ah, Tanrım, Tanrım. Korkma *aghra**, bunu iyileştireceğim. Sakince uzan."

"Yardım edebilirim."

Meara önce sesi duydu, sonra sesin sahibini gördü. Branna'ya benziyordu ama daha genç haliydi. Acılar içinde olmasına rağmen bu yüzü, kendi gençliğinden hatırladı.

"Birkaç yıla ona benzeyeceksin. Bizim Branna'mız nadir bir güzelliğe sahiptir."

"Sessizce yatın hanımefendi. Teagan, git ve- Ah, iyi, zaten getiriyor. Kardeşim ihtiyacım olan her şeyi getiriyor. Ben bu konuda yetenekliyimdir kuzen," dedi Connor'a. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Güveniyorum." Ama yine de Connor, Meara'nın elini tuttu. "Şimdi hayatım, buraya, *mo chroi*, bana bak. Bana, içime bak."

Böylece Meara bir rüyaya daldı. O yeşil gözlerde acı yoktu, yalnızca Connor vardı. Sevişirken yaptığı gibi tatlı şeyler fısıldıyordu.

Sonra Iona... hayır, en küçükleri Teagan dudaklarına bir fincan tuttu. İçtiği şey toprağın, kömür ateşinin ve yakında büyüyen otların tadını taşıyordu.

"Ben iyiyim."

*İrl. Aşkım. (Ç.N.)

"Bir dakika, sadece bir dakika daha. Buraya nasıl geldi?" diye sordu Brannaugh, Connor'a. "Burada onun ötesindeyiz."

"Ama ben değilim. Bir şekilde onu ben getirdim, geçişini sağladım. Yani bu bir tuzaktı. Eamon, sana ve kardeşlerine ulaşmak için beni kullandı. Onu buraya ben getirdim, buna ben sebep oldum."

"Hayır, rüyalarımızı, ikimizi de kullandı."

"Ve bizi de buraya çekti," dedi Brannaugh. "Hanımefendi artık sizde ondan kalan hiçbir karanlık yok. Şimdi daha iyi misiniz?"

"İyiyim. Yaralanmadan önceki halimden bile iyiyim. Branna'nın yeteneğinden var sende ya da senin yeteneğin onda var."

"Kardeşimi savundun. Eğer hayatını riske atmasaydın, yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi."

"Kılıcın." Teagan, Meara'nın bacaklarının üzerine koydu kılıcı.

"Üzerinde kan var. Iskaladığımı düşünmüştüm."

"İsabet ettirmişsin."

"Bu gölge büyüsü," dedi Brannaugh.

"Evet," diye katıldı Connor. "Burada kaldığım sürece yeniden gelebilir. Burada durmakla size iyilikten çok kötülük ediyorum."

"Bunu alır mısınız?" Teagan çiçek soğanın üstünü keserek uzattı. "Müsait olduğunuzda, annemizin mezarının yanına ekersiniz. Çan çiçeklerine bayılırdı."

"Ekeceğim, en kısa zamanda. Gitmeliyim, Meara'yı da geri götürmeliyim."

"Ben iyiyim," dedi Meara.

"Ben değilim. Hepiniz kendinize iyi bakın." Connor kollarını sıkıca Meara'nın etrafına sardı, yüzünü saçlarına dayadı.

Meara yatağında uyandı, Connor onu kollarına almış bir bebek gibi sallıyordu.

"Bir rüya gördüm."

"Rüya değildi ya da sadece rüya değildi. Şişş! Bana bir saniye ver."

Connor dudaklarını saçına, şakaklarına, yanaklarına, yavaş ve temkinli bir şekilde bastırdı.

"Yarana bakayım."

"İyi. Ben iyiyim," diye üsteledi Meara, ellerini üzerinde gezdirirken. "Aslında birinin bana büyülü bir iksir verdiğini hissediyorum. Sadece böyle olduğunu tahmin ediyorum. Nasıl oldu bu? Bunların hepsi nasıl oldu?"

"Eamon beni rüyasında gördü, ben de onu gördüm. Beni bu rüyanın içine çekti, ben de seni beraberimde götürdüm. Ve büyük ihtimalle olan biteni Cabhan hazırladı." Meara'nın saçlarını yavaşça okşadı. "Beni ve benim rüyamı kullanarak Eamon'a saldırmak için."

"Sen beni ittin."

"Ve sen de Eamon için aynısını yaptın. Yapmamız gerekeni yaptık." Connor iç çekerek, alnını onun alnına yasladı. "Kılıcını Cabhan'a savurdun ve o da pençelerini sana ama hâlâ gölgenin bir parçası olsa da kılıcın onun kanını akıttı ama bu onu durdurmadı."

"Hiç yoktan belirdi Connor. Böyle bir şeyle nasıl dövüşürüz?"

"Dövüştüğümüz gibi. Işık onu geri püskürttü - Eamon ve benim ışığım birleşti, sonra da kızlarınki."

"Çığlık attı," diye hatırladı Meara. "Bir hayvan gibi değil, insan gibi."

"Dünyalar ve biçimler arasında denge kuruyor. Bence, birinden ötekine geçerken kılıç onu yakaladı. Neredeyse gün doğdu. Zor olacak ama Branna'yı uyandıracağım. Diğerlerini aramayı sana bırakıyorum. Bu herkesle hemen paylaşılması gereken bir konu."

Ama önce yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir dahakine bu kadar cesur olma."

"O sadece bir çocuktu Connor, kendi halinde dürüst bir çocuk. Sana benziyordu ya da sen ona," dedi Meara. "Ağzı, burnu, hatta duruşu bile."

"Öyle mi?"

"Bunu kendin görmen zor diye düşünüyorum ama çok benziyordunuz. Iona'yı arayacağım, onu da Boyle'u aramakla görevlendireceğim ki o da Fin'i uyandırabilsin."

"Tamam." Meara gece örgüsünü çözmüş olduğundan, Connor uzun ve dalgalı saçlarının arasından ellerini geçirdi. "Kim önce merdivenlerden aşağı inerse kahveyi koyar."

"Anlaştık." Meara, Connor'ın hâlâ endişeli göründüğünü fark ederek gülümsedi. "Sen git, aramızdaki en zor görev senin. Branna uykuya çok düşkündür."

"İlk yardım çantasını hazır tut." Connor yataktan yuvarlanarak çıktı, hızla pantolonunu giydi.

Connor gittiğinde, Meara telefona uzandı ve çan çiçeği soğanını gördü. Teagan da küçük Iona'ya çok benziyor, diye düşündü, kalktı ve banyodan bir bardak su getirip, soğanı içine koydu.

Sorcha için, diye düşündü ve sonra Iona'yı aradı.

Meara aşağı inen ilk kişi olduğundan, kahve işini hal-

letti. Yulaf lapası yapmayı planladı, bu doğru düzgün yapabildiği tek kahvaltı yemeğiydi. Connor da kahvaltıyı ne zaman hazırlasa neredeyse her zaman yumurtayı yakardı.

Branna mutfağa girdiğindeyse tüm bu sorunlardan kurtulmuş oldu. Arkadaşı mavi yeşil çizgili bir pantolon ve ince yeşil bir üst giymişti. Omzuna da küçük mavi bir kazak atmıştı ve nasıl becerdiyse ayağındaki kalın çoraplarla uyumluydu.

Açık saçları beline kadar inen Branna, doğruca kahve almaya gitti. "Kahvemden bir yudum alana kadar benimle tek kelime etme. Haşlanması için patates koy ve yeteri kadar yumuşayınca, kızartmak için onları doğra."

Branna her zaman yaptığı gibi kahvesine krema eklemek yerine sade içti.

"Yemin ederim, yakında sobanın yanından bir adım bile ayrılmayacağım zamanlar gelecek."

"Bunu hak ediyorsun. Seninle konuşmuyordum," dedi hemen Meara, lavaboda patatesleri ovalarken. "Sadece genel bir gözlem yaptım."

"Lanet olası Cabhan," diye söylendi Branna, buzdolabından yiyecekleri çıkarırken. "Gün doğumunu bu kadar sık görmeye beni zorladığı için onu kendi ellerimle öldüreceğim, *başka* bir yemin daha. Kahvaltıda çırpılmış yumurta var, yumurta sevmeyen yemesin."

Meara akıllıca davranıp hiçbir şey demedi, patatesleri haşlanmaya koydu.

Hâlâ homurdanan Branna pastırmayı doğramaya başladı, sonra da kızartmak için ekmekleri dilimledi. Ardından biraz daha kahve içti.

"Yaralandığın yere bakmak istiyorum."

Meara, iyi olduğunu söylemekten kendini alıkoyarak, sadece gömleğini kaldırdı.

Branna parmaklarını onun tenine değdirdi -doğru noktayı tek seferde bulmuştu- bir süre yokladı. Meara içinden bir sıcaklığın gelip geçtiğini hissetti.

Sonra Meara'nın gözlerinin içine baktı, ileri atılıp ona sımsıkı sarıldı.

"Tamamen iyileşti. Lanet olsun Meara, lanet olsun!"

"Ah, başlama. Connor'dan aynı şeyleri duydum zaten. İç organlarım dışarı çıkmış gibi davranıyorsunuz."

"Senin bağırsaklarını deşmekten başka ne amacı olduğunu sanıyorsun?" Ama Branna geri adım atıp elleriyle gözlerini sildi.

"Pekâlâ, şu lanet kahvaltıyı yapalım. Connor Sean Michael O'Dwyer! Kıçını kaldır buraya gel ve yemek dışında kahvaltı için bir şeyler yap."

Birkaç saniye sonra Connor ortaya çıktığında, yatışması için kardeşini beklediği belli oldu. "Ne isterseniz. Yumurta yapabilirim."

"Sakın yumurtalara dokunma. Masayı kur, görüldüğü kadarıyla hayatımın geri kalanında altı kişi için yemek hazırlayacağım. İşin bitince ekmek kızartmaya başlayabilirsin."

Diğerleri geldiğinde patatesler kızarıyordu.

"İyi misin?" Iona doğruca Meara'ya doğru gitti. "Emin misin?"

"Eminim. Bana verdikleri iksir her neyse iyi olmaktan öte enerji doluyum."

"Bir bakayım şuna." Fin hafifçe Iona'yı kenara itekledi.

"Herkese gömleğimi kaldırmak zorunda mı kalaca-

ğım?" Ama Meara denileni yaptı ve Fin elini tenine koyduğundaysa biraz ürperdi. "Branna zaten kontrol etmişti."

"Cabhan ile aynı kandanım. Eğer ondan bir iz kaldıysa anlarım. Ve kalmamış." Fin kibarca onun gömleğini aşağı indirdi. "Canının yanmasını istemezdim *mo deirfiúr.*"

"Biliyorum. Bir andı ve bunun tekrarlanmasına hevesli değilim ama geri kalanı *büyüleyiciydi. Sen* de bir defasında Iona'yla gitmiştin," dedi Meara, Boyle'a.

"Gittim, o hissi biliyorum. Rüya görmek gibi ama daha çok rüya görürken yürümek, konuşmak, bir şeyler yapmak gibi. Biraz insanın başını döndürüyor."

"Oturmalısın," dedi Iona. "Hadi otur. Kahvaltıyı hazırlamak için Branna'ya ben yardım ederim."

"Edemezsin," dedi Branna kesin olarak. "Boyle aralarında mutfakta beceriksiz olmayan tek kişi sensin. Yumurtaları pişir, olur mu? Ben geri kalanını bitirmek üzereyim."

Boyle, Branna'nın yanındaki ocağa doğru gitti, çırpılmış yumurtaları yağın eridiği tavaya döktü.

"Tamam mı?" diye sordu.

Branna bir anlığına baktı. "Olacak."

Patateslerin altını kapattı, delikli bir kepçeyle alıp yağını emmesi için kâğıt peçetelerin üzerine koymaya başladı. "Ben neden bunların hiçbirini hissetmedim?" diye sordu Branna. "Bütün bunlar olurken deliksiz uyudum."

"Ben neden hissetmedim ya da Iona?" diye Fin sordu. "Bu bizim rüyamız değildi, orada yerimiz yoktu."

"Ben onlarla aynı evdeydim, holün sonunda. Bir şey hissetmem gerekirdi."

"Bu dünyanın merkezinde olduğundan her şeyin bir parçası olmayı nasıl hak ettiğini anlayabiliyorum."

Branna, Fin'e doğru parlayan gözlerle baktığında, Iona bir adım öne çıktı. "Kesin şunu, ikiniz de. Hepiniz kendinizi suçluyorsunuz ve bu aptalca. Hiçbiriniz sorumlu değilsiniz. Tek sorumlu Cabhan," dedi konuşmalarına izin vermeden. "Hepimiz zaten bu işin içindeyiz. Sorumluluğu paylaşmadan önce neden tam olarak ne olduğunu çözmüyoruz?"

"Otoriter bir kadınla evleniyorsun *mo dearthair*," dedi Fin, Boyle'a. "Ve de akıllı. Otur Iona, Meara ve sen de Branna. Size kahve getireceğim."

Iona oturdu, masanın üzerinde düzgünce ellerini kavuşturdu. "Bu güzel olur."

Meara da masaya oturdu.

Branna'nın talimatlarıyla, Boyle yumurtaları, pastırma, patates, kızarmış domates ve sosisi bir tepsiye koydu.

Fin kahve servis edip Connor meyve suyu doldururken, Boyle da tepsiyi masaya getirdi.

"Her şeyi anlat," dedi Fin, Connor'a.

"Sanki tamamen uyanık ve farkında olarak birdenbire başka bir yere gitmiştik. Clare'deydik, gerçi ilk başta bilmiyordum. Clare'de ve Eamon'ın zamanında."

Herkes tabağını yiyeceklerle doldururken Connor'ın anlattığı hikâyenin *içinde* geziniyordu.

"Geyik mi?" dedi Branna araya girerek "Gerçek miydi yoksa rüyanın içine onu sen mi getirdin?"

"Geyiği düşünmemiştim. Eğer bir rehber istiyor olsaydım, Roibeard'i rüyaya çağırırdım. İri bir erkek geyikti ve görkemliydi. Postu kahverengiden çok altın gibiydi."

"Mavi gözleri vardı," diye ekledi Meara.

"Haklısın. Mavi gözlüydü. Aklıma gelmişken, Eamon'ınkiler gibi çarpıcı ve mavi."

"Ya da babasınınki gibi," diye belirtti Branna. "Sorcha'nın kitabında oğlunun babasının gözlerinin rengini aldığını yazmış."

"Onun Daithi olduğunu düşünüyorsun," diye yorum yaptı Connor, "ya da onu temsil ediyordu. Çocuklarına yakın olup onları korumak için bu *şekle* girmiş olabilir."

"Umarım doğrudur," dedi Iona sakince. "Onları korumak için at sırtında eve dönerken öldürülmüştü."

"Geyik, ışığa doğru bize rehberlik eden Daithi'nin ruhu olabilir ve ışık da Eamon. Onun zamanında son görüşmemizin üzerinden üç yıl geçmiş. Daha uzundu ve çocukluktan çıktığından yüzü incelmişti. Yakışıklı bir delikanlıydı artık."

Connor gülümsedi.

"Ona söylediğim gibi, birbirlerine çok benziyorlar. Elbette ten renkleri farklı ama bildiğiniz gibi onlar aynı soydan," dedi Meara.

"Meara'nın Aine adında bir Çingene kadın olduğunu sandı," dedi Connor. "Bir süre önce oradan geçmiş ve yeniden evlerini göreceklerini söylemiş."

"Bu ilginç. Genlerinde Çingenelik var," dedi Iona.

"Evet."

"Ve Fin, Alastar için seçtiği kısrağa Aine ismini verdi."

"Ben de bunu düşündüm ama tabii bu bir ata benzediğim anlamına gelmiyor."

"Aine'in müthiş bir güzelliği ve ruhu var," dedi Fin. "Aine ismi onundu, başka bir alternatif hiç düşünmedim.

Onu gördüğüm an ismini koydum. Bunlar ilginç bağlantılar."

"Orada, evlerinin dışında konuşurken hiçbir şey hissetmedim. Eamon da hissetmedi sanırım," dedi Connor. "Ailelerimizin halini hatırını sorduk, gölge büyüsünden bahsettim ona. Sonra içeri girmemizi teklif ettiğinde olay patlak verdi. Bir an hiçbir şey hissetmedim, sonra Cabhan'ın orada olduğunu sezdim. Ve Eamon da hissetti."

"Tek bir kişiymişsiniz gibi birlikte döndünüz," diye ekledi Meara. "Her şey çok hızlı oldu. Connor beni kenara itti ama Cabhan'ın istediği ben değildim, Eamon'dı."

"Bu yüzden Meara da Eamon'ı kenara itti ve öne çıkıp kılıcını savurdu. Onu koruyacak zaman yoktu, bir saniye bile. Kurt dosdoğru Meara'ya atılıp onu pençeledi. Cabhan'ın ve Meara'nın kanı havaya saçıldı. Tazı saldırdı. Eamon ve ben de katıldık, kızlar da hızla dışarı çıktı. Beni durdurarak ileri atılmamı engelleyenler onlardı, sahip oldukları güçle Cabhan'a saldırıyorlardı, bu yüzden o birkaç saniyede yapacak hiçbir şey olmadığı için ben de onlara katıldım. Sahip olduğumuz güç ona acı vermeye yetti, Kathel, Roibeard ve Alastar da bizle birlikteydi. Bir kız gibi çığlık attı."

"Hey!"

Connor, Iona'ya gülümsedi. "Üzerinize alınmayın lütfen. Yani geldiği gibi gitti. Arkasında berbat bir koku bırakarak gözden kayboldu. Meara ise yerde kanlar içindeydi. Sakince arkaya dönüp bakmamın üzerinden iki dakika bile geçmemişti, iki dakika!"

"Her şey çok kısa sürede oldu, değil mi? Düşünmemiz gereken bir şey daha," dedi Branna. "Belki de bu büyüyle

sadece küçük saldırılara yetecek kadar güce sahip oluyordur."

"Şimdilik," diye ekledi Fin.

"Şimdilik elimizde olan şey bu. Connor'ın rüyasına bağlandı, *çocuğa* ulaşmaya çalışmak için sinsice, rüyasının içine girdi ya da Connor, eğer sizi karşıladılarsa kız kardeşlerden birininkine. Eve giremedi ama rüyaya girdi ve sen korunmasız olduğunda... Bunu anlayabiliyorum. Cabhan o zamanda ve mekânda onlara ulaşamıyordu ama oraya gitmek için bir rüyaya bağlanabildi."

"Eamon'ın saldırıya açık olduğu bir yerde," diye ekledi Fin, "rüya âleminde. Cabhan saldırmak için bekledi, ta ki sen arkanı dönene kadar."

"Lanet olası korkak," diye söylendi Boyle.

"Meara'nın onun kanını akıttığını söyledin. Kılıç nerede?" diye Branna sordu.

"Evde. Onu buraya hiç getirmedim. Rüyamda elimdeydi."

"Gidip onu getireceğim," dedi Fin. "Nerede saklıyorsun genelde?"

"Yatak odasındaki dolapta. Dairenin anahtarını getireyim sana." Fin gülümseyince, Meara yerine geri oturdu. "Anahtara ihtiyacın yok, değil mi? Hep unutuyorum."

"Onu getireceğim. Birkaç saniyeden fazla sürmez."

"Bildiğiniz gibi, zaman ve güç harcamak yerine kolayca büyü yapılmasını onaylamıyorum ama..." Branna derin bir nefes aldı. "Bunu aştık ve arabayla kasabaya gidip geri gelmen aptalca olur."

Fin sadece başıyla onayladı, elini kaldırdı ve birdenbire Meara'nın kılıcı elindeydi.

Meara şaşırdı, sonra da güldü. "Pekâlâ, bu harika ve sizin böyle şeyler yaptığınızı çok nadir görüyorum ve bazen bunu yapabildiğinizi unutuyorum."

"Fin bu konuda Branna'dan biraz daha rahat," diye belirtti Boyle.

"Hepimiz aynı sınırlara sahip değiliz." Fin kılıcı elinde döndürdü. "Üzerinde kan var ve hâlâ taze."

"Masamda kan ya da kılıç istemiyorum." Branna ayağa kalkıp kılıcı ondan aldı. "Üzerinde çalışmaya yetecek kadar var. Hatta gündönümünden da kalan biraz iz var. Ama söylediğin gibi, bu kan taze ve bu gölge büyüsü sırasında döküldü."

"Mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde senle çalışmak için geri geleceğim," dedi Connor kardeşine.

"Ben de öyle," diye ekledi Iona. "Bu sabah gerçekten çok yoğunuz ama bu öğleden sonra patronlarım bana esneklik tanıyabilir diye düşünüyorum."

Boyle, Iona'nın başının üzerinde elini gezdirdi. "İkna edilebilirler. Eğer biz de işinize yarayacaksak Meara ile geri geliriz. Hiç olmadı yemek getiririz."

"Bu harika olur." Branna kılıcı incelemeye devam etti. "Dün geceden fazla yemek kalmadı."

"O zaman bu işe biz bakarız Meara ve ahırlardaki işleri mümkün olduğu kadar çabuk bitirip buraya geri geliriz. En kısa sürede de Iona'yı gönderirim."

"Ben gelip onu alırım," dedi Connor. "Kimsenin etrafta tek başına dolaşmaması kuralına geri dönelim bence, en azından kısa bir süre. Programda oynamalar yapabilirim ve eğer uygunsa üçte işten çıkabilirim."

"Oldukça iyi."

"Ben kalacağım." Fin'in bu sözü üzerine bir an sessizlik oldu. "Eğer uygunsa."

"Uygun." Branna kılıcı indirdi. "Mutfağımı toplayabilirsin. İşin bittiğinde atölyede olacağım," dedi Fin'e ve dışarı çıktı.

13

Meara, ertesi izin gününün çoğunu toplanma işlerinin son rötuşlarına yardım etmek için annesinde geçirdi - bu seyahatine Uzun Ziyaret adını vermişlerdi. Toplanmak karar vermeyi gerektirdiğinden -ne alınmalı, ne bırakılmalı, ne bağışlanmalı ya da doğrudan çöpe atılmalı- Meara izin gününün büyük bir kısmında baş ağrısı çekti.

Kararlar Colleen Quinn'i titremeli bir kaygı durumuna sokuyordu ve Meara bunu çok iyi biliyordu. Afrika menekşelerini alıp almamak gibi basit bir karar bile annesinin neredeyse gözlerini dolduruyordu.

"Tabii ki onları alacaksın." Meara yumuşak başlı olmakla kararlı olmak arasında bir denge bulmaya çalışıyordu.

"Eğer bırakırsam sen ve Donal onlarla ilgilenmek zorunda kalırsınız ve unutursanız..."

"Unutmayacağıma söz verebilirim." Çünkü Meara onları çiçeklere nasıl bakılacağını bilen Branna'ya götürecekti. "Ama onları yanına da alabilirsin."

"Maureen onları evinde istemeyebilir."

"Maureen neden onları istemesin ki?" Sabrı sınanan Meara, tüylü yapraklı moţ çiçeklerden birini kaldırırken, yüzüne kararlı bir gülümseme yerleştirdi. "Çok güzeller."

"Orası *onun* evi, değil mi?"

"Sen de onun annesisin ve bunlar da senin bitkilerin."

Karar verildi ve Meara çiçekleri marketten güç bela aldığı kolilere dikkatlice yerleştirdi.

"Ah, ama-"

"Burada güvende olacaklar." *Yedi kere yedi -kahretsin- kırk dokuz.* "Hem sen bitkilerin canlı şeyler olduğunu ve müziğe, sohbete ve sevgiye nasıl da cevap verdiklerini söylemez misin? Seni özleyeceklerdir ve her ne kadar onlara özenle baksam da büyük ihtimalle solacaklardır."

Saksıların arasına buruşturulmuş kâğıtları sıkıştırırken, ilham gelen Meara, "*On the Road Again*" şarkısını söylemeye başladı. En azından Colleen'i bir parça gülümsetebilmişti.

"Sesin ne kadar güzel."

"Annemden aldım bu özelliğimi, değil mi?"

"Babanın da iyi ve güçlü bir sesi vardı."

Meara'nın kafasında çarpım yaparken verdiği cevap, "Hı-hı," oldu. "Pekâlâ, odana koymak için fotoğraflarından bazılarını da isteyeceksin, değil mi?"

"Ah." Colleen ne yapacağını bilmediğinde yaptığı gibi hemen ellerini kenetledi. "Emin değilim ve hangisini alacağımı nasıl seçeceğimi de bilmiyorum. Ve-"

"Ben seçerim, böylece paketleri açarken sana güzel bir sürpriz olur. Biraz çay içerken bu işi yapabilirim."

"Ah. Ben çay koyayım o zaman."

"Bu harika olur." Ve bu beş dakikalığına huzur verir.

Colleen mutfaktayken, Meara çabucak çerçeveli fotoğrafları eline aldı - çocukluğuna, kardeşlerine ve hoşuna gitmese de anne babasının birlikte olduğu anlara bir göz attı.

Anne babasının fotoğraflarından birini inceledi - bir zamanlar onları çevreleyen büyük evin yemyeşil bahçelerinde gülümsüyorlardı. Babasına bakarken, *güzel bir yüz*, diye düşündü. Dünyanın bütün cazibesine sahip hoş bir adam.

Ve nedense iradesiz.

Çerçevenin camını korumak için fotoğrafı kâğıda sarıp koliye sıkıştırdı. Meara, yaşadığı olayları sürekli hatırlatan bir şeyler olmadan annesinin daha iyi olacağını düşünse de bu onun hayatı değildi.

Ve o hayat iki bavul, bir omuz çantası ve üç koliye sığmıştı.

Kalıcı -Colleen'in duymaya hazır olmadığı bir kelime- olarak gitseydi daha fazlası olurdu.

İşin bittiğini düşünerek mutfağa geri gitti ve annesini küçük masada, elleriyle yüzünü kapamış halde sessizce ağlarken buldu.

"Ah, anne."

"Çok özür dilerim. Özür dilerim. Çayı yapamadım. Bütün hayatım boyunca Cong'da ve bu civarlarda yaşadım. Ve şimdi..."

"Uzak değil, uzakta olmayacaksın." Meara yanına oturup ellerini tuttu. "Bir saat uzaklıkta bile değil."

Colleen kafasını kaldırıp ıslak gözlerle kızına baktı. "Ama her zaman olduğu gibi seni ve Donal'ı göremeyeceğim."

"Bu sadece bir ziyaret anne."

"Buraya tekrar gelemeyebilirim. Hepinizin hakkımda düşündüğü şey bu."

Meara bir tercih yaparak suçu üstlenmeye karar verdi. "Hepimiz bir kez oraya gidince bir süre daha kalmayı isteyeceğini düşünüyoruz. Eğer Maureen, Sean ve çocuklarla Galway'de kalırsan da seni ziyarete geliriz. Elbette geliriz. Ayrıca orada mutlu olmazsan, buraya geri dönersin. Evini senin için burada hazır tutacağımı söylememiş miydim?"

"Bu yerden nefret ediyorum. Bu yerin her şeyinden nefret ediyorum."

Afallayan Meara ağzını açtı ama ne söyleyeceğine dair fikri olmadığından tekrar kapattı.

"Hayır, hayır, bu doğru değil, bu gerçek değil." Colleen hızla ellerini yüzüne bastırdı. "Bahçeleri seviyorum. Evet, bahçeleri görmeyi ve onlarla uğraşmayı seviyorum. Evimden de memnunum, çünkü tatlı küçük bir yer."

Colleen, cebinden bir mendil çıkararak gözyaşlarını sildi. "Finbar Burke'e, burayı bana makul bir fiyatın çok altında kiraladığı için minnettarım. Kirasını ödediğin ve çok uzun süre benimle burada kaldığı için sana da minnettarım. Ne yaptığımı sormak için beni her gün arayan hepinize minnettarım. Sizin, iyiliğim için Galway'e Maureen'e taşınmam konusunda gizlice anlaştığınızı biliyorum. Ben aptal değilim."

"Hiç de aptal değilsin."

"Elli beş yaşındayım ve bir parça eti bile pişiremiyorum."

Başka bir ağlama sağanağı başladığında, Meara başka bir taktik denedi. "Çok kötü bir aşçı olduğun doğru. Okuldan eve gelip pişirdiğin etli güveç kokusunu alınca, Tanrım bu cezayı hak etmek için ne yaptım diye sorardım."

Colleen dehşet içinde gözlerini açarak kızına baktı, bu sırada gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Sonra güldü, sesi biraz kızgındı ama yine de bir kahkahaydı.

"Benim annem daha kötüydü."

"Bu mümkün mü?"

"Büyükbabanın neden bir aşçı tuttuğunu sanıyorsun? Açlıktan ölebilirdik. Tanrı affetsin, Maureen de çok iyi değil."

"İşte bu yüzden restoranları ve paket servisi icat ettiler." Meara daha fazla ağlamasını engelleyeceğini umarak, su ısıtıcısını çalıştırmak için ayağa kalktı. "Burada yaşamaktan nefret ettiğini hiç bilmiyordum."

"Etmiyorum. Hata ettim, yaptığım nankörlüktü. Başımın üstünde bir çatı ve gurur duyduğum bir bahçem var. Yakınımda iyi komşulara, sana ve Donal'a sahibim. Her şeyimin, beni yakınında tutmak için kirasını kızımın ödediği bir ev olmasından nefret ediyorum."

"Tek sahip olduğun şey bu değil." Kirasını benim ödediğim bir evde yaşamanın annemin gururunu nasıl incittiğini göremeyecek kadar kördüm, diye düşündü Meara.

"Burası sadece bir ev anne. Sadece bir ev. Senin mutluluğun için gizlice anlaşacak kadar seni seven çocukların ve torunların var. Sen çok kötü bir aşçısın ama muhteşem bir bahçıvansın. Ayrıca torunların için bir lütuf olacaksın."

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Torunlarına sabır göstereceksin, onların yaptıklarıyla ve düşünceleriyle cidden ilgileneceksin. Anne babaları sürekli evet ya da hayır, şimdi ya da sonra demek zorundalar. Çocuklarını sevmek ve bakmanın yanı sıra disipline etmeleri ve yönlendirmeleri de gerek. Sen ise

torunlarını sadece seveceksin ve onlar da bir sünger gibi bunu sonuna kadar emecekler."

"Onlara daha yakın olmayı ve şımartmak için vaktim olmasını ben de özlüyorum."

"İşte bu bir şans."

"Ya Maureen şımartmama karşı çıkarsa?"

"O zaman onun kıçına tekmeyi basmak için Galway'e gelirim."

Meara çayı hazırlarken, Colleen tekrar gülümsedi. "Sen benim her zaman savaşçım oldun. Öfkeli ve cesur. Bir gün şımartmak için senden de torunlarım olmasını umuyorum."

"Pekâlâ."

"Connor O'Dwyer ve senin görüştüğünüzü duydum."

"Connor O'Dwyer'la hayatım boyunca görüştüm."

"Meara."

Bundan kaçış yok, diye düşündü Meara ve çay demliğini küçük masaya götürdü. "Görüşüyoruz, evet."

"Ondan hoşlandığımı söyleyebilirim. İyi bir erkek ve çok yakışıklı. İyi bir kalbi, kibar bir mizacı var. Sadece nasıl olduğumu görmek ve evde yapabileceği küçük bir iş var mı diye sormak için arada bir bana gelir."

"Bunu bilmiyordum ama yaptığına şaşırmadım."

"Dünyanın nasıl döndüğünü biliyorum ama kabullenemiyorum... yani şu, evlilik öncesi seksi."

Kutsal Meryem bana acı ve beni bu konuşmadan kurtar, diye dua etti Meara.

"Anlıyorum."

"Donal ve Sharon'la ilgili de aynısını hissediyorum ama... Sonuçta erkek erkektir ve Kutsal İzdivaç olmadan da bu tür şeyler isteyeceklerdir."

"Kadınlar da ister anne ve sana kötü haber vermekten nefret ediyorum ama ben yetişkin bir kadınım."

"Öyle bile olsa," dedi Colleen resmi bir şekilde, "hâlâ benim kızımsın. Ve kendine dikkat etmeni diliyorum."

"Oraya gittiğinde mutlu olacaksın."

"Ben sen mutlu olduğunda, evlendiğinde ve kendi aileni kurduğunda mutlu olacağım. Dediğim gibi, Connor'dan ondan hoşlandığımı söyleyebilirim ama kadınlara bayıldığı da bir gerçek. Bu yüzden dikkat et Meara."

Meara ön kapının açıldığından duyduğuna şükretti. "*İşte Donal* da seni Galway'e götürmek için geldi," dedi canlı bir şekilde. "Çay için ona da bir fincan getireyim."

Meara daha az yorulmuş ve daha az suçlu hissedene kadar duvarlara baktı, eve gitmeyi düşünüyordu ama doğruca Branna'ya gitti.

Atölyeye adım attığı an hata yaptığını anladı.

Branna ve Fin birlikte büyük çalışma tezgâhının önünde duruyorlardı, elleri de gümüş bir kâsenin üzerindeydi. Kâseden ince bir duman yukarı doğru dönerek çıkarken parlak ve turuncu bir ışığı da içinde barındırıyordu.

Branna serbest elinin parmağını beklemesi için işaret ederek havaya kaldırdı.

"Sen ve seninkiler, ben ve benimkiler, ölüm ve yaşam birlikte örülsün. Kan ve gözyaşı dökülüp birlikte karışsın. Ateş ve duman kabarsın, bu içkiyle kaderini belirlesin."

Koyu bir turuncu duman yukarı kabardı ve köpürdü.

"Kahretsin!" Branna geri adım attı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yine tam olmadı. Kan gibi kırmızı olmalıydı. Ölüm saçan bir kırmızı. Yine bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

"Bu defa kesinlikle benim kanım olmaz," dedi Fin. "Zaten bir litre verdim sana."

"Sadece birkaç damla, bebek gibi davranma." Sinirli olduğu belli olan Branna kafasının tepesinde topladığı saçını çekiştirdi. "Benimkini, Connor'ınkini ve Iona'nınkini de aldım, değil mi?"

"Ve siz üçünüze karşı benimkini."

"Dahası gündönümünde ondan aldığımız şişedekini ve bugün kılıçtan aldığımız kanı da kullandık."

"Eğer gerekliyse benden alabilirsin," diye teklif etti Meara. "Diğer türlü sadece kalabalık ediyormuşum gibi gözüküyor."

"Etmiyorsun. Belki başka bir göz, başka bir beyin yararlı olabilir. Mola verelim böylece bunun üzerine düşünebilirim," diye karar verdi Branna. "Biraz çay içelim."

"Üzgünsün," dedi Fin Meara'ya, Branna tezgâhı silerken. "Bugün anneni Galway'e yolcu ettin sanırım."

"Biraz önce, evet. Çok fazla ağlama ve diş sıkma vardı."

"Üzüldüm." Branna hemen tezgâhtan dönerek, Meara'nın koluna elini koydu. "Kendi sorunlarımla boğuşuyordum ve seninkileri düşünemedim. Çok zor olmalı."

"Bazı açılardan beklediğimden daha fazla ve bazı açılardan ise daha az. Ama hepsi bir arada yorucu."

"Yapacak işlerim var, ikinizi konuşmak için bırakabilirim," dedi Fin.

"Hayır, benim yüzümden gitme. Ayrıca bu sayede kiralık ev hakkında seninle konuşma fırsatım olur."

"Bu konuda endişelenecek bir şey yok. Daha önce de söylediğim gibi, ne yapmayı istediğine karar verene kadar onu tutabilirim. Yaklaşık on yıldan beri orası annenin."

"Çok naziksin Fin. Ciddiyim."

Branna hiçbir şey söylemeden, çay yapmaya gitti.

"Bence yaşamak için geri dönmeyecek," dedi Meara. "Değişiklik ona iyi gelecek. Torunlarıyla ve diğerleriyle yakın olacak. Bunun yanı sıra, Maureen'in ve Sean'ın her zaman ona zaafı olduğundan üzerine titreyeceklerdir. İşin doğrusu kendi başınayken mutlu olamıyor. Sadece konuşmak için değil, yönlendirme için de birine ihtiyacı var ve Maureen anneme ikisini de verecektir."

"O zaman bu konuda kendini suçlu hissetmeyi bırak," dedi Fin.

"Biraz suçluluk hissine kapılıyorum." Meara derin bir nefes aldı. "Çok ağladı, kafasında ve kalbinde olduğunu bilmediğim şeyler söyledi. Fin, o ev ve yıllar boyunca saçma bir biçimde düşük olan kira için sana minnettar. Para hakkında fikir sahibi olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama varmış, sana minnettar ve ben de."

"Önemli değil Meara."

"Önemli, onun için de benim için de. Eğer bu kadar ucuz olmasaydı hem kendi kiramı hem onunkini ödemeyi beceremezdim, Donal payına düşeni ödese bile sonra kesin cinayet çıkardı. Yani kardeşimin canlı kalmasını ve benim de hapse girmememi sağladın, o yüzden teşekkürlerimi kabul et."

"Rica ederim." Sonra Fin yanına gitti ve Meara'yı kendine çekti, çünkü ağlamaya başlamıştı. "Yeter hadi."

"Donal ve ben eşyalarını kamyona yüklerken tekrar ağlamaya başladı, sanki savaşa gidiyormuşum gibi bana sarıldı. Ki gidiyorum sanırım ama o bilmiyordu. Ayrılmadan önce de Connor ve benim Kutsal İzdivaç olmadan sevişmemize bir şekilde kafayı taktı."

Gülmekten kendini alamasa da Fin onun sırtını sıvazladı. "Senin için çok yoğun bir gün olmuş."

"Annemi kendi evinden sepetledim."

"Böyle bir şey yapmadın. Sen, aileyle dolu bir evde daha mutlu olacağını bildiğinden, onu buraya hapseden zinciri kırmasına yardım ettin. Bir yıl geçmeden sana bunun için teşekkür edeceğine bahse girerim. Şimdi gözlerini kurula *dubheasa.*"

Fin gerileyip ceplerini yokladı, sonra rengârenk bir mendil çıkardı ve bu Meara'yı güldürdü.

"Bu da ne?"

"Fırtınadan sonra her zaman gökkuşağı çıkar." Sonra Fin onun saçından kocaman, açık pembe bir papatya aldı. "Ve yağmur için çiçekler."

"Doğum günü partilerinde büyük bir servet kazanabilirsin."

"Bunu düşüneceğim."

"Ben tam bir pisliğim."

"Hiç de değilsin." Fin ona bir kere daha sarıldı. "Taş çatlasa sadece yarı pisliksin."

Fin, Meara'nın kafasının üzerinden Branna'nın bakışını yakaladı. Ve Branna'nın gülücüğü kalbinin tam ortasına saplandı.

Meara çayını içti, Branna'nın limonlu kurabiyelerinden üç tane yedi, büyü ve iksir yapmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmese de yardım etmek için elinden geleni yaptı.

Havan ve tokmağı kullanarak adaçayı, pire otu, biberiye ezdi. Ezilmiş kalsiyum florür kristallerinin tozunu ölçüp

ayırdı, bakır teli ölçüp makasla kesti ve bütün miktarları Branna'nın günlüğüne tam olarak yazdı.

Connor, Iona ve Boyle'la birlikte gelmeden önce, Branna ve Fin'in istediği bütün malzemeleri hazırlamıştı.

"Bugün bunda iki kez başarısız olduk," dedi Branna onlara, "bu nedenle üçüncünün şans getireceğini umalım. Ayrıca bu sefer Meara'nın eli de değmiş oldu ve bu da bir şans."

"Sen cadı çırağı mısın?" Connor yaklaşıp Meara'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Kesinlikle değilim ama ezebiliyorum ve ölçebiliyorum."

"Anneni yolcu ettin mi?"

"Ettim ve hüngür hüngür ağladıktan sonra buraya geldim, sonra Fin beni kendime getirdi."

"Mutlu ol." Bu sefer Connor onu alnından öptü. "Çünkü o mutlu olacak."

"Buna inanmaya daha yakınım. Çünkü bir saat önce Donal, Maureen'in ve ailesinin annemi bayraklar, çiçekler, pasta ve hatta şampanyayla kraliçeler gibi karşıladığını yazdı. Abartıya bayılan Maureen'in böyle bir şey yapabileceğini aklıma getirmediğim için biraz şaşırdım ama beni uyuz ettiği ilk seferde bunu unutacağım. Donal onun genç kız gibi kıkırdadığını yazmış - annemin, Maureen'in değil."

"Bir ara gidip onu dışarı yemeğe çıkarırız."

Annesi Connor için iyi kalpli demişti. Ve de kibar mizaçlı.

"Kutsal İzdivaç olmadan kızıyla seviştiğin için kendini riske atmış olursun."

"Ne?"

"Sonra açıklarım. Bence Branna senin kanını istiyor."

"Hepinizden," diye karşılık verdi Branna. "Gündönümünden önce büyü için hepinizden aldığım gibi."

"Bu işe yaramamıştı." Branna malzemeleri özenle eklerken, Boyle kaşlarını çatarak kâseye baktı. "Neden bu defa işe yarasın?"

"Onun kanı var, yerden ve kılıçtan aldık," dedi Fin. "Bu onun gücünü de içine katıyor, yani karanlığı da ona karşı kullanacağız."

"Atölyeyi gizle Connor." Branna tuzu ölçerek kâseye koydu. "Iona, istersen mumlar orada. Hepimiz burada olduğumuzu göre bu sefer bunu, bir halkanın içinde birlikte yapacağız."

"İçinde ve dışında," diye başladı, "içinde ve dışında, burada şeytanın sonunu planlayacağız." Branna bir parça bakır alarak, onu döndürerek bir insan şekline getirdi. "Saklandığı gölgelerde sabırla bekleyeceğiz ve onun gerçek biçimini tuzağın içine getireceğiz."

Bakır figürü, ufak şişeleri, büyük kristal bir küre ve eski hançeri gümüş tepsiye koydu.

"Çemberi oluşturalım."

Meara bu ritüeli onlarca kez görmüştü ama her seferinde ürperiyordu. Bir el hareketiyle bütün mumların yanışını, geniş bir çemberin oluşturulmasını ve herkesin nasıl sessiz ve sakin göründüğünü.

Üçlü ve Fin dört ana yönde durdu ve her biri elementleri, tanrı ve tanrıçaları, rehberlerini çağırdı.

Iona'nın büyüyle çağırdığı ateş, yerden otuz santim yükseklikte havada asılı duran gümüş kâsenin altında bembeyaz yanmaya başladı.

Bitkiler, kristaller ve kutsanmış su Branna'nın elinden döküldü, Connor'ın çağırdığı havayla karıştı. Fin'in avu-

cundan bir cadının gözyaşlarıyla ıslanmış kara toprak ezilerek döküldü.

Ve kan.

"Cesur ve dürüst bir yürekten." Iona ritüel bıçağıyla Boyle'un avuç içini çizdi. "Bir olarak benimkiyle karıştırmak için."

Sonra Ioana kendi avucunu çizdi ve elini onunkine bastırdı. "Hayat ve ışık, ışıl ışıl yanıyor," dedi, karışan kanın kâseye akmasına izin verirken.

Connor, Meara'nın elini tutup avuç içini öptü. "Sadık ve güçlü bir yürekten." Onun avuç içini ve kendininkini çizdi. "Yanlışı doğru kılmak için benimkiyle birleş. Hayat ve ışık, ışıl ışıl yanıyor."

Branna, Fin'e döndü, elini tutmaya çalıştı ama genç adam elini geri çekti ve gömleğinin omzunu aşağı indirdi.

"İşaretten al."

Branna kafasını sağa sola sallayınca, Fin onun bıçağı tutan elini bileğinden kavradı. "İşaretten."

"Dediğin gibi olsun."

Branna bıçağı beş köşeli yıldızın, lanetinin ve mirasının üzerine koydu.

"Onun işaretinden akan kan, benimkiyle karışsın. Beyaz ve siyah." Kan kana değdiğinde, mum alevleri yükseldi.

"Karanlık ve aydınlık, güç ve kuvvet, ışık ve hayat ışıl ışıl yanıyor."

Kan elinden aşağı ince bir çizgi halinde kâseye döküldü, içindeki iksir dumanlar çıkararak kaynayıp köpürdü.

"Sorcha adına, önceden gelen ve sonradan gelen herkesle bu savaşı yapmak için gücümüzü birleştiriyoruz. Seni gölgeden çıkaracak, ışığa yönlendireceğiz."

Bakır figürü fokurdayan iksirin içine attı. Kâsede turuncu, sarı ve kırmızı alevler parıldadı, bir kasırga gibi gürledi ve binlerce ses kâseden seslendi.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Branna kâsenin içine baktığında derin bir nefes verdi. "Doğru. Bu doğru. Bu onu bitirebilir."

"Ateşi serbest bırakmalı mıyım?" diye sordu Ioana.

"Onu bir saat kaynamaya bırakacağız, geceleyin ateşi söndürürsün. Ve Samhain'da onu bununla öldüreceğiz."

"O zaman şimdilik işimiz bitti mi?" diye sordu Meara.

"Şimdilik bitti, bu yüzden kafamı boşaltmak için bir kadeh şarap içeceğim."

"O zaman biz bir dakikaya döneriz. Sadece şeye ihtiyacım var..." Meara çoktan Connor'ı odadan çıkarmak için çekiştirmeye başlamıştı. "Connor'a bir dakika ihtiyacım var."

"Ne oldu?" Connor atölyenin arkasından mutfağa doğru, panik olmuş bir halde sürüklenirken endişelendi. "Keyfin mi kaçtı? Ritüel yoğundu, biliyorum ama-"

"Öyleydi. Öyleydi," dedi Meara adeta şarkı söylercesine, bir yandan da Connor'ı merdivenlerden yukarı sürüklemeye devam ediyordu.

"*Kan yüzünden mi? Biliyorum ürkütücü görünüyor* ama iksiri için gerekliydi."

"Hayır. Evet. Tanrım. Hepsiydi!" Meara nefessiz kalarak onu yatak odasına itti ve arkasından kapıyı çarparak kapattı.

Sonra Connor'ın ağzını kendi ağzıyla kapadı.

"Ah," dedi Connor sonunda ne olduğunu anlayarak, bu sırada kazağı parçalanırcasına çıkarılmıştı.

"Hemen istiyorum." Meara, onun atletini sıyırdı ve dişlerini çıplak omzuna geçirdi. "Hadi ver."

Connor olan biteni biraz yavaşlatabilirdi -biraz- ama Meara çoktan kemerini açmıştı bile, bir erkek bu durumda ne yapabilirdi ki?

Meara'nın kazağını başından çıkarmaya çalıştı -bir kadını soymak hayatının en büyük zevklerinden biriydi- ama meşgul olan ellerine takıldı. Connor bir an kazağı tamamen lime lime etmeyi düşündü ancak sonra-

"Ah, cehenneme gitsin."

Meara bir saniye sonra baktığında çırılçıplak olduğunu fark etti, dahası Connor da çıplaktı.

"Evet, evet, evet." Meara onun saçını tuttu ve dudaklarına kelimenin tam anlamıyla saldırdı, Connor göğüslerini avuçladığındaysa zevkten inledi.

Şehvetten hiç bu denli vahşileşmemiş, böyle yoğun bir istek duymamıştı. Belki de büyüyle dolu havada, ateşin titreşimindeki bir şey, güç ve büyülerin birbirine karışması Meara'nın da içine girmişti.

Bütün bildiği ya Connor'a sahip olacağı ya da delireceğiydi.

Bunu istiyordu, onu istiyordu, hepsini istiyordu.

Connor'ın dokunuşları artık yavaş değildi, hırslı, sert ve sabırsızdı. Meara da dokunulmayı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi sahip olunmayı istiyordu.

Connor hızla döndü ve onun sırtını kapıya dayadı. Connor üzerine atlamadan önce, Meara'nın onun ateşli ve vahşi gözlerinin içine bakmak için sadece bir anı oldu.

Bana sahip olmazsa delireceğim, diye düşünmüştü Meara ama şimdi Connor ona sahip oluyordu ve kelimenin tam anlamıyla delirmişti.

Connor'ın temposuna ayak uydurarak bacağını beline doladı. Tırnaklarını erkeğine geçirdi -sırtına, omuzlarına- ısırdı, tenini sıyırdı. Connor onu esir eden çılgın zevki ateşleyen bu keskin ve küçük acılara şükretti. Kanı damarlarında zonklarcasına akarken, Connor nefes nefese ve şiddetli bir ritimle, Meara'nın içinde her hamlede daha sert ve daha hızlı gidip geliyordu.

Meara çığlık atarak, dehşet ve doyumsuzluğun birleştiği bir ses çıkardı. Connor kalçalarını kavrayıp yukarı kaldırınca, Meara iki bacağını onun beline doladı.

Meara kendini onun şehvetiyle doldururken, son çığlığı titreyen bir iç çekmeye dönüşerek tükendi.

Birbirine dolanmış kol ve bacakları ter içinde kalmıştı, yumuşakça yere doğru kaydılar.

"Tanrım. Sevgili Tanrım!" Meara boğulmaktan kıl payı kurtulmuş gibi derin derin nefes aldı.

Connor da nefesini sakinleştirmeye çalışırken gözlerini kapadı ve Meara'yı göğsüne çekerek sırtüstü yere uzandı.

"Yer sarsılıyor mu?"

"Sanmıyorum." Connor gözlerini açtı, tavana baktı. "Belki. Hayır," dedi. "Bence biz sarsılıyoruz ya da titremekten daha fazlası diyebilirsin. Bildiğim kadarıyla, deprem sonrasında artçı sarsıntılar olur."

Connor onu okşamak için uzandı ve elini onun göğsünün üstüne koydu. İyi bir yer. "Peki, iyi misin?"

"İyi değilim. Harika ve şaşkınım. Yeniden uçmuş gibi hissediyorum. Sanki içimden dışarı doğru bir güç taşıyor ve içimde davullar çalıyor. Özür dilerim, kendimi kontrol edemedim."

"Affedildin. Ben affedici bir adamım."

Meara kahkaha atıp eline uzandı. "İşte buradayız, çıplak ve tükenmiş bir halde yerde. Odan ise her zamanki gibi karmakarışık."

Connor kafasını çevirip etrafa göz gezdirdi. Çok da berbat değil, diye düşündü. Etrafa saçılmış ayakkabılar, çizmeler, kıyafetler ve kitaplar olduğu doğruydu. Ancak tekrar içine girecekken, yatağı düzeltip durmanın amacını hiç anlamıyordu ve bu, kardeşiyle arasında ciddi bir tartışma konusuydu.

Meara'yı memnun etmek için elini salladı, ayakkabıları, çizmeleri, kıyafetleri ve kitapları bir köşede topladı. Onların hakkından gelirdi - bir ara.

Sonra Connor elini tekrar salladı, havadan gül yaprakları yağmaya başladı. Meara gülüp bir avuç gül yaprağını aldı ve ona fırlattı.

"Sen budala bir romantiksin Connor."

"Romantizmde budalaca bir şey yok." Meara'yı kendine çekip başını omzuna yasladı. "İşte, böyle daha iyi."

Meara buna itiraz edemezdi. "Aşağı inmeliyiz. Neden yukarı çıktığımızı merak edeceklerdir."

"Neden yukarı çıktığımızı bildiklerine bahse girerim. Yani biraz zaman geçirebiliriz."

Biraz, diye karar verdi Meara. "Kıyafetlerime ihtiyacım olacak, artık onları her nereye gönderdiysen."

"Onları sana geri getireceğim. Ama şimdi değil."

Meara kafası onun omzunda, üzerlerine gül yaprakları yağarken hiç olmadığı kadar mutluydu.

14

Eylül yerini acımasızca Ekim ayına bırakırken Branna, Connor ve Iona'yı arka bahçesindeki sebzelerin hasadına yardım etmeye zorladı. Kendisi havuç ve turpları çıkarırken, Iona'yı bezelye toplaması, Connor'ı da patatesleri kazıp çıkarması için görevlendirdi.

"Çok güzel kokuyor." Iona havayı koklamak için doğruldu. "Baharda onları ektiğimizde, her şey taze kokuyordu ve bu harikaydı. Şimdi ise olgun kokuyorlar."

Connor kürekle toprağı kazarken Iona'ya kötü bir bakış attı. "Bütün bunları, sana sebzeleri yıkaman, pişirmen ya da haşlaman için emirler yağdırırken de söyle."

"Bu sebzelerle yaptığım yemekleri yerken sızlanmıyorsun ama. Aslında..."

Branna bağdan dolgun bir kiraz domatesi koparark kokladı. "Bu gece kendime rokforlu domates çorbası yapacağım."

Kardeşinin bu yemeği ne kadar sevdiğini bildiğinden Branna, Connor'ın bakışlarını görünce güldü. "Beni çalıştırmaya devam ettirmek için akıllıca bir plan."

"Ben akıllı biriyim zaten."

Hasat yapmak Branna'nın keyfini yerine getiriyordu. Doğanın sunduklarını gelecek kış için konservelemek ona hoş bir başarı hissi veriyor.

"Iona birkaç tane salatalık toplayabilirsin. Daha sonra bir güzellik kremi yapacağım, salatalık da lazım."

"Bu kadar çok işi yapmayı nasıl beceriyorsun, bilmiyorum. Eve, bahçeye göz kulak ol, yemek pişir, dükkânı yönet, kötü büyücüyü yok etmek için plan yap."

"Belki sihirdir." Branna sepetine biraz daha domates koydu. "Ama yaptığım şeyi sevdiğim bir gerçek, o yüzden çoğu zaman çalışmak gibi gelmiyor bana."

"Bunu elinde kürek olan adama da anlat," diye yakındı Connor ve elbette görmezden gelindi.

"Sen de birçok iş yapıyorsun," dedi Branna, Iona'ya. "Her gününü ahırları temizleyerek, saman balyaları taşıyarak, muhtemelen sürekli aynı soruları soran turistlerle ormanda gezinerek geçirmekten rahatsız olmuyorsun. Üstüne, mumu bile zorlukla tutuşturduğun geçen kıştan beri yeteneklerini geliştirmek için yaptığın tüm o alıştırmaları ekle."

"Ben de hepsini seviyorum. Bir evim, işim ve amacım var. Bir ailem ve beni seven bir adam var." Iona, yüzünü gökyüzüne çevirerek, derin nefes aldı. "Ve büyüm var. Buraya gelmeden önce sadece buna dair belirtiler ve gerçek bir aile olarak sadece büyükannem vardı." Iona salatalıkların yanına giderek ikisini kopardı. "Yine de küçük bir bahçe yapabilmeyi çok isterdim. Eğer sebzeleri konserve yapmayı da öğrenirsem, pişirme işinin çoğunu Boyle yaptığından üzerime düşeni yerine getirmiş gibi hissedebilirim."

"Boyle'un evinde sadece bir kişiye yetecek kadar oda var. Evlendiğinizde orada kalmayı mı planlıyorsunuz?"

"Ah, şimdilik idare eder. Ev iki kişi için fazlasıyla uygun, ayrıca yakın olmak istediğimiz her şeye ve herkese yakın. Ama... bir aile kurmak istiyoruz ve ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi."

Branna, bu yazdan kalma günde, güneş beyaz, pofuduk bulutların arasında bir görünüp bir kaybolurken hasır şapkasını düzeltti.

"O zaman Fin'in garajının üstünde bir oda değil, bir evin olsun istiyorsun."

"Bunu düşünüyoruz ama ikimiz de size, ahırlara yakın olmaktan vazgeçmek istemiyoruz, aslında sadece bunun üzerine düşünüyoruz." Iona işe dönerek açık sarı renkte bir kabak kopardı. "Öncelikle planlanması gereken bir düğün var, gelinliğim ve çiçekler için bile henüz karar veremedim."

"Ama ikisi için de aklında bir şeyler vardır."

"İstediğim gelinliğe dair bir hayalim var. Bence- Connor dürüst olmak gerekirse, bu konuşma kafanı şişirip seni kafasız hale getirebilir."

"Patatesler zaten bunu yaptı." Connor onları topraktan çıkardı ve sepete koydu.

"Her neyse, uzun, beyaz bir gelinlik istiyorum ama parlak, modern bir şey yerine vintage bir gelinlik düşünüyorum. Kuyruk ya da duvak olmayacak, daha sade ama yine de güzel. Büyükannemin giydiği gibi bir şey ama biraz güncellenmiş hali. Büyükannem bana kendi gelinliğini verebilirdi aslında ama onunki fildişi, ben ise beyaz istiyorum. Ayrıca aile yadigârı bir gelinlik giymeyi çok istesem de arkası fazla uzun."

Iona bir domatesi koparıp taze taze ağzına attı. "Tanrım, bu çok lezzetli. Her neyse, fikir edinmek için internetten bakıyorum ve Samhain'den sonra, sen, ben ve Meara alışverişe çıkarız diye umuyordum."

"Çok isterim. Ya çiçekler?"

"Bu konuyu da düşündüm ama sonra fark ettim ki... Senin çiçeklerini istiyorum."

"Benimkileri mi?"

"Senin çiçeklerinin, bahçenin görünüşünü kastediyorum." Iona yüksükotlarının, begonyaların ve Latin çiçeklerinin uyumlu karışımına doğru elini salladı. "Belirli bir tür ya da renk değil. Hepsi. Bütün bu renk cümbüşü, tam da onları ekmeyi becerdiğin şekil yüzünden hepsi bir arada uyumlu ve baş döndürücü görünüyor."

"O zaman sen Lola'yı istiyorsun?"

"Lola mı?"

"Bir çiçekçi, Galway'de bir yeri var. Benim bir müşterim. Çiçek aranjmanları hazırlamak elleri berbat ettiğinden, ona küplerce el kremi gönderiyorum. Düğünler için yaptığı aranjmanlarla uyumlu olduğundan sık sık toptan mum siparişi de veriyor. Çiçek konusunda bir sanatçıdır. Eğer istersen onun numarasını verebilirim sana."

"İsterim. Kulağa harika gibi geliyor."

Iona, Connor'a baktı. Dünyanın sırrı kabuğuna yazılmış gibi bir patatesi inceliyordu.

"Kafanı şişireceğim konusunda seni uyarmıştım."

"Hayır, konu o değil. Beni aile, bahçe ve çiçekler üzerine düşünmeye ittin. Bana, Teagan'ın annesinin mezarına ekmemi istediği çan çiçeğini hatırlattın. Henüz onu ekmedim."

"Sorcha'nın kulübesine gitmek şu anda çok büyük bir risk olur," dedi Branna.

"Biliyorum. Ama yine de bütün istediği buydu. Meara'yı iyileştirmeye yardım etti ve tek istediği çiçeği ekmemdi."

Branna sepetini yere bırakarak kardeşinin yanına geldi ve eğilip gözlerinin içine baktı. "Ve ekeceğiz. Çan çiçeğini ekeceğiz, eğer istediğin buysa bir hektar çan çiçeği ekeriz ve annesini onurlandırırız. Ama Samhain sonrasına kadar bizden kimse Sorcha'nın mezarının yanına gitmeyecek. Bunun için söz ver bana."

"Kendimi ve bunu yaparak sizi riske atamam. Ama bir söz verdim ve bu beni çok zorluyor Branna. O sadece küçük bir kız çocuğuydu. Ve sana benziyordu," dedi Iona'ya, "sana bakınca da sanki Sorcha'nın Brannaugh'sına bakıyor gibi oluyorum Branna. Gözlerinde çok fazla keder ve sorumluluk vardı, sık sık senin gözlerinde de gördüğüm gibi."

"Yeminimizi yerine getirince, tüm o keder ve sorumluluk bitecek." Branna kardeşinin kirli elini tuttu. "Bizim bildiğimiz gibi onlar da bunu bilecek. Bundan eminim."

"Neden bunu göremiyoruz? Sen, ben ve Iona, birlikte üçlü olarak? Bunun nasıl biteceğini neden göremiyoruz?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Bir seçim hakkı olduğu sürece, sonuç hiçbir zaman belirlenemez. Onun sahip oldu şey ve daha önce olanlar, görüşümüzü puslandırıyor Connor."

"Biz ışığız." Iona bezelye sepetiyle ayağa kalktı, kot pantolonun dizlerinde toprak vardı ve Boyle'un verdiği yüzük parmağında parlıyordu. "Neyle gelirse gelsin, nasıl gelirse

gelsin, onunla dövüşeceğiz. Ve biz kazanacağız, buna inanıyorum. Buna sen de inandığın için inanıyorum," dedi Connor'a bakarak. "Çünkü tüm hayatını buna adadın ve inandın. O takas ettiği karanlık gücünün arkasına saklanan zorba bir piç kurusu." Iona elini kalbinin üzerine koydu. "Bizim sahip olduğumuz güç ise kandan ve aydınlıktan geliyor. Onu öldüreceğiz ve cehenneme göndereceğiz. Bunu biliyorum."

"İyi söyledin. İşte bu." Branna, Connor'ı dürttü. "Iona'mızın Aziz Crispin Günü konuşması."

"İyi konuşmaydı. Ama bu ruh halimden kurtulamıyorum. Sebebi de yerine getirmediğim bu söz."

"Yerine henüz getirmedin," dedi Branna. "Ama senin bu durumda olmana neden olan sadece bu ve patatesleri kazman olamaz. Meara ve sen tartıştınız mı?"

"Henüz değil. Cabhan'ın onunla ilgilenme şeklinden zaman zaman endişelenmiş olabilirim. Bizim silaha karşı silahımız, büyüye karşı büyümüz var. Meara'nın ise sadece zekâsı, iradesi ve eğer yanındaysa kılıcı var."

"Ve bu çok işine yarıyor. Ayrıca senin koruyucu taşlarından takıyor ve yaptığımız tılsımları taşıyor. Yapabileceğimizin hepsi bu."

"Ellerimde onun kanı vardı." Connor ellerine baktı, Meara'nın ıslak kanı yerine toprak vardı. "Bunu unutamıyorum, bu yüzden sürekli bir bahane bularak, sırf güvende olduğundan emin olmak için günde yarım düzine mesaj atıyorum ona."

"Seni bu yüzden dümdüz edecek."

"Bunu biliyorum."

"Ben de Boyle için endişeleniyorum. Üstelik Cabhan

dikkatini ona yöneltmedi bile," diye ekledi Iona. "Bizle aynı güce sahip olmayan, değer verdiğimiz iki insan için kaygılanmamız doğal." Branna'ya baktı. "Sen de endişeleniyorsun."

"Endişeleniyorum, evet. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını bilsem de endişeleniyorum."

"Eğer yararı olacaksa, iş günümün çoğunda Meara ile olacağıma söz veriyorum. Ayrıca kurdun gölgesini gördüğü günden beri, bir grubu tura götürdüğünde atının yelesine bir tılsım takıyorum," dedi Iona.

Connor güldü. "Öyle mi?"

"Meara beni şımartıyor ve Boyle da öyle. Diğer atlara da tılsımlar takıyorum. Gece onları ahırlarda bırakmamız gerektiğinden, bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Geçen gün Meara'ya bir losyon verdim, her gün kullanmasını ve benim için test etmesini istedim." Branna gülümsedi. "Onu tılsımladım."

"Kayısı ve bal kokan losyon mu? Çok tatlı." Connor, Branna'yı yanaklarından öptü. "Bu hem büyülü hem de çok romantikti, teşekkürler. Ek tedbirler alacağınızı bilmeliydim. Bana gelince, Meara benim görüş alanımda olmadığı zamanlarda Roibeard'in görüş alanında oluyor."

"Pekâlâ, onu bir saate kadar Merlin'in gözetimine bırakıp şahinciliğe gidebilirsin - Fin buna gönüllü olacaktır." Branna yavaşça doğruldu. "Patatesleri küçük kilere koy ve şahinini gezmeye götür. İkiniz de zamanı iyi değerlendirebilirsiniz diye umuyorum."

"Haşlama, pişirme ve geri kalanlar ne olacak?"

"Azledildin."

"Ya çorba?"

Branna güldü, hafifçe kafasına vurdu. "Bir fikrim var. Boyle'a, Meara'ya burada ihtiyacım olduğunu söyle..." Branna ışıldayan güneşe bakıp zamanı hesapladı. "Üç saat yeter. Sonra geri kalanınız altı buçukta burada olabilirsiniz. Iona'nın topladığı rokalardan bir salata yaparız, yanında çorbamız, biraz esmer ekmeğimiz ve kremalı pastamız da olacak."

"Pasta mı? Neyi kutluyoruz?"

"*Céili** yapacağız. Burada parti yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Connor ellerini pantolonuna silip ayağa kalktı. "Daha sık huysuz olmam gerektiğini anlıyorum."

"İkinci defa işlemez. Git şu patatesleri kilere koy, gidip şahinini bul ve altı buçukta burada ol."

"Bunların hepsini yapacağım. Teşekkürler."

Branna döndü, şimdi altı kişi için çorba yapacağından biraz daha domates topladı ve Connor gittikten sonra Iona'ya göz attı.

"Henüz bilmiyor," dedi Iona. "Bilseydi sana söylerdi. Kimseye olmasa da sana söylerdi. Yani ona âşık olduğunu bilmiyor."

"Henüz bilmiyor ama yaklaşıyor. Elbette onu bütün hayatı boyunca sevdi, bunun kendini inandırdığından başka tür bir sevgi olduğunu fark etmesi zaman alacaktır."

Branna, kardeşi ve Meara'yı düşünerek eve doğru baktı. "Meara birlikte hayat kurup ömrünü geçirmek isteyeceği tek kişi. Diğerleri kalbine dokunmuş olabilir ama Meara dışında kimse kalbini kıramaz."

---

*İrlandalıların müzik ve dansın eşlik ettiği partilerine verdikleri isim. (Ç.N.)

"Meara asla kırmayacaktır."

"Meara onu seviyor ve her zaman sevdi. Ayrıca Connor ömrünü geçirmek isteyeceği tek kişi. Ama onun da aşka ve aşkın gücüne inancı yok. Eğer kendine ve Connor'a güvenebilirse, birlikte bunu başaracaklardır. Güvenemezse, hem kendi kalbini hem de Connor'ın kalbini kıracak."

"Aşka ve onun gücüne inanıyorum. Eğer şans verilirse Meara'nın da bunu kavrayacağına, buna tutunacağına ve üzerine titreyeceğine inanıyorum."

"Hiç olmadığım kadar haklı olmanı umuyorum." Branna derin bir nefes verdi. "Bu arada, ikisi de neden dünyada başka kimsenin kendilerini şu an hissettikleri gibi hissettirmediğini henüz çözemediler. Kalp, acımasız ve gizemli bir şeydir. Hadi, topladıklarımızı içeri götürüp yıkayalım. Çorbanın nasıl yapılacağını sana anlatacağım, sonra da Meara gelmeden önce ne kadar konserve yapabileceğimize bakarız."

Meara zamanında ama keyifsiz geldi.

Mutfağa sessizce girip ellerini beline koydu, tezgâhta soğuyan rengârenk sebze konservelerine ve ocakta kaynayan çorbaya kaşlarını çatarak baktı.

"Bütün bunlar da ne? Eğer beni buraya mutfak işi yapmak için çağırdıysanız, çok fena hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Bütün gün yeteri kadar çalıştım."

"Neredeyse bitirdik," dedi Branna memnuniyetle.

"Ben bir bira alıyorum." Meara buzdolabına gitti, bir şişe bira çekip dışarı çıkardı.

"Ahırlarda her şey yolunda mı?"

Meara, Iona'ya doğru dönüp baktı. "Yolunda mı? Ah,

Ekim ayında yazdan kalma bir gün olması ve elli kilometre içindeki herkesin bugün ata binmekten başka hiçbir şey yapmamaya karar vermesi nedeniyle kesinlikle yolunda olmaktan daha fazlasıydı. Bir grubu gezdirmeye çıkmadığım zamanlarda ise tımar yapıyor, eyerleri takıp çıkarıyordum." Açmadan önce birayı havada salladı. "Ve Caesar, Rufus'un kıçını ısırmayı kafasına koymadı mı? Ben de onu süren İspanyol kadına atlar arasında boşluk bırakmasını söyledim. Ama karşımda histerik bir İspanyol kadın vardı. Kadın histerisini İspanyolca ifade ettiği ve konuşmanın yarısını elleriyle yaptığı için -dolayısıyla dizginler havalandığı için Caesar dörtnala gitmesini istediğini sandı- dediği hemen hemen hiçbir şeyi anlamadım."

"Ah, Tanrım." Iona bir kahkaha patlattı.

"Ah, elbette bu sana eğlenceli gelmiştir."

"Sadece biraz, çünkü sorun olmadığını biliyorum ve eğer süremiyor olsaydı kadını Ceasar'ın üstüne çıkarmayacağının farkındayım."

"Her şeye rağmen, kahrolası İspanyol istilacılar gibi at sürüyordu ve dörtnala gitmek için konuyu saptırdığı şüphesine kapıldım. Neyse ki senin Alastar'ının üstündeydim ve onu kolayca yakaladım. Kadın bildiğin sırıtıyordu, gerçi Caesar'ın dizginlerini tutup çektiğimde arkasını dönerek gülüşü gizlemeye çalıştı. Ve yemin ederim-" Meara yüzü mosmor bir renkte bir an sustu. "Yemin ederim ki iki at bunun üzerine sağlam bir kahkaha attı." Birasını kafaya dikti. "Sonraki grubum ise beş gençti. Beş genç kız. Ama bunu size anlatamayacağım, yoksa ben de bir İspanyol histerisi geçirebilirim. Ve siz de." Meara sustu, suçlayıcı bir şekilde Iona'yı dürttü. "Sense patronla yattığın için bahçelerde gezip tozmak için izinliydin."

"Tam bir şıllığım."

"Kesinlikle!" Meara yeniden birasından içti. "Biliyorsunuz benim sihrim olmadığından, bu mutfak ya da bahçe işini yapmak için en az bir biraya daha ihtiyacım var."

Branna kavanozların olduğu tarafa baktı ve kapaklarının üzerinde bir işaret belirdi. "İyi fikir. Zaten işimiz de bitti. Hadi bu günlük izin yapalım."

Meara birasını bu defa yavaşça içti. Sen bir büyünün etkisi altına mı girdin diye sordu. "Ya da viski şişesinin içine mi düştün?"

"İkisi de değil ama birazdan bolca viski olacak. *Céili* yapıyoruz."

"*Céili* mi?"

"İlk hasadımı yaptım, konservemi de. Ekim ayında yazdan kalma bir gün yaşıyoruz." Branna ellerini kuruladı. "Yani sesini şarkı söylemeye hazırla Meara ve dans ayakkabılarını giy. Parti havasındayım."

"Bunun bir büyü olmadığından emin misin?"

"Çalıştık ve üzüldük, plan yaptık ve kumpas kurduk. Güzel bir gece geçirmenin zamanı geldi. Cabhan'ın müziğimizi duyup kulaklarının patlamasını dileyelim."

"Bunu tartışmayacağım." Meara daha düşünceli bir şekilde, birasından bir yudum aldı. "Bu olağanüstü havanızı bozmaktan nefret ediyorum ama bugün onu iki kez gördüğümü size söylemem gerek - *gölgeyi. Önce* insan, sonra kurt olarak. Sadece izledi ama sinirlerimi oynatmaya yetti."

"Bu yüzden yapıyor zaten, ona bizi hayatı yaşamaktan vazgeçiremeyeceğini göstereceğiz. Bu arada ikinize de yukarıda ihtiyacım var."

"Sürprizlerle dolusun," dedi Meara. "Peki diğerleri bir partinin yapmanın peşinde olduğunu biliyor mu?" diye sordu, yukarı çıkmaya başladıklarında.

"Connor herkese haber verecek."

Branna onları kendi yatak odasına götürdü, Connor'ınkinin aksine her şey yerli yerindeydi.

Duvarları ağaç kabuğu desenli, koyu orman yeşili renginde ydi ve Meara onun ormanının derinliklerinde uyuyor gibi göründüğünü düşündü. Denizkızları, periler, ejderhalar ve elflerle süslenmiş resimlere uygun sanatsal objeler özenle seçilmişti.

Yatağın başlığına ve ayak kısmına Kelt üçlü düğümü işlenmişti. Kalın ve beyaz kuş tüyü yorganının üzerine bir sürü yastık yığılmıştı. El oyması antika sandık yatağın ayakucunda duruyordu ve Branna'nın en kıymetli eşyalarını saklıyordu.

Branna dolabından uzun bir kanca çıkardı ve tavandaki küçük çentiğe takıp çatı katının kapısını ve merdivenlerini aşağıya doğru çekti.

"Bir şey almam gerekiyor. Bir dakikaya gelirim."

"Burası her zaman öyle huzurlu hissettiriyor." Iona pencereye doğru yürüyüp bahçelerin ve ağaçların üzerinden yükselen ilerideki yeşil tepelere doğru baktı.

"Connor ve Branna birlikte iyi iş başardılar. Büyük küvetli yatak odalı banyolarını ve bir hektarlık makyaj masasını kıskanıyorum. Benim bu kadar büyük bir makyaj masam olsaydı, onu darmadağın ederdim."

Meara banyodaki makyaj masasına bakmak için başını eğdi. "Güzel bir vazoda gelinçiçekleri, bir tabakta şık sabunlar, gümüş şamdanlarda üç büyük beyaz mum. Kesinlikle cadı işi ama çok düzenli."

"O huydan bana da biraz geçmesini isterdim," dedi Iona, Branna merdivenlerden aşağı büyük, beyaz bir kutuyla inerken. "Ah, sana yardım edeyim."

"Hallettim. Ağır değil zaten." Kutuyu beyaz yorganın üzerine koydu. "Düğünlerden, gelinliklerden, çiçeklerden ve bunların hepsinden konuşurken, aklıma bu geldi."

Kutudan kat kat kıvrılmış pelür kâğıtları arasında uzun, beyaz bir elbise çıkardı Branna.

Tam da beklediği gibi Iona'nın nefesi kesildi.

"Ah, bu çok güzel. Göz kamaştırıcı."

"Öyle, evet. Büyük büyükannem düğün gününde bunu giymiş ve sana yakışacağını düşündüm."

Gözleri fal taşı gibi açılan Iona bir adım geriledi. "Yapamam. Yapamam Branna, bu senin olmalı, senin gelinliğin olmalı. Senin büyük büyükannenin gelinliği."

"Benim olduğu kadar senin de akraban. Çok güzel ama bana yakışmaz, ayrıca bana uygun değil. O da senin gibi, ufak tefekti."

Branna kafasını kaldırıp, gelinliği Iona'nın üstüne tuttu. "Senden bunu denemeni istiyorum, lütfen bu isteğimi yerine getir. Eğer senin istediğin şey değilse de bir mahsuru olmaz."

"Iona denesene hadi!"

"Tamam, tamam! Ah, bu çok eğlenceli." Iona olduğu yerde sevinçle soyunmaya başladı. "Bugün bir gelinlik deneyeceğim aklıma gelmemişti."

"Oysa iç çamaşırların balayı için gibi." Meara, Iona'nın uçuk mavi dantel sütyen ve buna uygun külotuna kaşlarını kaldırarak baktı.

Branna gelinliğe girmesi için ona yardım ederken güldü.

"Arkasını düğmeler misin Meara?" dedi Branna, Iona dantelli kollarına dikkatlice kollarını sokarken.

"Milyonlarca düğme var, çok ufaklar ve inciye benziyorlar."

"Büyük büyükannemin adı Siobhan O'Ryan'dı, Colm O'Dwyer'la evlendi. Senin de büyükannenin halasıydı. Topuklu ayakkabı giyeceğine göre, boyu iyi diye düşünüyorum." Branna dantel kenarları kabarttı.

"Sanki senin için yapılmış gibi üstüne oturdu." Meara düğmeleri iliklemeye devam etti.

"Ah, bu çok güzel." Iona, Branna'nın uzun aynasında kendine gülümserken, parmak uçlarıyla dantele ve eteğinin kat kat kuyruğuna dokundu.

"İşte bu! Hepsi bitti," dedi Meara, son düğmeleri de ilikledikten sonra. "Tablo gibisin Iona."

"Öyleyim. Gerçekten de öyleyim."

"Eteği mükemmel oldu." Branna başıyla onaylayarak Iona'nın etrafında dolaştı. "Yumuşak, romantik, abartılı değil ama yeterince süslü. Ama sanırım üst kısmında birtakım değişiklikler yapılabilir. Ne çok eski moda ne de çok mütevazı."

"Ah, ama bunu değiştiremeyiz. Bunca yıl onu saklamışsın."

"Değiştirilebilen her şey yeniden değiştirilebilir. Etrafında dön." Branna, Iona'nın yüzünü kendine ve sırtını aynaya doğru çevirdi. "Bunlar gitmeli." Branna ellerini kollarına sürdü ve dokunuşuyla yok oldular.

"Şimdiden daha iyi oldu. Ya sırtı? Şuna ne dersin?"

Branna gelinliğin arkasına, belinin hemen üzerine kadar bir sırt dekoltesi açtığında Meara eliyle ona zafer işa-

reti yaptı. "Evet, güçlü güzel bir sırtı var, bunu göstermeli. Şimdi de üst kısma bakalım."

Branna kafasını bir o yana bir bu yana eğip, Iona'nın etrafında döndü. "Belki burası..." Gelinliğin üst kısmını göğüslerinin üzerinde düz bir *şerit* ve ince askıları olacak şekilde değiştirdi.

Meara kollarını kavuşturdu. "Bu hoşuma gitti!"

"Hmm, tam olarak olmadı." Branna bu defa askısız omuzları açıkta bırakan bir tarz denedi. ve Meara'yla birlikte incelemek için geri çekildi.

İkisi de kafasını salladı.

"Sadece şunu..."

"Hayır!" Iona omzunun üzerinden aynaya bakmaya çalıştığında ikisi de itiraz etti.

"İlk yaptığın daha iyiydi."

"Öyleydi ama..." Branna model kafasında belirene kadar gözlerini kapadı, sonra açıp ellerini yavaşça üst kısma doğru salladı.

"İşte bu!" Meara, Iona'nın omzuna elini koydu. "Hadi, şimdi bir bakalım."

"Tamam. Beğenmediysen, söylemen yeter. Dön bak."

Iona aynaya doğru döndüğünde bakışları her şeyi anlatıyordu. Yüzünde sadece memnun bir gülümseme yoktu, nefesi kesilmişti ve ışıl ışıl bir ifadeyle, şaşkınlıkla kendine bakıyordu.

Gelinliğin dantellerle süslü kalp şeklinde askısız bir dekoltesi vardı, bel oyuğundan ise kenarları dantelli tül yumuşak ve romantik katlarla aşağıya doğru dökülüyordu.

"Bunu beğendi," dedi Meara gülerek.

"Evet, evet. Anlatamayacağım kadar çok sevdim. Ah,

Branna." Iona'nın gözleri aynada kuzininin gözleriyle buluştuğunda, yaşlarla hafifçe parıldıyordu.

"Sırtı benim fikrimdi," diye hatırlattı Meara ve Iona bakmak için döndü.

"Ah! Ah, Meara. Olağanüstü. Muhteşem. Bu dünyadaki en güzel gelinlik." Ioana kendi etrafında dönerken, gözyaşları içinde güldü. "Ben bir gelinim."

"Neredeyse. Hadi biraz daha oynayalım."

"Ah, lütfen." Iona kollarını göğsünde birleştirdi. "Branna, onu tam olarak bu haliyle sevdim."

"Gelinliği değil. Sen duvak olmasın demiştin ve sana katılıyorum. Peki bunun gibi bir şeye ne dersin?"

Iona'nın parlak saçlarının üstünden ellerini geçirdi ve Iona gül goncalarıyla süslü rengârenk bir saç bandı takmış oldu. "Bence bu gelinliğe de sana da yakıştı. Kulakların için de bir şey bulalım. Büyükannenin bunun için bir şeyi vardır ama şimdilik..." Branna kulaklarına pırlantadan küçük yıldızlar ekledi.

"İşe yaradı."

Aşk ve yeminlerin gününe, hazzın gecesine yakışır bir gelinlik, diye düşündü Branna.

"Teşekkür etmek için doğru kelimeleri bulamıyorum. Sadece gelinlik için de değil -hayal ettiğimden bile güzel oldu- bir aile yadigârını bana verdiğin için de."

"Sen Boyle'un olduğu kadar benimsin de," dedi Branna ve bir kolunu Meara'nın beline doladı. "Bizim."

"Biz bir halkayız." Meara, Iona'nın elini tuttu. "Bunu ve değerini bilmek önemli."

"Boyle'la evleneceğim gün, en mutlu günümde, siz ikiniz benimle olacaksınız. Hep beraber altımız olacağız. Hiçbir şey bunu bozamaz."

"Hiçbir şey bunu bozamaz ve bozmayacak," diye katıldı Branna.

"Şimdi neden kutlama yapmaya karar verdiğini anladım," dedi Meara. "Artık şarkı söyleme ve dans etme havasındayım."

15

Mutfak, yemek ve şöminedeki kömür ateşi kokuyordu. Bastıran karanlığa karşı, kömür ışıl ışıl yanıyordu. Kathel başını patilerinin üzerine koyup ateşin yanına uzanmış, meraklı bakışlarla etrafını izliyordu.

Küçük mutfakta yemeklerini yemeden önce, iPod'dan yükselen gayda ve keman seslerine kendilerini teslim etmişlerdi. Connor dans gereği Iona'yı hızla döndürürken, sesler, şarkı ve sohbet birbirine karışmıştı.

"Hâlâ çok acemiyim!"

"Hiç de değilsin," dedi Connor. "Sadece pratik yapmaya ihtiyacın var." Iona'yı bir defa döndürdü ve o gülünce bir defa daha, sonra da yavaşça Boyle'a teslim etti. "Dans et onunla, adamım. Onu senin için hazırladım."

"Sonra da ayak parmaklarına basıp kırayım değil mi?" Boyle sadece gülümsedi ve birasını kaldırdı. "Neyse ki daha o kadar içmedim."

"Bununla da ilgileneceğiz." Connor, Meara'nın elini tutup göz kırptı, sonra cilalı ahşap zeminde tıkır tıkır eden çizmeleriyle hızlı ve karmaşık bir dans yaptı.

Meara kafasını eğdi, meydan okumasına sessizce karşılık verdi ve dans etmeye başladı. Iona onları seyrederken, ne kadar da uyumlular, diye düşündü.

Bacakları ve ayakları uçar gibi hareket ediyordu, ciddi yüzleri birbirlerine doğru dönüktü.

"Sanki dans ederek doğmuşlar."

"Quinn'ler hakkında bir şey söyleyemem," dedi Fin, "ama O'Dwyer'lar her zaman müziğe yatkın olmuştur. Elleri, ayakları, sesleri. Buralardaki en iyi *céili*'lere her zaman O'Dwyer'lar ev sahipliği yapmıştır."

"Büyülü," dedi Iona gülümseyerek.

Fin'in bakışları Branna'ya kaydı ve bir an geçmişe gitti. "Her yönden."

"Ya Burke'ler? Onlar dans eder mi?"

"Öyle biliniriz. Bense, ellerim bir kadının üstündeyken dans etmekte daha iyiyimdir. Ve Boyle ilk hamleyi yapmadığına göre, ben yapmak zorundayım." Fin, Iona'yı kendine çekip hızlıca etrafında döndürdü. Iona bir anlık şaşkınlıktan sonra ritmi yakaladı.

"Burke'ler eski konumunu koruyor diyebilirim," dedi Iona.

"Amerikalı kuzin kesinlikle sen de öylesin. Düğününde senle dans etmeyi dört gözle bekliyorum."

"Sanırım bana gelinimi senden almaktan başka bir seçenek bırakmıyorsun."

Boyle hızla Iona'yı kaptı ve ayaklarını yerden kesercesine döndürerek onu odanın karşısına doğru götürdü.

Ve Branna kendini Fin'le karşı karşıya dururken buldu.

Connor o anı gördü ve bakması için Meara'nın elini sıktı.

"Dans edelim mi?" diye sordu Fin.

"Yemeği masaya koymak üzereyim."

"Bir kez," dedi Fin ve onun elini tuttu.

Müzikle beraber kusursuzca dans ediyorlardı ve Connor, birlikte hareket etmek için yaratılmış gibiler, diye düşündü.

Yüreği Branna ve Fin için sızladı, çünkü her adımlarını aşkla atıyorlardı. Mutfağın her köşesinde, gözleri sadece birbirlerinde dönüp durdular.

Meara durdu ve kafasını Connor'ın omzuna yasladı.

Sadece bir anlığına dünyadaki her şey doğruydu.

Sonra Branna durdu ve gülmesine rağmen o güzel an bozuldu.

"Pekâlâ, umarım herkesin iştahı açılmıştır."

Fin ona İrlandaca bir şeyler mırıldandı ama Connor'ın duyamayacağı kadar alçak sesli konuşmuştu. Branna ondan uzaklaşırken gülüşü kederle soldu.

"Yemekten sonra biraz daha müzik dinleriz, zaten çok fazla şarap var." Branna müziği kapadı. "Bu gece iş ya da dertlerimiz hakkında konuşmak yok. Bu gece bahçeden taze yiyeceklerimiz var ve çorbayı Iona'mız yaptı."

Iona büyük bir kahkaha atana kadar, bu açıklama mutfakta derin bir sessizliğe neden oldu. "Hadi ama! O kadar da kötü bir aşçı değilim."

"Elbette değilsin," dedi Boyle, zorlukla gülümseyerek. Ocağa doğru gitti ve tencereden bir kaşık çorba aldı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp yeniden tadına baktı. "Bu iyi. Sahiden çok iyi."

"Âşık bir adamın sözüne güvenilir mi bilmiyorum," diye düşündü Connor. "Ama ben yiyeceğim."

Bahçenin onlara sunduklarını yediler, karanlık olan her şeyi uzak tutarak güzel şeylerden konuştular ve bol bol şarap içtiler.

"Annenin Galway seyahati nasıl geçiyor?"

"Orada kalacağını söyleyemem ama buna yakın. Kız kardeşimle konuştum, bu anlaşmadan memnun kaldığı için o da şaşkın durumda. Annem bahçeyle uğraşıyormuş ve bahçıvanlığa ilgi duyan bir komşuyla arkadaşlık kurmuş. Eğer evini biraz daha tutabilirsen-"

"Ne kadar ihtiyacınız varsa," diye araya girdi Fin. "Aklımda orada birkaç değişiklik yapmak var. Connor zamanın olduğunda, bu ev üzerine biraz iş konuşabiliriz."

"Her zaman buna ayıracak vaktim var. Bu evi bitirdiğimizden beri, inşaat ve tamir işlerinin zorluğunu özledim. Çorbayı gerçekten sen mi yaptın Iona? Çünkü bu iyiden de öte." Connor çorba servis kâsesinden bir kepçe daha aldı.

"Branna beni Roibeard gibi izledi ve adım adım yönlendirdi."

"Umarım o adımları hatırlıyorsundur, çünkü bunu evde de yapmanı isteyeceğim," dedi Boyle.

Iona keyifle ona gülümsedi. "Domates ekmemiz gerekiyor. Bahçede gayet iyiyim, gelecek yıl veranda saksılarında biraz deneyebiliriz."

"Elbette, belki daha sonra küçük bir arazisi olan bir ev bulabiliriz, senin de doğru düzgün bir bahçen olur."

"Belki gelecek bahar düğün ve balayı nedeniyle çok meşgul olacağınızdan domates ekmeye fırsatınız olmaz," dedi Meara.

"Burada paylaşmak için fazlasıyla var," diye ekledi Branna. "Oturduğunuz yerden daha uygun bir yer bulamadınız mı hâlâ?"

"Henüz bulamadık ve acelemiz de yok," dedi Boyle, Iona'ya bakarak.

"Kesinlikle yok," diye onayladı Iona. "Size ve ahırlara yakın olmak hoşumuza gidiyor. Aslında ikimiz de yakın bir yer bulmayı aklımıza koyduk, o yüzden şartlarımıza uyan bir yer bulana kadar olduğumuz yerde seve seve kalacağız."

"Kendimden bildiğim üzere, kendi evinizi yapmanız bu şartları sağlar." Fin herkese biraz daha şarap koydu.

"Evini yaparken lanet bir opera yazmıştın," dedi Boyle.

"Bunda bir payımın olması kesinlikle büyük bir zevkti," diye hatırladı Connor. "Gerçi Fin, fayans döşemelerinden dolap kulplarına kadar her şeye Mary Hala kadar titizlenmişti."

"Tatmin edici bir uğraş haline getiren de bu zaten. Benim evin arkasında bir arazi var," diye devam etti Fin, "eğer bu fikir birinin hoşuna giderse, bu arazide ağaçların arasına bir ev yapılabilir. Açıkçası iyi komşular kazanmak için bir parsel satmaya hazırım."

"Ciddi misin?" Iona kaşığını kâsesine sertçe bıraktı.

"İyi komşular hakkında mı? Evet. Berbat komşularla oturmak istemem."

"Ormanda bir ev." Iona gözleri parlayarak Boyle'a döndü. "Mükemmel komşular olabiliriz. İnsanı hayrete düşüren komşular olabiliriz."

"O zamanlar o kadar araziyi satın alırken, insanların etrafına ev yapmasını engellemek için olduğunu söylemiştin."

"İnsanlar başka şey," dedi Fin, Boyle'a, "arkadaş ve aile tamamen başka bir şey. Eğer ilgileniyorsanız, bir ara gidip etrafa bakabiliriz."

"Sanırım daha çok erken," dedi Iona gülerek. "Hem bir evin nasıl tasarlandığına ya da inşa edildiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Bunu yapmayı bilen iki kuzenin olduğu için çok şanslısın," dedi Connor. "Bunu yapmaya karar verirseniz, buralarda bildiğim birkaç iyi usta da var. Eğer benim bir oy hakkım varsa," diye ekledi, "bana her türlü uyar. Oralara sık sık şahinciliğe gidiyorum ve bir kâse çorba içmek için size uğramak işime gelir."

"Midesiyle düşünüyor," dedi Meara. "Ama çok haklı. Ev yapmak için çok güzel bir yer ve tam da sizin olmasını istediğiniz konumda. İyi fikir Fin."

"İyi fikir ama henüz fiyattan bahsetmedi."

Fin, Boyle'a gülümseyip bardağını kaldırdı. "Bu konuya geleceğiz, önce gelin bir baksın ondan sonra."

"Her zaman uyanık bir işadamı oldun Fin," dedi Branna. "Iona bayılacak ve fiyatı ne olursa olsun parayı ödeyecek. Ayrıca beni bir çıkmazdan kurtardın, çünkü buranın arkasındaki arazi Connor'a ait ve Iona'nın da aileden olması nedeniyle bir konuda kararsız kaldım. Iona'ya hiç söylemeden sayısız kez orada dolaştım ama sen ve Boyle'un orada bir ev yaptığını gelecekte göremedim. Bunun sebebini bir türlü anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum, çünkü ormanda bir eviniz olacak."

Branna kadehini kaldırdı. "Kutlu olsun."

Branna yemekten sonra kemanını çıkardı ve Meara da ona sesiyle eşlik etti. Sadece neşeli ve canlı ezgiler çaldılar. Connor gidip odasından davulu aldı ve müziğe katıldı. Boyle da Iona'yı şaşırtarak, birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve bir akordiyonla geri döndü.

"Çalıyor musun?" Iona, Boyle'a ve elindeki akordiyona bakakaldı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum!"

"Tek bir nota bile çalamıyorum ama Fin çalabiliyor."

"Yıllardır çalmadım," diye itiraz etti Fin.

"Ve bu kimin hatası?" Boyle enstrümanı eline tutuşturdu.

"Çal hadi Fin," diyerek onu cesaretlendirdi Meara. "Hadi gerçek bir parti olsun bu."

"Pekâlâ, batırırsam şikâyet etmek yok." Fin, Branna'ya şöyle bir baktı.

Branna bir süre sonra ayağını yere vurarak hafif ve heyecanlı bir melodi çalmaya başladı. Connor gülerek davulunu konuşturdu.

Fin de müziğe katılarak ritmi ve melodiyi yakaladı. Sadece biraz daha şarap almak ya da bir sonraki şarkının ne olacağına dair tartışmak için durdu.

Iona bir not defteri almak için kalktı.

"Bunlardan bir kısmının ismi lazım bana! Bazıları düğün yemeğinde çalınsın istiyorum. Eğlence ve neşe dolular." Iona kendini mükemmel gelinliğinin içinde, etrafı arkadaşları ve ailesiyle çevrili bir halde tüm bu neşeli şarkılar çalarken dans ettiğini hayal ederek Boyle'a baktı. "İlerideki hayatımız gibi."

Meara'nın abartılı bir şekilde, "Vay be!" demesiyle, Boyle da Iona'yı sesli bir şekilde öptü.

Sıcak, aydınlık mutfakta kahkahalar ve şarkılar eşliğinde, hayatın ve geleceğin kutlaması vardı.

Dışarıdaysa karanlık bastırırken gölgeler yayıldı ve sis toprağı sinsice kapladı.

Cabhan öfke ve kıskançlıktan evdekileri neredeyse bo-

ğacaktı. Ama dikkatle alınan önlemler onu geri püskürtmüştü, o yüzden halkada bir çatlak arayarak dolaşmaya başladı.

Meara boğazını ıslatmak için su almaya gitti, Branna'ya da bir bardak getirdi. Aniden kendini yorgun ve çakırkeyif hissetmişti. Sudan çok havaya ihtiyacım var, diye düşündü. Serin hava, nem ve karanlık.

"Samhain'den sonra," dedi Connor, "anne ve babamızın yaptığı gibi çevredeki herkesi ve komşuları davet ederek gerçek bir *céili* yapacağız. Noel'e yakın bir zamanda, ne düşünüyorsun Branna?"

"Her yerde ışık. Açık büfe masaları dolduracak kadar fazla yiyecek. Noel öncesine bayılıyorum, o yüzden bana uyar."

Connor, Branna'nın aklına nadiren girerdi ama şu anda zihnindeydi.

O yakında, çok yakında dolaşıyor, zorluyor. Onu hissediyor musun?

Branna başıyla onayladı ama gülmeye devam etti. Müzik onu ışığa uçan pervaneler gibi çekiyor. Ama hazır değiliz, onu tamamen yenmek için hazır değiliz.

Denemek için bir fırsatımız var ve bu fırsatı kaçırmamalıyız.

Öyleyse diğerlerine bu şekilde söyle. Bu fırsatı değerlendireceğiz.

Connor, tıpkı Branna gibi Fin'in de çoktan onu hissettiğini anladı. Düşünceleriyle aklına girdiğinde, Iona'nın biraz şaşırdığını gördü.

Iona eliyle Boyle'un elini sıktı.

Connor da Meara'ya bakındı.

Onun etrafta olmadığını anladığında, evin ön kapısını

açmak için uzandığını hissetti. Korku boğazına bir pençe gibi yapıştı. Connor içinden ve dışından ona bağırırken koşarak mutfaktan dışarı fırladı.

Meara neredeyse uyurgezer bir halde, loş gölgelerin arasında süzülerek adımını dışarı attı. İhtiyacı olan şey oradaydı. Karanlık, yoğun ve sessiz karanlık.

Meara derin bir nefes alacaktı ki Connor onu belinden yakalayıp evin içine doğru çekti.

Her şey sarsıldı - zemin, toprak, hava. Meara şaşkın gözlerle bakarken büyük ve korkunç bir şey karanlıktan onlara doğru hamle yaptı. Boyle kapıyı çarparak kapattı ve arkasından hiddetli bir dalga gibi vuran gürlemeyi duydular.

"Ne oldu? Bu da neydi?" Meara üzerindeki Connor'ı itti.

"Cabhan. Geri çekil," dedi Branna kızgın bir şekilde ve kapıyı yeniden açmak için koştu.

Dışarıdaki fırtına hiddetlenmişti, gölgeler dönüyor ve kıvrılıyordu. Hepsinin ötesinden çığlıklar ve binlerce kanat çırpma sesi geliyordu.

"Yarasalar mı?" dedi Branna tiksinerek. "Elinden geleni yap," diye bağırdı, elleri iki yanında yumruk halini almıştı. "En kötüsünü dene, sonra tekrar dene. Ama burası benim evim ve bu eşiği hiçbir zaman geçemeyeceksin."

"Tanrım," diye fısıldadı Meara, karanlık yarasaları görebileceği kadar incelince. Canlı, dalgalanan bir duvar gibiydi, kırmızı gözleri parlıyor ve uçları sivri kanatlarını çırpıyorlardı.

"Burada kal." Connor gürültüyü bastırmak için bağırdı, sonra da kardeşinin yanına gitti. Onlara, Iona ve Fin de katıldı.

"Işığımızda kıvrılacak ve döneceksiniz," diye başladı Connor.

"Ateşimizde kavrulacak ve yanacaksınız," diye devam etti Iona.

"Burada birin ve üçlünün gücü birleşsin," diye ekledi Fin.

"Birleşeceğiz, dileğim gerçekleşsin," diye Branna bitirdi.

Boyle'un arkaya doğru sürüklediği Meara yarasalar meşale gibi yanarken ve patlarken, ödlekliğinden dolayı kendinden nefret etti.

Kül siyah bir yağmur gibi yağdı, korkunç rüzgârda hızla döndü.

Sonra da her şey sona erdi.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," diye söylendi Branna ve ardından kapıyı sımsıkı kapattı.

"Yaralandın mı?" Tehlike geçtikten sonra, Connor, Meara'nın önünde eğildi.

"Hayır, hayır. Tanrım, onu ben mi içeri soktum? Bunu ben mi başlattım?"

"Hiçbir şey içeri girmedi." Connor ona sarıldı ve dudaklarını alnına bastırdı. "Kapıdan başka bir şeyi açmadın sen."

"Yapmak zorundaydım. Nefes alamadığımı hissettim, karanlık ve sessizliği istedim, buna can attım." Sarsılan Meara ellerini yumruk yapıp şakaklarına bastırdı. "Yine beni kullandı, hepinize karşı beni kullanmaya çalıştı."

"Ve başarısız oldu," dedi Iona hızlıca.

"Senin zayıf olduğunu düşünüyor. Bana bak şimdi." Fin ona doğru gülümsedi. "Bir kadın olduğun ama cadı

olmadığın için senin zayıf olduğunu düşünüyor. Çok yanılıyor, çünkü sende en ufak bir zayıflık yok."

"Yine de beni kullandı."

"Senin önlemlerin ve tılsımların dışına, dışarı çıkmanı istedi." Connor, saçlarını yüzünden çekti. "Seni dışarı çıkman, bizden uzaklaşman için ayarttı. Seni kullanmak için değil hayatım, sana zarar vermek için. Çünkü burada yaptığımız şey onu delirtti. Müzik, ışık, bütün bu basit keyif. Sırf bu yüzden, yapabilseydi sana zarar verecekti."

"Bundan emin misin? Müzik, ışıklar?" Meara, Connor'dan Branna'ya baktı ve sonra yine Connor'a baktı. "Peki, o zaman. Daha yüksek sesle çalacağız ama bana bir iyilik yapın ışıkları daha parlak yapmak için gücünüzü kullanın."

Connor, Meara'yı öptü ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hayır, sende en ufak bir zayıflık yok."

Gece geç saatte artık tükendiklerinde, Connor, Meara'yı yatakta kendine yakın tutmaya devam etti ve gitmesine izin verecek gibi görünmüyordu. Zihninde Meara'nın görüntüsü canlandı - ışıktan karanlığa adım attığında yüzündeki o şaşkın ifade.

"Zihin oyunları kullanıyor ve bu oyunlardan onda bolca var, kalkanların arasından yılan gibi sürünerek geçecek kadar hem de." Connor konuşurken, parmağını onun taktığı kolyeye sürdü. "Daha güçlü bir şey üzerinde çalışmalıyız."

"Boyle'un peşine düşmüyor. Fin haklı mı? Erkek olmadığım için mi benim peşimde?"

"Daha çok kadınları avlıyor, değil mi? Elbette Sorc-

ha'nın erkeğini öldürdü ama Daithi'yi ona acı çektirmek, kalbini ve ruhunu kırmak için öldürdü. Tarih, kaleden ve çevre köylerden kızları kaçırdığını yazıyor."

"Yine de Eamon'ı da kaçırmaya çalıştı."

"Yine de kızlar ona daha savunmasız geliyor. Brannaugh'ı istiyor - öncekini de bizimkini de. Onun içeri girmesine izin verdiğimde, bunu hissedebiliyorum."

Meara rahatsızca kımıldandı. "İçeri girmesine izin vermek mi?"

"Kafamın içine, yani biraz. Ya da onun yaptığı gibi, ben de onu atlatıp aklına girebildiğimde. Soğuk ve karanlık, arzu ve öfkeyle dolu, bunların hiçbirini anlamak mümkün değil."

"Ama girmesine izin vermek, bir anlığına bile olsa tehlikeli. O da senin düşüncelerini görebilir, göremez mi? Bize karşı onları kullanmaz mı?"

"Bunun yolları var. Benim sahip olduğum şey onda yok ya da sadece fısıltısı var. Eamon'da da var bu ve çocuktan gücünü çekmeyi, onu almayı çok istiyor."

Connor onun saçını okşadı, örgüsünü çözdü. Her şeye rağmen yan yanaydılar ve bu onu mutlu hissettiriyordu.

"Iona gelmeden önce bizi çok az rahatsız ediyordu. Aslında Fin'in omzuna o işaret kazındığından beri daha acımasız oldu."

"Fin'imiz, bundan hiç söz etmiyor ya da nadiren söz ediyor."

"Bana bahsediyor," dedi Connor, "bazen de Boyle'a. Cabhan'ın işareti üzerinde belirdiğinde bir şeyler bütünüyle değişti. Iona geldiğinde de yeniden bütünüyle değişti. Cabhan o ilk haftalarda ona sürekli saldırdı. Iona sa-

hip olduğu gücü ve nasıl kullanacağını yeni öğrendiği için onun da zayıf olduğunu düşünüyordu."

"Iona onu yanılttı."

"Senin de bir defadan fazla yanılttığın gibi." Connor onu alnından öptü. "Ama denemekten vazgeçmedi. Sana zarar vermek, hepimize zarar vermek demek. Bunu anlamasa bile oldukça iyi biliyor, çünkü varoluşunun tamamında hiç âşık olmadı. Bu kadar uzun süredir, birçok ömür süresince var olup aşkı bilmemek, âşık olmamak ya da hiç âşık olunmamak nasıl bir şeydir acaba?"

"İnsanlar aşksız yaşıyor -ya da hayatında bir kez yaşıyor- ve kimseyi öldürmeden ya da acı çektirmeden hayatlarına devam ediyorlar."

"Bunu bir bahane olarak öne sürmüyorum." Connor ona yukarıdan bakmak için dirseği üzerinde yükseldi. "Bir kadını büyüleyebilir, bedenine sahip olabilir ve eğer varsa gücünü alabilir. Aşk olmadan şehvet duymak -hiçbir şeye ya da hiç kimseye aşk duymadan- bu karanlıktır. Zamanını böyle geçirenler ise bence mutsuz yaratıklardır ya da kötülerdir. Zor zamanları atlatmamızı sağlayan ve bize neşe veren şey kalptir."

"Branna senin gücünün kalbinden geldiğini söylüyor." Meara parmağını hafifçe Connor'ın kalbinin üzerinde gezdirdi.

"Bu onun düşüncesi ve oldukça doğru. Hissedemezsem olamam. Cabhan da hissediyor ama sadece şehvet, öfke ve hırs. Yani onu aydınlatan hiçbir şey yok. Bu yüzden bizim olduğumuz şeyi almak onun için yeterli olmayacak. Kendi bildiği karanlığı tanımamızı ve onun içinde acı çekmemizi de istiyor."

Meara hissettiği korkuyu bastırmaya çalıştı. "Bunu onun zihninde mi gördün?"

"Bir kısmını. Bir kısmını da anlayabiliyorum. Ayrıca bu gece onun bir an ne hissettiğini anladım, seni benden ve bizden almak onun için korkunç bir zevkti."

"Benim içimdeydin, kafamdaydın. Bu defa beni çağırmadı ama sen çağırdın. Senin bana seslendiğini duydum ve sadece bir anlığına durdum. Çok önemli bir şeyin ucunda duruyormuş, iki yönden çekiliyormuş gibi hissettim. Sonra yerde senin altındaydım ama hangi yöne gidecektim bilmiyordum."

"Biliyorum, yine de zayıf değildin. Ayrıca bir nedeni daha vardı." Connor kafasını eğdi, hafifçe dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Çünkü bu şehvetten fazlasıydı."

Meara sinir uçlarına kadar ürperdi ve karnında kanatlar titreşti. "Connor-"

"Çok daha fazlası," diye fısıldadı Connor ve dudakları buluştu.

Yumuşak, çok yumuşak ve hassas dudakları her saniye Connor'ı daha da baştan çıkarıyordu.

Meara tüy kadar hafif ellerini üzerinde gezdirdi, bu kadarcık bir dokunuş bile aralarındaki ateşi tutuşturdu.

Connor onun inanmasını istiyordu. Hem korktuğu hem de inkâr ettiği o şeye, aşka, aşkın samimiyetine ve gücüne.

Bu bana göre değil, diye düşündü Meara ama ipeksi bulutların üzerinde salınmaya devam etti. Connor'ın verdiği, getirdiği, vadettiği şey karşı konulmazdı.

Bir anlığına, bir geceliğine Meara kendini aşka verdi. Kendini ona verdi.

Connor onu aldı, kibarca ve aldığından çok daha fazlasını sundu.

Meara, Cabhan'ın karanlığı ile ışığı arasında durduğunda aşkın tüm hakikatini anlamıştı Connor. Aşkın korku ve risklerle beraber geldiğini anlamıştı. Onun labirentleri arasında kaybolabileceğini biliyordu Connor, onun gölgeleri arasında yolunu bulacağını, ışığından yararlanacağını ve hayatını onun iniş çıkışları, ani tümseklerinde yol alarak geçireceğini kabullenmişti.

Meara ile birlikte.

Bir ömürlük arkadaşlıkları Connor'ı bu değişime, Meara'ya karşı hissettiği bu yeni duygulara hazırlamamıştı.

Tek. Biricik. Onun için hissettiği buydu.

Connor onun kelimelerle cevap vermesini istemedi - onlar da gelecekti. Şimdilik Meara'nın teslim olması yeterliydi. Bu nefes nefese inlemeler, titremeler, kalbinin düzensiz atışı yeterdi.

Bedenini dolduran zevk dalgalarında batıp çıkarak yüzerken, Meara yükseldi

Onu dolduran Connor'dı, gözyaşları görüşünü bulandırana kadar daha fazlasını verdi. Meara doruğa ulaştığında, o parlak ve muhteşem zirveye tırmandığında, erkeğinin sesini bir kez daha zihninde duydu.

Bu daha fazlası, dedi Connor ona. *Bu aşk.*

"Seni bu kadar tedirgin eden ne?"

"Ne?" Meara, Connor'a baktı, sonra da etrafına bakındı. "Neredeyiz? Burası Sorcha'nın kulübesi mi? Rüya mı görüyoruz?"

"Bir rüyadan daha fazlası. Ve aşk inanmaya çalıştığın yalandan daha fazlasıdır."

"Burası Sorcha'nın kulübesi! Aşk ve yalanlardan bahsetmenin zamanı değil. Bizi buraya o mu getirdi?"

Meara kılıcını çekti ve hazırlıklı olduğu için şükretti.

"Aşk ışığın kaynağıdır."

"Ay ışığın kaynağıdır, her nerede ve ne zamanda bulunuyorsak dolunay olduğu için sevinmeliyiz." Meara gölgeleri aramak için yavaşça etrafında döndü. "Yakında mı? Onu hissedebiliyor musun?"

"Eğer henüz beni sevdiğine inanamıyorsan, benim seni sevdiğime inanmalısın. Sana hayatında hiçbir zaman yalan söylemedim, hem de böylesi önemli bir konuda."

"Connor." Meara kılıcını kılıfına soktu ama sol eli hâlâ kılıcın kabzasındaydı. "Hislerini mi kaybettin?"

"Onları kazandım." Connor ona gülümsedi. "Onları kaybeden sensin, çünkü onları kabul edecek cesaretin yok."

"Kılıcı olan benim, o yüzden cesaretim hakkında söylediklerine dikkat et."

Connor onu öptü ama Meara onu hafifçe itti. "Sende bir zayıflık yok. Kalbin senin düşündüğünden daha güçlü ve o benim olacak."

"Onca yer arasında burada durup senle saçma sapan konuşacak değilim. Ben geri dönüyorum."

"Yol o tarafta değil." Connor dönerken onun kolunu tuttu.

"Yolu gayet iyi biliyorum."

"Yol o tarafta değil," diye tekrar etti Connor. "Hem zamanı da değil, şimdi o buraya gelecek."

Meara kılıcının kabzasını tutan eli sıkılaştı. "Cabhan."

Connor, kılıcını çıkarmadan önce onu durdurdu ve

cebinden beyaz taşı çıkardı. Avucunda küçük bir ay gibi parladı.

"Hayır. Gelen Eamon."

Meara küçük açıklığa atı üstünde gelirken onu izledi, Eamon artık küçük bir çocuk değil, genç bir adamdı. Uzun boylu ve yakışıklıydı, Connor'a o kadar çok benziyordu ki Meara'nın kalbi telaşla çarptı.

Saçları daha uzundu ve arkada örülüydü, kestane rengi güçlü bir atın üstünde oturuyordu.

"İyi akşamlar kuzen," diye seslendi Connor.

"Sana ve hanımefendiye de iyi akşamlar." Eamon attan indi ve atı bağlamaktansa, dizginlerini öylece atın sırtına koydu. Ay ışığında heykel gibi duran kestane rengi atın sahibinden ayrılmayacağı ya da uzaklara kaçmayacağı aşikârdı.

"Senin için uzun bir süre geçmiş," dedi Connor.

"Beş yıl. Kardeşim Brannaugh ve kocası Ashford'da oturuyor, bir kız, bir oğlan iki çocuğu var ve bugünlerde bir oğlu daha olacak. Teagan da ilk çocuğuna hamile."

Eamon kulübeye baktı, daha sonra da annesinin mezarına göz attı. "Ve böylece eve gelmiş olduk."

"Onunla dövüşmek için."

"Bu benim en çok istediğim şey. Ama o sizin zamanınızda ve bu inkâr edilemeyecek bir gerçek."

Boynundaki şahin gözü taşıyla Eamon tekrar annesinin mezarına göz attı.

"Teagan buraya benden önce geldi. Kendisinden gelecek olanı gördü. Teagan ve Cabhan karşılaştıklarında onları izlerken gördü. Biz üçlüyüz, ilkiz ama olduğumuz şey, sahip olduğumuz her şey size geçecek. Bütün görebildiğim bu."

"Biz altıyız," dedi Connor, "üçlü ve üç kişi daha. Benim kadınım, kuzenimin erkeği ve bir arkadaş, güçlü bir arkadaş." Çocuk artık bir adam olduğuna göre, diye düşündü Connor, ona bundan bahsetmenin zamanı geldi. "Arkadaşımız Finbar Burke. Cabhan'ın kanından."

"İşaretli mi?" Meara gibi, Eamon da elini kılıcının kabzasına koydu.

"Başından beri tehlikeli bir hareketi, başka bir amacı olmadı."

"Cabhan'ın kanı-"

"Ona hayatımı emanet ederim, kadınımın hayatını emanet ederim ki onu makul sınırların çok ötesinde seviyorum - gerçi o buna inanmıyor. Biz altıyız," diye tekrarladı Connor, "o da bizden biri. Cabhan'la dövüşecek. Onu yeneceğiz. Yemin ederim."

Connor, Meara'nın kılıcını çekip alarak mezar taşına doğru adım attı. Avuç içini çizdi ve kırmızı kanı toprağa akıttı. "Kanımla yemin ediyorum ki onu yeneceğiz."

Connor cebine uzanıp çan çiçeği soğanını buldu. Toprakta küçük bir delik açmak için kılıcı kullanıp onu ekti. "Bir söz verildi ve tutuldu."

Connor parmağını havada çevirip içindeki nemi aldı ve suyun toprağa akmasına izin verdi.

Geri adım atıp diğerleriyle bitkinin büyümesini ve iki çiçek birden açmasını izledi.

"Ben annemi bırakıp gittim." Eamon mezara uzun uzun baktı. "Başka seçim şansım yoktu. Bu onun iradesi ve arzusuydu. Şimdi eve bir adam olarak geldim. Bana her ne güç verildiyse, bunu kullanarak dileğini gerçekleştireceğim. En azından bir söz tutuldu." Connor'a elini uzattı.

"Cabhan'ın kanından birine güvenemem ama sana güveniyorum."

"O benim."

Eamon mezara, çiçeklere ve kulübeye baktı. "O zaman siz altısınız." Tılsımına dokundu, sonra da Connor'ın ona verdiği deri kolyeye. "Hepimiz sizinleyiz. Bu iş bittiğinde umarım birbirimizi tekrar görürüz."

"Bu iş bittiğinde," dedi Connor.

Eamon atına bindi ve Meara'ya gülümsedi. "Hanımefendi kuzenimin dediklerine inanmalısınız, çünkü o kalbinden konuşuyor. Elveda."

Atını döndürdü ve geldiği gibi usulca sürdü.

Meara konuşmaya başladı ama Connor'ın yatağında bir sarsıntıyla uyandı.

Connor kanlı avucunu incelerken, yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanında oturuyordu.

"Yüce İsa. Senin yanında yatınca insan gecenin nasıl biteceğini hiç bilemiyor. Kendine dikkat et! Çarşafı kana bulayacaksın."

"Yarayı iyileştireceğim." Connor avuçlarını birleştirip kanı durdurdu ve yarayı kapadı.

"Bu da neyin nesiydi şimdi?"

"Aile ziyaretiydi. Bazı sorular ve bazı cevaplar işte."

"Ne cevapları?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Ayrıca Teagan'ın istediği gibi çiçek dikildi, o yüzden şimdilik bu kadarı yeter. Eamon yakışıklı ve sağlıklı görünüyordu, değil mi?"

"Sana benzediği için böyle diyorsun. Cabhan geri geldiklerini öğrenecektir."

"Onlar Cabhan'ı yok edemez ama Cabhan da onları. Onu bitirmek bizim kaderimizde, bunu biliyorum."

"Peki, nereden biliyorsun?"

"Hissediyorum." Connor bir parmağını kalbinin üstüne koydu. "Senin aksine hissettiğim şeye güveniyorum."

Meara gözlerini devirdikten sonra yataktan hızla kalktı. "İşe gitmem gerekiyor."

"Bir şeyler yiyecek zamanın var. Duygularım ve senin duyguların hakkında konuşamadığımız için üzülmene gerek yok. Ama çok yakında bunun için zaman olacak. Seni delicesine seviyorum Meara ve bu beni ne kadar şaşırtsa da şaşırdığım için çok mutluyum."

Meara kıyafetlerini topladı. "Fazla romantik bir açıdan bakıyorsun ve her şeyi karman çorman ediyorsun. Umarım çok geçmeden akıllanırsın ve şimdi banyoya gidip iş için hazırlanacağım."

Meara banyoya yöneldi.

Connor arkasından gülümsedi, banyonun kapısına doğru ağır adımlarla yürürken kalçalarını izlemek hoşuna gitti.

Benim gibi o da akıllanacak, diye düşündü Connor, gerçi bu noktaya ulaşmak hayatının büyük bir kısmını almıştı. Elbette Meara'nın da akıllanmasını bekleyebilirdi.

İyileşmiş olan avuç içini inceledi, düşünmesi gereken şeyler vardı.

16

Connor'ın düşüncesine göre, kadınlar bir bilmeceydi ama onların gizemleri ve bilinmeyen yönleri, içinde kadınlara karşı hiç bitmeyen bir çekim hissetmesine neden oluyordu.

Âşık olduğu kadını düşündü. Karşılaştıkları tüm meselelerde cesur ve açık sözlüydü - gönül işleri hariç. Meara o konuda kapana kısılmış bir kuş gibiydi ve her an kaçmaya hazırdı.

Ama yine de kalbi güçlü, sadık ve sahiciydi.

İşte bir bilmece.

Connor duygularını açıklayarak şüphe yok ki Meara'yı ürkütmüştü. Connor onu seviyordu ve gerçek aşk sadece bir kez gelirdi.

Yine de Connor kafesin içinde kendini hırpalamasındansa, özgürce uçmasını tercih ederdi. Boyle'u uyandırdı ve onu Meara'yla ahırlara göndermekle bir taşla iki kuş vurdu. Hem Meara'yı yalnız göndermemiş hem de üçlünün yalnız konuşmak için zaman kazanmasını sağlamıştı.

Yağmur tepelerin üzerinden rüzgârla geldi ve pencereleri titretti. Connor, Kathel'i dışarı bıraktı ve kendi de dışarı çıktı, Cabhan'ın büyüsünden geriye hiçbir kalıntı kalmadığından emin olmak için evin çevresinde dolaştı.

Kardeşinin çiçekleri tüm kasvete rağmen, cesur renklerde açmıştı. Havada, yağmurda, rüzgârda hissettiği her şey kendi güçlü ve iyi büyülerinin kalıntılarıydı.

Roibeard'in tüneğinin önünde durduğunda, şahin Connor'ın yanağına hafifçe kafasını sürterek onu selamladı. Bu basit ve kolay sevgiydi.

"Gözünü dört açıyorsun, değil mi?" Connor şahinin boynunun altını okşadı. "Tabii ki açıyorsun. Şimdi kendine biraz zaman ayır ve Merlin'le avlan, çünkü şu anda hepimiz güvendeyiz."

Buna cevaben şahin kanatlarını açıp yükseldi ve bir kez tur attıktan sonra ormana doğru yöneldi.

Connor bir kez daha dolaştı ve mutfak kapısından içeri girdi - Kathel'in arkasından gelmesi için kapıyı açık tuttu.

"Devriyeye mi çıktın? Ben de öyle." Tazıyı uzun uzun okşadı, kulaklarını ovdu. "Yukarı gidip Branna'mızı bize kahvaltı hazırlaması için dürtmezsin değil mi?"

Kathel bir tazının becerebileceği kadar mesafeli bir biçimde baktı.

"Beklemiyordum zaten ama denemek zorundaydım."

Kaderini kabullenen Connor, onu besledi ve kâsesindeki suyu tazeledi. Mutfaktaki, salondaki ve hatta atölyedeki şömineleri yaktı, sonra daha fazla oyalanamayacağını anlayınca işe koyuldu.

Biraz ekmek dilimledi, pastırmayı pişirdi, yumurtaları kırıp çırptı.

Connor yumurtaları tavaya döküyordu ki Iona ve Branna birlikte içeri girdiler. Iona iş için giyinmişti, pijamalı olan Branna ise her zamanki "önce kahvem" bakışlarına sahipti.

"Herkes erken kalkmış." Kuralları bilen Iona, Branna'ya hemen kahve getirdi. "Boyle ve Meara çoktan gitti."

"Meara üzerini değiştirmek istedi ve onu götürdüğü için Boyle'a bir kahvaltı ayarlayabileceğini söyledi."

"Şu yumurtalara dikkat et Connor, yakacaksın," dedi Branna, Connor her kahvaltı hazırladığında söylediği gibi.

"Yakmam."

"Neden altını cehennem ateşi gibi açıyorsun?"

"Daha hızlı pişmesi için."

Kahretsin, yumurtaları neredeyse yakıyordu çünkü Branna dikkatini dağıtmıştı.

Pastırma ve kızarmış ekmeğin üstüne yumurtaları döktü, sonra da hepsini masanın ortasına koydu. "Daha erken uyansaydınız, kendi zevkinize göre hazırlayabilirdiniz. Bugünse benim zevkime göre yiyeceksiniz, buyurun."

"Harika görünüyor," dedi Iona heyecanla.

"Ah, haftalardır ilk defa yemek yaptı, yağcılık yapma." Branna da masaya oturdu ve Kathel'in kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Eğer açsan bu yağcılık olmaz." Iona tabağını doldurdu. "Bugün iptaller olacaktır." Branna durmaksızın yağan yağmura bakarak başıyla onayladı. "Hava sadece yağmurlu değil, aynı zamanda soğuk. Normalde bunun için üzülürdüm ama bugün bence fazladan zaman kazanabiliriz."

Yumurtanın biraz... fazla pişmiş olduğunu düşündü.

"Eğer benim düşündüğüm gibi olursa," diye devam etti

Iona, "büyük ihtimalle erken çıkabilirim. Seninle çalışmak için gelebilirim Branna, tabii istersen."

"Dün çalışmadığım için bitirmem gereken işler var. Onları halletmek için dükkâna uğrayacağım. Ama öğleden sonra buralarda olurum, diye düşünüyorum. Fin'le birlikte gündönümünde kullandığımız iksirdeki değişiklikleri tamamladık. Eskisinden daha güçlü ama büyünün çalışılması gerekiyor, tabii zamanlamanın ve tüm lanet planın da."

"Zamanımız var."

"Günler su gibi geçiyor. Ve Cabhan gittikçe cüretkâr oluyor. Dün gece denediği şey-"

"İşe yaramadı değil mi?" diye karşı çıktı Connor. "Yarasaları küle döndü ve bütün bu olanlar, bana bir-iki fikir verdi."

"Bir fikrin var, öyle mi?" Branna kahvesini kaldırdı.

"Ve de anlatacak bir hikâyem. Rüyalarda Eamon'ı arıyordum, o da beni. Sonunda birbirimizi bulduk."

"Onu yeniden gördün."

Connor başıyla onayladı. "Gördüm ve Meara'yı da benle birlikte götürdüm. Yetişkin bir genç adam olmuştu, beni son görüşünün üzerinden beş yıl geçtiğini söyledi. Brannaugh'nın iki çocuğu var, üçüncüsü de yolda ve Teagan da ilk çocuğuna hamile."

"Onu rüyamda gördüğümde Teagan hamileydi, evet," diye ekledi Iona.

"Hatırladım, demek ki seninle aynı zaman diliminde gördüm onu. Senin olduğun gibi, ben de Sorcha'nın kulübesindeydim."

"Rüyalarda veya değil, oraya gitmemeliydin," dedi Branna.

"Aslında benim yaptığım bir şey mi yoksa Eamon mu söyleyemem, çünkü gerçekten bilmiyorum. Ama o sırada güvendeydik, yoksa hemen geri çıkardım. Meara'yı tekrar riske atmazdım."

"Tamam, tamam."

"Eve gelmişlerdi," diye devam etti Connor, kızarmış ekmeğe reçel sürerken, "buruk da olsa sevinçlilerdi. Bizim zamanımızda ve mekânımızda olduğundan, Cabhan'la dövüşemeyeceklerini ve onu yenemeyeceklerini biliyorlardı. Bizim altı kişi olduğumuzu ve içimizden birinin Cabhan'ın kanından olduğunu söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

"Eamon beni tanıyor." Connor elini kalbine vurdu. "Ve bana güveniyor. Fin de benim arkadaşım. Paylaştığımız tılsımla beraber, ona verdiğim kolyeyi de takıyordu. Bana verdiği küçük taş yanımdaydı ve onu çıkardığımda avucumda parladı. Bu konuda haklıydın Branna, onda güç var."

"Pekâlâ, onu yanında taşıman iyi olur."

"Öyle yapıyorum. Ayrıca çan çiçeği soğanı da yanımdaydı."

"Teagan'ın çiçeği," dedi Iona.

"Onu ektim, kanımla ve havadan çektiğim suyla suladım. Sorcha'nın mezarında çiçekler açtı."

"Sözünü tuttun." Iona kuzeninin kolunu sıvazladı. "Onlar için önemli olan bir şey yaptın."

"Ona Cabhan'ı bitireceğimizi söyledim, çünkü bitireceğimize inanıyorum. Ve bence gündönümünde gözden kaçırdığımız şeyin ne olduğunu biliyorum. Müzik," dedi Connor, "müziğin keyfi."

"Onu dün gece buraya çeken şey, bu kadar öfkelendiren ve cüretkâr yapan şey. Bizim ışığımız da var, evet ama müzik yaptık ve bu bizzat ışığın kendisi."

"Neşe dolu bir ses," dedi Iona.

"Öyle. Bu onu kör ediyor, neşeye karşı öfkeden kör oluyor. Neden onu hareketsiz de bırakmasın ki?"

"Müzik. Geçen bahar o gece de müzik yapmıştık, hatırlıyor musun Iona? Sadece sen, ben ve Meara buradaydık. Ben kemanımı getirdim, şarkı söyledik ve Cabhan tüm o gölgeleriyle ve sisiyle geldi. O buraya doğru çekildi," dedi Branna, "nefret etse bile müziğe doğru çekildi. Müzik yapmamızı sağlayan içimizdeki o mutluluktan nefret ediyor."

"Hatırladım."

"Ah, bunun üzerine çalışabilirim." Branna'nın gözleri kısılırken dudaklarının kenarları keyifle kıvrıldı. "İyi fikir Connor."

"Zekice," dedi Iona.

"İltifat bile olsa kabul edeceğim." Connor gülümseyerek yumurtasından son lokmayı aldı.

"Meara da aynısını söylerdi eminim."

"Ona anlatınca, evet. Daha bu sabah aklıma geldi," diye ekledi Connor, "onun gitmek için çok acelesi vardı."

"Neden peki? Çalışmaya başlamak için hâlâ bir buçuk saatim var." Zamanı olduğundan, Iona ikinci fincan kahvesini almak için ayağa kalktı. "Eğer bekleseydi, Boyle ve ben... Ah." Gözleri merakla açıldı. "Kavga mı ettiniz?"

"Kavga mı? Hayır. Onu sevdiğimi söylediğimde tahmin ettiğim gibi kaçtı. Meara'nın buna alışması biraz zaman alacak."

"Onu çözmüşsün." Iona keyifle gülümseyerek arkasından Connor'a sarıldı. "Bu harika."

"Çözme meselesi değil. Ya da belki de öyle," diye karar verdi Connor. "Sanırım sonuca varmada biraz yavaş. Ama mutlu olacak ve ben de öyle. Şimdilik, bundan kaçınmaya çalışmasını izlemek büyük bir keyif."

"Dikkat et Connor," dedi Branna sakince. "Onu geride tutan şey inatçı ya da huysuz mizacı değil. Yaraları."

"Aşağılık babasının bir kalbi olmadığı için hayatı boyunca kendi kalbini inkâr edemez."

"Dikkat et," diye tekrarladı Branna. "Ne söylerse söylesin, inandığı şeyin ne olduğunu düşünürse düşünsün, onu seviyor. Hâlâ babasını seviyor ve o yüzden acısı asla tamamen geçmiyor."

"Ben onun babası değilim ve beni daha iyi tanıyor olmalı."

"Ah, hayır, hayatım, korktuğu kişi kendisi - babası gibi olduğunu düşünüyor."

"Bu saçmalık."

"Kesinlikle." Branna ayağa kalkıp masayı toplamaya başladı. "Ama bu onun taşıdığı bir yük, birbirimizi ne kadar sevsek de bu yükten tamamen kurtulmasını sağlamayı beceremedim. Senin yapman gereken de bu."

"Ve yapacaksın." Iona yardım etmek için Branna'nın yanına geldi. "Çünkü aşk her şeyi yener."

"Gitmesine izin vermeyeceğim."

Iona, Connor'ın kafasının tepesini öpmek için duraksadı. "Biliyorum. Yumurtalar güzeldi."

"Ben bu kadar ileri gitmezdim," dedi Branna, "en azından yemeği şöyle böyle de olsa yaptığın için bulaşıkları ben yıkayacağım."

"Bu iyi, çünkü Roibeard'i çağırıp işe gitmem gereki-

yor." Connor askıdan ceketini ve şapkasını aldı. "Onu seviyorum," dedi, bu kelimeleri söylemek çok iyi hissettiriyordu. "Onu kesinlikle seviyorum."

"Ah, Connor, her zaman seviyordun."

Connor kardeşinin haklı olduğunu düşünerek yağmura çıktı. Doğru, her zaman sevmişti.

Meara kötü bir ruh halindeydi, gergindi ve fazlaca iğneleyiciydi. Kesinlikle gübre temizlemek için iyi bir gün değildi.

Pis bir iş için pis bir gün, diye düşündü Meara, eski çizmelerini giyip ceketini daha kalın olan iş kabanıyla değiştirirken. Fakat kendini zaten bir pislik gibi hissediyordu. Boyle'la hiç yoktan kavga çıkarmıştı ve bu pis işi verdiği için onu suçlayamazdı.

Rehberlik işini Iona almıştı - hem de bu yağmurda. Mick'in ise kapalı olan pistte dersi vardı, o yüzden kahrolası yağmurun onun için bir önemi yoktu. Eyer takımlarını temizleyen Patty ve kendini büroya kapatan Boyle içinse yağmurun hiçbir önemi yoktu. Elbette Meara hepsiyle tartışmıştı.

Böylece bu yağmurda devasa gübre yığınlarını toplamak ve taşımak Meara'ya kalmıştı.

Boynuna bir fular sarıp kafasına bir şapka geçirdi ve sert adımlarla yürüyerek dışarı çıktı -el arabasına bir kürek ve uzun metal bir sopa koyarak- ahırların arkasında bulunan ve Gübre Dağı olarak anılan yere gitti.

Bir ahır dolusu at bu dağ için bol bol çalışmıştı ve birinin bu dağa meydan okuması gerekiyordu. Normal günlerde takdir ettiği bir işlemdi. Genel olarak tüm dünyaya

gıcık olmadığı günlerde. Lanet olası yağmurun yağmadığı günlerde.

Gübre işleme sokulup organik gübre haline geliyordu ve organik gübre toprağı besliyordu. Bu yüzden Fin ve Boyle kokunun gelmeyeceği kadar uzak bir noktaya bu dağı yapmışlardı.

Meara gübre dağına ulaştığında, iPod ve kulaklıklarını ahırda unuttuğu için küfretti. Dikkatini dağıtmak için müzik bile olmayacaktı.

Boş yem torbalarını büyük yığından çekip çıkardı ve gübreyi içine kürekle doldurmaya başladığında tek yapabildiği şarkı mırıldanmaktı.

Organik gübrenin tohumlardan ve parazitlerden arınması, gübrenin zengin bir katkı maddesine dönüşmesi için ısıtılması gerekiyor. Bu Meara'nın sayısız kez yaptığı bir işti, bu yüzden gübrenin çözünmesine yardım etmesi için suni gübre ekledi, böylece ısıtılmaya hazır olacaktı ve havalandırmak için sopayı yem torbasının derinlerine doğru sokarak çalışmaya devam etti.

En azından gübre karışımı için gerekli olan suyu lanet yağmur eklediği için hortum uzatmak zorunda kalmamıştı.

Gübre karışımı, diye düşündü. Connor'ın onu içine soktuğu durum tam da buydu.

Bu işin içine aşkı katmak zorunda mıydı? Aşk, yeminler, gelecek planları, aile ve tüm o sonsuza kadar şeyini? Her şey iyi gitmiyor muydu? Seks, eğlence ve arkadaşlıkla idare edemiyorlar mıydı?

Şimdi bütün o sözleri söylemişti. Düşünülmüş bir taktik, diye karar verdi Meara, gübreyi küreklerken, ters yüz

ederken ve yayarken. Başını döndüren bir taktik. Nefesini kesen ve onu teslim alan bir taktik.

Bu olanlar Meara'yı gafil avlamıştı ve bu zayıflıkla ne yapacağını bilemiyordu. Zayıf olma fikri onu korkuttu.

Bütün bunları kendisi başlatmıştı, değil mi? Tüm bu olanlar için kimseyi suçlayamazdı.

İlk olarak Meara onu öpmüştü, bunu inkâr edemezdi. Birbirleri için oldukları şeyi değiştirerek Connor'ı yatağa sürüklemişti.

Connor bir romantikti - bunu da biliyordu. Ama yine de bir kadından diğer kadına atlayan bir adamdı.

Uğraşacakları yeteri kadar şey yok muydu? Samhain yaklaşıyordu ve eğer sağlam bir planları varsa, bunu şimdiden duymuş olmaları gerekirdi.

Connor'ın iyimserliği, Branna'nın kararlılığı, Fin'in öfkesi, Iona'nın inancı. Tüm sahip oldukları buydu ve bir de kendisininkiyle beraber Boyle'un sadakati.

Ama bunlar karanlık büyülere karşı bir strateji değildi.

Connor O'Dwyer beynini bu stratejileri bulmaya odaklamak yerine, aşkını haykırmakla meşguldü.

Hem de İrlandaca. Bedenine imkânsız şeyler yaparken üstelik.

Sabah o tuhaf rüyadan uyandıktan sonra Connor gözlerinin içine bakıp onu sevdiğini söylememiş miydi?

Sırıtmıştı, diye düşündü Meara sinirlenerek.

Kıçını tekmeleyip yataktan atmalıydım, evet yapmam gereken tam da buydu.

Meara işleri yoluna koyacaktı, Tanrı'nın yardımıyla bunu yapacaktı. Çünkü zayıf olmayacaktı, ne o ne de başkasına karşı. Zayıf ve korkak olmayacaktı. Tutamayacağı

sözler vermemek için başını döndürmesine izin vermeyecekti.

Annesi gibi yumuşak ve aptal olmayacaktı. Bir erkek tarafından ihanete uğramayacak, utanarak ve sızlanarak yaşamayacaktı.

Dahası -daha kötüsü- kendine babası gibi umursamaz ve bencil olmak için de izin vermeyecekti. Sözler veren, hayatı düzgün gittiği sürece o sözleri tutan bir adam. Sıkılınca sözlerini bozan ve onu sevenlerin kalplerini kıran bir adam.

Hayır, kimsenin karısı, hiçbir adamın yükü olmayacaktı. Özellikle de Connor O'Dwyer'ın.

Çünkü Tanrı yardımcısı olsun, Meara onu çok fazla seviyordu.

Boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti, acımasızca onu bastırdı.

Torbaları organik gübre yığınlarının üzerine yayarken, bu geçici bir şey dedi kendine.

Kimse bu şekilde yaşayamaz.

Yakında Meara kendisi gibi olacaktı, biliyordu ve Connor da öyle. Kendine şimdi daha sakin olduğunu söyledi, çalışmak iyi gelmişti. Gidip diğerleriyle arasını düzeltebilirdi.

"Cezanı çektin," dedi Meara yüksek sesle, geri adım atarak döndü.

Ve babası ona gülümsüyordu.

"İşte buradasın prenses."

"Ne?"

Dut ağacında bir kuş öttü ve güller periler ülkesindeymiş gibi bir anda açtı. Buradaki bahçeleri, renkleri, kokuları, kuşların cıvıltısını seviyordu.

Ve yalnız kalmak isterse kardeşlerinden saklanabileceği gölgeli çardakları seviyordu.

"Gene rüyalarda kaybolmuş ve ona seslendiğimi duymuyor." Meara'nın gözlerine yaşlar dolsa da babası gülümsedi.

"Burada olamazsın."

"Bir erkeğin prensesi ile güzel bir gün geçirmek için işyerinden izin almaya hakkı vardır." Babası gülümsedi ve işaret parmağıyla burnunun üzerine hafifçe dokundu. "Şehirdeki bütün delikanlılar çok geçmeden etrafında pervane olduğunda yaşlı babana zaman ayıramayacaksın."

"Her zaman ayıracağım."

"İşte benim kızım." Babası elini tutup kolunu dirseğinin arasından geçirdi. "Benim güzel Çingene kızım."

"Elin çok soğuk."

"Seninle ısınacak." Meara ile beraber, güllerin ve gelinçiçeklerinin arasından taş patikada yürümeye başladı.

"Sadece seni görmek için geldim," dedi babası, kızına anlatacak gizli şeyleri olduğunda hep yaptığı gibi alçak sesle konuşarak. "Herkes evde."

Meara eve doğru baktı, annesinin istediği gibi tuğladan üç katlı, beyaz bir binaydı. Etrafını çevreleyen geniş bir bahçe vardı ve yaz aylarında annesinin çay partisi vermesi için düzgün kesilmiş yemyeşil çimenlerle kaplıydı.

Bütün o ufak sandviçleri ve kremalı pastaları hatırladı.

Ve odam da orada, diye düşündü Meara, yukarı bakarak. Evet, çift kanatlı kapıları olan küçük balkonlu odası tam oradaydı. Babası Juliet balkonu derdi oraya.

Bu yüzden Meara'ya da prenses diyordu.

"Neden herkes evde? Bu güzel havada piknik yapabi-

liriz! Bayan Hannigan biraz poğaça pişirebilir, peynir, ekmek ve reçelli tart da alırız."

Meara herkesi çağırmak ve eve doğru koşmak istedi ama babası onu durdurdu. "Piknik için uygun bir gün değil."

Meara bir an yağmur sesi duyduğunu sandı ve yukarı baktığında, güneşin önüne bir gölgenin geçtiğini gördü.

"Bu ne? Bu ne baba?"

"Hiçbir şey değil. Al bakalım." Babası çalılardan bir gül koparıp uzattı. Meara gülü alıp kokladı, beyaz ve yumuşak yaprakları yüzüne değdiğinde gülümsedi.

"Peki evde olduğumuza göre, çay partisi veriyormuşuz gibi biraz çay içip pasta yesek?"

Babası kafasını yavaşça sağa sola salladı. "Korkarım ki bir çay partisi de yapamayız."

"Neden?"

"Diğerleri seni görmek istemiyor Meara. Herkes senin hatan olduğunu biliyor."

"Benim hatam mı? Ne? Ne yaptım ki?"

"Cadılarla arkadaşlık edip komplo kuruyorsun."

Babası omuzlarını sertçe tutarak Meara'yı döndürdü. Gölge babasının yüzüne doğru kaydığında Meara'nın kalbi korkudan duracak gibi oldu.

"Komplo kurmak mı? Arkadaşlık etmek mi?"

"Şeytanın oğluyla pusu ve plan kuruyorsun. İçlerinden biriyle fahişe gibi yatıyorsun."

"Ama..." Meara kendini halsiz, sersemlemiş ve şaşkın hissetti. "Hayır, hayır, anlamıyorsun."

"Senden daha iyi anlıyorum. Onlar lanetli Meara ve sen de onlarla birliktesin."

"Hayır." Meara ellerini babasının göğsüne koydu. Göğ-

sü de elleri gibi soğuktu. "Böyle söyleyemezsin. Ciddi olamazsın."

"Bunu söyleyebilirim ve ciddiyim. Neden sizi terk ettiğimi düşünüyorsun? Sebebi sendin Meara. Seni terk ettim. Hiçbir zaman sahip olamayacağı bir güce arzu duyan bencil, bir sürtüksün."

"Değilim!" Meara karnına yumruk yemiş gibi, bir adım sendeledi. "Değilim!"

"Beni utandırdın, bu yüzden yüzüne bakamıyorum."

Elindeki beyaz gül kanamaya başladığında hıçkırıklarına engel olamadı.

Meara elindeki gülü yere atınca, "Bu senin lanetin," dedi babası. "Seni seven herkese zarar veriyorsun. Seni seven herkes mahvolacak ve solacak. Ya da benim yaptığım gibi kaçacak. Utandığımdan ve bıktığımdan dolayı seni terk ettim."

"Annen nasıl ağlıyor duyuyor musun?" diye sordu babası. "Babası yerine şeytanın çocuklarını seçen bir kız üstüne kaldığı için ağlıyor. Bunun suçlusu sensin!"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü - utançtan, suçluluktan ve üzüntüden. Meara kafasını aşağı indirince, kan gölü içindeki gülü gördü.

Yağmurun hızla ve sertçe yağdığını fark etti.

Yağmur.

Hafifçe sendeledi, dut ağacında öten kuşun sesini duydu.

"Baba..."

Ve havada yankılanan şahinin çığlığını duydu.

Connor, diye düşündü. Connor.

"Hayır. Suçlusu ben değilim."

Şahinin çığlığıyla rahatlayan Meara küreğini savurdu. Karşısındaki adam gafil avlanmasına rağmen, geriye sıçramayı başardı ve bu yüzden kürek yüzünü ıskaladı.

Adamın yüzü artık babasının yüzü değildi.

"Cehenneme git." Meara yeniden küreğini salladı ama ayağının altındaki toprak titremeye başladı ve kalbine saplanan acıyla çığlık attı.

Cabhan dişlerini göstererek haince gülümsedi ve bedeninden etrafa sis yayılmaya başladı.

Meara ileri doğru sarsak bir adım atmaya çalıştı, sonra bir adım daha. Toprak titremeye devam ederken, gökyüzü de başının üzerinde dönüp duruyordu.

Uzaktan, yağmurun ve sisin arasından birinin seslendiğini duydu.

Bir adım, dedi kendi kendine Meara, sonra bir adım daha.

Şahini duydu, atı gördü ve onların arkasında gri bir karaltı sislerin arasından hızla geliyordu - Kathel'di bu.

Boyle'un deli gibi koşarak kendisine doğru geldiğini gördü.

Dünya dönmeye devam ederken, şaşkınlıkla Alastar'ın sırtından Connor'ın atladığını fark etti.

Bir şeyler diyordu ama Meara'nın zihnindeki uğultu bu sesi boğuyordu.

Gölgeler, diye düşündü. Gölgeler âlemi.

Gölgeler Meara'yı kuşatıp yuttu.

Gölgeler onu boğmaya çalışırken aralarında yüzdü. Babasının güldüğünü duydu ama gaddarcaydı, çok gaddarca.

Bunun suçlusu sensin, bencil, kalpsiz bir kızsın. Hiçbir şeyin yok. Hiçbir şeysin. Hiçbir şey hissetmiyorsun.

Sana güç vereceğim, diye söz verdi Cabhan, sesi merhametliydi. *Gerçekten istediğin, imrendiğin, can attığın şey bu. Bana onun kanını getir, ben de sana güç vereyim. Onun canını al, ben de sana ölümsüzlük vereyim.*

Meara dişiyle tırnağıyla gölgelerden tekrar ışığa dönmeye çalıştı, çabaladı ama kımıldayamadı. Gölgeler yoğunlaşırken, her nefeste içine dolduklarını, onu boğduklarını hissediyordu.

Her nefesi daha soğuktu. Her nefesi daha karanlıktı.

Ne istiyorsa onu yap, dedi babası. *Cadının senin için hiçbir anlamı yok, senin de onun için. Sadece karanlıkta bedenlerinizi okşuyorsunuz. Cadıyı öldür. Kendini kurtar. Sana geri geleceğim prenses.*

Sonra Connor elini uzattı, gölgelerin arasında yeşil gözleri zümrüt gibiydi.

Şimdi benimle gel. Şimdi benimle gel. Sana ihtiyacım var, aghra. Bana geri gel. Elimi tut. Sadece elimi tutman yeter.

Ama Meara tutamıyordu -göremiyor muydu?- yapamıyordu ama Connor sadece ona gülümsedi.

Kesinlikle yapabilirsin. Elimi tut, hayatım. Artık arkana bakma. Sadece elimi tut. Artık benimle geri dön.

Acı veriyordu, elini kaldırmak ve göremediği bağlara karşı hareket etmek Meara'yı tüketiyordu. Ağlayarak kolunu kaldırdı, Connor'ın eline uzandı. Sonrası balçığın içinden çekilmeye benziyordu. İki güç onu iki taraftan çekerken, her santimde canı yanıyordu.

Seni tuttum, dedi Connor, gözlerini ondan ayırmadan. *Gitmene izin vermeyeceğim.*

Sonra sanki bir şişenin tıpasının patlaması gibi bir anda temiz havaya çıktı.

Göğsü acıdı, sanki kalbi kızgın bir kömüre dönmüş gibi yandı. Nefes almaya çalıştığında, hava boğazını tıkadı.

"Sakin ol artık, sakin. Yavaşça nefes al. Yavaş. Artık geri döndün. Güvendesin. Buradasın. Benimlesin!"

Biri yürek burkan bir sesle hıçkırarak ağlıyordu. Sesin kendisinden geldiğini anlaması Meara'nın dakikalarını aldı.

"Seni çıkardım. Seni çıkardık."

Yüzünü Connor'ın omzuna gömdü - Tanrım, kokusu yangından sonraki soğuk su gibiydi. Connor onu kaldırdı.

"Meara'yı eve götürüyorum."

"Benim evim daha yakın," dediğini duydu Fin'in.

"Bu iş bitene kadar bizim evde kalacak, yine de teşekkürler. Onu şimdi eve götürüyorum. Mümkün olduğu zaman, siz de gelebilir misiniz?"

"Biliyorsun geleceğim. Hepimiz geleceğiz."

"Seninleyim Meara." Meara, Branna'nın sesini duydu, elinin saçlarını ve yanağını okşadığını hissetti. "Tam burada seninleyim."

Meara konuşmak istedi ama ağzından hıçkırıklardan başka bir şey çıkmadı.

"Onlarla git," dedi Boyle. "Onlarla git Iona. Üçlü onla birlikte olmalı. Ben Alastar'la ilgilenirim. Kamyonu al ve onlarla git."

"Sonra sen de gel."

Meara başını, Iona'yı Boyle'un kamyonuna doğru koşarken görebilecek kadar döndürdü. Dünya, fırtınadaki bir geminin güvertesi gibi bir aşağı bir yukarı sallanırken yağmurun içinde, sislerin arasında koşuyordu.

Meara göğsünün, boğazının, her tarafının alev alev yandığını hissediyordu.

Ölüp ölmediğini merak etti. Eğer öldüyse babası olmayan adamın dediği gibi lanetlenmişti.

"Şişş!" dedi Connor. "Yaşıyorsun ve güvendesin, bizimle birliktesin. Şimdi dinlen hayatım. Sadece dinlen."

Meara bu sözler üzerine derin bir uykuya daldı.

17

Yumuşak ve yatıştırıcı sesler duydu, mırıldanmalar. Hafifçe ve nazikçe okşayan elleri hissetti. Lavanta kokusu vardı ve etraftaki mumlar sanki havada süzülüyor gibiydi. Işıkla yıkanan Meara huzura kavuştuğunu hissediyordu.

Mırıldanmalar belli belirsiz kelimelere dönüştü.

"Şimdi tek ihtiyacı dinlenmek. Dinlenmek ve sakinleşmek. Şifanın işini yapmasına izin verelim." Branna'nın sesi bitkindi.

"Biraz rengi yerine geldi, değil mi?" Connor'ın sesi ise endişeli ve titrek.

"Evet, nabzı tekrar normale döndü."

"O güçlü Connor." Iona'nın sesi sanki uykudan yeni kalkmış ya da ağlamaktan kısılmış gibiydi. "Ve biz de öyleyiz."

Sonra Meara yeniden sürüklendi ve o rahatlatıcı sessizliğe kendini teslim etti.

Uyandığında rüya gördüğünü sandı.

Connor gözleri kapalı halde yanında oturuyordu, yüzü

odanın dört bir yanındaki mumların ışıltısıyla aydınlanmıştı. Sanki altın rengine boyanmış gibiydi.

İlk bilinçli düşüncesi, bir erkeğin bu kadar yakışıklı olmasını tuhaf bulmak oldu.

Meara onun ismini söylemeye çalıştı ama daha konuşamadan önce Connor gözlerini açıp gözlerinin içine baktı.

"Nihayet geldin." Güldüğünde parlaklık kayboldu, sadece Connor ve mum ışıkları kaldı geriye. "Sadece bir saniye daha sakince yat."

Connor ellerini onun yüzünün üstünde tuttu, sonra tekrar gözlerini kapatıp ellerini kalbinin üzerine getirdi ve gözlerini açtı. "İyi. Şu anda iyisin."

Connor arkasında ufak bir sızı bırakarak, alnından ve köprücük kemiğinin üzerinden bir şeyler aldı. "Onlar neydi?" Bu kendi sesi miydi? Bu tuhaf, cızırtılı ses kendi sesi miydi?

"Şifalı taşlar."

"Hasta mıydım?"

"Hastaydın ama artık iyileşiyorsun."

Connor, Meara'yı biraz kaldırdı ve sırtının, elinin altındaki taşları da alıp bir torbaya koydu ve ağzını sıkıca kapadı.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Ah, yaklaşık altı saattir, aslında çok da uzun sayılmaz."

"Altı saat mi? Ama ben... ben..."

"Daha değil." Canlı, neşeli ses tonu Meara'yı sinirlendirdi. "Biraz sersem, zayıf ve titrek hissedeceksin. Ama geçecek, söz veriyorum. Şimdi bunu iç bakalım. Uyanır uyanmaz hepsini içmen için Branna bıraktı."

"Bu ne?"

"Sana iyi gelecek bir şey."

Connor kırmızı sıvıyla dolu ufak şişenin tıpasını açmadan önce, Meara'nın arkasına yastıklarla destek yaptı.

"Hepsini mi?"

"Hepsini." Connor şişeyi avucunun içine koydu, dudaklarına götürmesi için kendi elleriyle avucunu kavradı. "Yavaşça ama her damlasını iç."

Acı bir tat alacağını düşünerek Meara kendini hazırladı ama bunun yerine serin ve tatlı bir şey yudumladı. "Elma, çiçek suyu gibi bir şey bu."

"Hepsinin bir kısmı. Her damlasına ihtiyacın var."

Evet, artık yanaklarına renk gelmiş, diye düşündü Connor. En azından bakışları normal. Cabhan'ın büyüsüne yenik düşüp, ıslak çimenlerin üstünde ölü gibi uzandığında olduğu gibi boş boş bakmıyor.

O an yeniden gözünün önüne geldi. Connor ellerinin titrememesi için yeniden Meara'ya odaklandı.

"Birazdan yemek yiyeceksin." Sesini sabit tutmak için iradesinin her zerresini kullanıyordu. "Branna et suyuna çorba yaptı, önce biraz çorbanın ve çayın sana iyi gelip gelmeyeceğine bir bakalım."

"Galiba açlıktan ölüyorum ama emin değilim. Kendimi yarı ölü gibi hissediyorum ama daha iyiyim. Bu içecek iyi geldi."

Connor şişeyi aldı ve bir bombaymış gibi dikkatlice kenara koydu.

"Sırada yemek var." Connor dudaklarını onun alnına koymadan önce gülümsemeye çalıştı.

Meara onun titrediğini hissedip eline uzandı ve Connor elini öyle sıkı tuttu ki karşılık olarak nefesini tutmak zorunda kaldı. "Çok mu kötüydüm?"

"Şu anda iyisin. Şu anda her şey iyi. Ah, Tanrım."

Connor onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Şimdi her şey iyi, şimdi her şeyi iyi," dedi tekrar tekrar, sanki onu olduğu kadar kendini de rahatlatıyordu.

"Korumayı nasıl aştı bilmiyorum. Yeterince güçlü değildi. Onu yeteri kadar güçlü yapmamışım. Kolyeyi bir şekilde senden aldı ama bunu yapabileceğini asla düşünmemiştim. Onu aldı ve seni nefessiz bıraktı. Daha iyisini yapmalıydım. Daha iyisini yapacağım."

"Cabhan." Meara pek hatırlayamıyordu. "Gübreyi hazırlıyordum, organik gübreyi. Ama sonra... Net olarak hatırlayamıyorum."

"Kendini zorlama." Connor onun saçlarını ve yanaklarını okşadı. Sen daha güçlü olduğunda hatırlayacaksın. Sana başka bir tılsım yapacağım, daha güçlüsünü. Diğerlerinin de yardımını alacağım, çünkü önceki yaptığım yeterli değildi."

"Kolye." Meara boynunda asılı olması gereken kolyeye uzandı ve hatırladı. "Ceketimde. Onu çıkardım, değil mi?"

Hatırlamaya çalışırken Connor yavaşça ondan uzaklaştı.

"Çıkardın mı?"

"Delirmiştim. Çıkardım ve ceketimin cebine sokmuştum. Zavallı Mick'i tersledim, diğer herkesi de ve bu yüzden Boyle... Evet, Boyle gübre için beni dışarı gönderdi. Ben de ahır kabanlarından birini giydim, ceketi de geride bıraktım."

"Onu hiç takmıyordun? Ya da sana yaptığım cep tılsımlarını?"

"Cebimdeydi, ceketi de ahırlarda bıraktım. Aklıma bile gelmedi... Connor."

Connor birdenbire ayağa kalktı ve Meara onun yüzünde sadece soğuk bir öfke gördü.

"Onu sana ben verdim diye çıkardın, geride bıraktın."

"Hayır. Evet." Her şey arapsaçına dönmüştü. "Düzgün düşünemiyordum, görmüyor musun? Çok kızgındım."

"Seni sevdiğim için, korumasız dışarı çıkacak kadar kızgındın."

"Bu şekilde düşünmüyordum. Aptallaştım. Aptaldan da fazlasıydım. Connor-"

"Pekâlâ, bitti ve artık güvendesin. Branna'yı et suyu çorbasıyla yukarı yollayacağım."

"Connor, gitme. Lütfen, izin ver-"

"Tamamen iyileşmek için sükûnete ihtiyacın var. Şu an sakin olamıyorum, bu yüzden yanında duramam."

Connor dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Meara kalkmaya çalıştı ama bacakları onu taşımıyordu. Hep dayanıklılığı ve sağlığıyla övünmüştü, şimdiyse bir yatalaktan farksızdı.

Tekrar yattı. Nefesi düzensizleşti, cildi ise nemli ve soğuktu, zihni dikkatsiz bir hareketin sonuçlarıyla dönüyordu.

Branna tepsiyle içeri girdiğinde ağlamak üzereydi.

"Nereye gitti?"

"Connor mı? Hava almalı, saatlerdir yanında oturuyordu."

Branna'nın elinde, yatalak hastalar için kullanılan türden ayaklı bir yatak tepsisi vardı ve Meara tepsiye mutlak bir tiksintiyle uzun uzun baktı.

"Çay ve çorbadan sonra daha güçlü hissedeceksin. Şu anda sağlıksız ve zayıf olman doğal."

"Hayatımın yarısını hasta geçirmişim gibi hissediyorum." Sonra Meara kafasını kaldırdı, Branna'nın gözlerindeki yorgunluğu ve endişeyi gördüğünde kızgın olduğu için kendinden nefret etti. "Şimdiye kadar birkaç saatten fazla hasta olmamıştım. Bunu sen de biliyorsun. Çok özür dilerim Branna. Bunun için çok özür dilerim."

"Aptal olma." Yorgun, darmadağın olan Branna yatağın kenarında oturdu. "Şimdi biraz et suyu çorba iç. Bir sonraki adım bu."

"Neyin sonraki adımı?"

"Kendine gelmenin."

Kaşığı bile zar zor kaldırırken, Connor'la işleri düzeltemezdi ve bu yüzden yemeye başladı Meara.

"Açlıktan öldüğümü düşündüm, yine de hiçbir şeyi doğru dürüst hissedemiyordum. Tekrar hissetmek harika bir şey ve bu nefis. Aklımı toparlayamıyorum. Birçok şeyi oldukça net hatırlıyorum ama sadece ahırlara geri döndüğüm zamana kadar, sonrası bulanıklaşıyor."

"Tekrar kendine geldiğinde hatırlayacaksın. Bu bir çeşit önlem."

"Ah, Tanrım." Meara gözlerini sertçe kapattı.

"Acıyor mu? Hayatım-"

"Hayır, hayır, o tür bir şey değil. Branna çok saçma bir şey yaptım. Üzgündüm, çok kızgındım ve o yüzden mantıklı düşünemedim. Connor beni sevdiğini söyledi. Evlilik, bebekler ve tepede bir evde yaşamaya neden olacak türden bir sevgi. Bu beni tamamen şaşkına çevirdi. Bu türden bir şeye uygun değilim ben, bunu herkes biliyor."

"Kimse böyle bir şey bilmiyor ama böyle düşündüğün için seninle tartışacak değilim. Şu anda sakin olmalısın Meara." Branna eliyle onun koluna sevgiyle vurdu. "Şimdi iyileşmek için biraz dinlen."

"Connor hiç olmadığı kadar bana kızgın bir halde çekip gitmişken, sakin ve rahat olamam."

"Neden sana kızgın olsun ki?"

"Tılsımı çıkardım Branna." Parmaklarını kolyenin olması gereken yere, boynuna götürdü. "Düşünmüyordum, yemin ederim. Sadece öfkeye kapılmıştım. O yüzden bana verdiği kolyeyi çıkardım ve ceketimin cebine koydum."

Branna'nın kolunu okşayan eli durdu. "Üstünde yeşim, mercan ve mavi kalsedon taşı mı vardı?" dedi Branna dikkatle.

"Evet, evet. Onu diğer tılsımlarla birlikte cebime koydum. Boyle benden bıkana kadar herkesle kavga ettim. Sonra beni gübre ayıklamam için dışarı yolladı, pis bir iş olduğu ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı için ceketimi ahır kabanıyla değiştirdim. Aklıma gelmedi, kolyeyi çıkardığımı bile hatırlamadım. Onsuz dışarı çıkmazdım. Yemin ederim, delirmiş olsam bile, bunu kasten yapmazdım."

"Seni kötülükten korumak için verdiği şeyi çıkardın. Onu kalbinden yaraladın."

"Ah, Branna, lütfen." Branna ayağa kalkıp dışarı bakmak için pencereye gittiğinde Meara hıçkırıklara boğuldu. "Lütfen, bana sırtını dönme."

Branna hızla ona döndü, öfke gözlerinden adeta fışkırıyordu. "Bu söylediğin çok duygusuzca ve zalimce."

Meara'nın yanaklarındaki bütün renk uçtu. "Hayır. Hayır. Ben-"

"Duygusuzca, zalimce ve bencilce. Kendimi bildim bileli arkadaşımsın, neredeyse kardeşimsin. Ama yine de sana sırtımı dönebileceğimi düşünebiliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Çok kafam karışık, içim karma-karışık."

"Gözyaşları sana iyi gelir." Branna başıyla onayladı. "Sık sık gözyaşı dökmüyorsun, bu sana iyi gelecektir. Bir tür arınma. Evde beş kişi var- hayır, sen uyanınca Iona ve Boyle eşyalarını toplamak için dışarı çıktı."

"Toplamak mı?"

"Daha bitirmedim. Bu beş kişi seni seviyor, hiçbirimiz sırf kırıcı bir şey yaptığın için seni sevmeyi bırakacağımızı düşünmeni hak etmiyoruz."

"Üzgünüm. Üzgünüm."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Ama buradayım Meara, sen ve Connor'ın arasında duruyorum, ikinizi de seviyorum. Sana daha güçlü bir koruma vermediği için kendini suçladı, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Meara'nın sesi titredi. "Söyledi. Ona anlattım. Beni terk etti."

"*Odayı* terk etti Meara, seni mankafa. Connor O'Dwyer gelmiş geçmiş en iyi, en sadık ve düzgün erkektir. O senin lanet baban ya da onun gibi bir erkek değil."

"Hayır, öyle demek-" Birden hatıraları canlandı, gücü ve berraklığı nefesini kesti.

"Sakin. Sakin ol." Branna ona doğru koştu, ellerini tutup ona güç vermeye çalıştı. "Sakin ol, düzenli nefes al. Gözlerime, gözlerimin içine bak. Sükûnet."

"Hatırladım."

"Önce sakinleş. Burada kötülük yok, karanlık da.

Mumları efsunladık, şifalı otlar ve taşlar yerleştirdik. Burası kutsal bir yer. Burada sükûnet var."

"Hatırladım," dedi Meara tekrar sakince. "Oradaydı."

"Kendini biraz yatıştır ve hepsini bilmeyi ne kadar çok istesem de hepimiz beraber olana kadar bekleyelim. Bunu sadece bir kere anlatman gereksin."

Ve Connor da hepsini duymayı hak ediyor, diye düşündü Branna.

"Bana ne yaptı? Bunu söyleyebilir misin? Ne kadar kötüydü?"

"Önce çorbayı iç."

Sabırsız ve daha güçlü olan Meara, kâseyi kaldırdı ve kafasına dikti. Sonra da Branna'ya ufak bir gülücük attı.

"Şimdi bitirdin işte."

"Anlat bana- Ah!"

Bir elektrik çarpması ya da güzel, hızlı bir orgazm gibiydi. Onu sarsarak, içine büyük bir enerji yayılmıştı.

"*Bu* neydi?"

"Yavaşça içmen gereken bir şeydi."

"Dublin'e kadar koşabilecek gibi hissediyorum. Teşekkürler."

"Rica ederim. Bunu sonraya bırakacağız." Branna ihtiyatlı davranarak çayı uzak bir yere koydu.

"Bir inek yiyebilirim ve hâlâ tatlı için midemde yer kalır." Sonra Branna'nın eline uzandı. "Üzgünüm. Gerçekten."

"Biliyorum. Gerçekten."

"Anlatır mısın? Cabhan bana ne yaptı? Connor'ınki gibi zehir miydi?"

"Hayır, değildi. Açık ve savunmasızdın, o da bunu bi-

liyordu. Gölgelerini kullandı ve bence bir müddet bunu saklamayı başardı. Ama sonunda saklayamayacağı bir hale geldiler. Hepimiz geliyorduk. Bunu da biliyor olmalı, o yüzden hızlı ve zalimce hareket etti. Yaptığı büyü için bir tür Uyuyan Güzel büyüsü denebilir ama tabii bir peri masalı kadar güzel değil. Bir çeşit ölüm."

"Ben... O beni öldürdü."

"Hayır, o kadar değil. Senin nefesini kesti, kalbini durdurdu. Bilmeyen birinin ölüm sanacağı bir tür felçti. Müdahale etmezsen, günler ya da haftalarca sürebilir. Hatta yıllarca. Sonra uyanırdın."

"Nasıl, bir tür zombi gibi mi?"

"Uyanırdın Meara ve delirirdin. Dişinle tırnağınla ya da kazarak eski durumuna gelmek için uğraşırdın veya çıldırarak ölürdün. Ya da... seni kendi yaratığı yapmak için seçtiği bir zamanda sana gelirdi."

"Sonra da ölürdüm," dedi Meara. "Beni ben yapan her şey yok olup giderdi. Connor'ın bana verdiği korumayı takmış olsaydım, buna bana yapamazdı."

"Hayır. Sana zarar verebilirdi, seni kendine çekmeye çalışabilirdi ama korunurken böyle bir büyüyü sana yapamazdı." Branna bir an durdu. "Seni yeniden canlandıran Connor'dı. Sana ilk o ulaştı. Seni geri getirdi. Sonra seni uykudan çekip çıkardığında bizler geldik. Bu birkaç dakikada bile Meara, çok derine çekilmiştin. Sadece hıçkırıyor ve sarsılarak ağlıyordun. Seni tekrar iyileştirici bir uykuya sokmak zorunda kaldı, böylece biz çalışırken sakinleştin."

"Mumlar, taşlar, otlar. Kelimeler. Sizi duydum; seni, Connor'ı ve Iona'yı."

"Biraz da Fin."

Aptal olduğum için beni seven beş insan çok korktu, diye düşündü Meara.

"Çocukça davrandığım için bizi yenebilirdi."

"Bu oldukça doğru."

"Utanıyorum ve üzgünüm Branna, bunu herkese söyleyeceğim. Ama önce Connor'la konuşmalıyım."

"Tabii ki konuşmalısın."

"Yıkanmam için bana yardım eder misin?" Meara hafifçe tebessüm etti. "Yarı ölüydüm ve muhtemelen de öyle gözüküyorum."

Hâlâ yağmur yağmaya devam ediyordu ve Connor, Branna'nın atölyesinde oturmuş, ikinci birasını içip şömineye doğru bakarak kara kara düşünüyordu.

Fin içeri girdiğinde kaşlarını çattı. "Defolup gitmen akıllıca olur. Pek havamda değilim."

"Çok yazık." Fin elinde birasıyla bir sandalyeye oturdu. "Uyandığını ve daha iyi olduğunu söyledin ama başka bir şey söylemedin. Branna herhalde birazdan aşağı iner, Iona ve Boyle da Meara'nın eşyalarının olduğu çantalarla daha yeni geldi. Sadece ne durumda öğrenmek istiyorum."

"Uyanık ve bilinci yerinde. İksiri içti ve onu bıraktığımda rengi iyiydi."

"Tamam, o zaman." Fin açıklamanın kalanı için sabırsızlanarak, birasından bir yudum aldı. Tam sormak üzereydi ki Boyle içeri girdi.

"Tonlarca kıyafet ve ayakkabı taşıdım, dahası Iona hepsinin lazım olduğuna yemin ediyor. Neyse ki görevim sona erdi."

Fin gibi o da elinde birasıyla bir sandalyeye oturdu.

"Branna, Meara'nın kendini toparladığını ve duş aldığını söyledi." Boyle birasından büyük bir yudum aldı. "Meara'yı oraya, dışarı ben gönderdim. Çok huysuzdu, bıkmıştım ve onu Gübre Dağı'na postaladım. Tanrım, onu içeride tutmalıydım, eyer takımlarıyla uğraşmalıydı. Eğer-"

"Bu senin hatan değil." Connor kalktı ve etrafta dolandı. "Bu konuda hiçbir şekilde suçu üstlenme, çünkü senin suçun değil. Onu çıkarmış. Meara'ya onu sevdiğimi söyledim ve o hemen ahırlara gitmesi gerektiğini söyleyip öfkeyle evden çıktı. Düşününce bunu komik bulduğuma inanamıyorum."

"Bu sabah bir saatlik uykumdan bu yüzden oldum yani," dedi Boyle. "Kıçında akrep varmış gibi davranmasının da sebebi buymuş."

"Neyi çıkarmış?" diye sordu Fin.

"Kolyeyi, korunması için verdiğim mercan, yeşim ve mavi kalsedon taşlı tılsımı. Onu çıkarmış ve dışarı çıkmış, çünkü onu sevdiğimi söyledim."

"Ah, Tanrım." Fin gözlerini devirdi. "Kadınlar. Kadınlar erkekleri delirtmek için var. Her fırsatta bizim canımızı sıkmalarına rağmen neden onları istediğimiz sorusu sorulması gereken bir soru."

"Kendi kadınlarınız hakkında konuşun," dedi Boyle. "Ben benimkiyle iyiden de öteyim."

"Zamana bırak," dedi Fin gizemli bir şekilde.

"Sinirliydi," dedi Boyle, Connor'a bakarak, "aptalca ve düşüncesizce hareket etmiş. Ama ben de çabuk sinirlenen biri olarak diyebilirim ki öfkeye kapılınca aptalca ve düşüncesizce davranmak dünyanın en kolay şeyi."

"Onu kaybedebilirdik."

"Bu asla olmayacak," dedi Fin.

"Çok kötü durumdaydı." O anı düşünmek Connor'ı derinden sarstı. "Sen de gördün Boyle, benden birkaç saniye sonra gördün onu."

"Ve kanım çekilmiş gibi hissettim. Suni teneffüs yapmak istedim ve bir fiskeyle beni fırlattın."

"Bunun için özür dilerim."

"Gerek yok. Ne yapılması gerektiğini biliyordun ve sana engel oluyordum. Hafifçe ona üfledin. Buna benzer bir şey hiç göndermemiştim."

O anı tekrar gözünün önüne getiren Boyle derin bir nefes aldı.

"Tanrılara ve tanrıçalara seslenerek, yerde kızın üstünde oturuyordun ve yemin ederim, o neredeyse siyaha dönmüştü. Rüzgâr hızla eserken diğerleri koşarak geliyordu ve onu kollarına aldın. Yağmurda havadan ışık çekip kendi içine aldın ve meşale gibi yandın. Sonra da bunu onun içine üfledin. Her seferinde daha fazla yanarak bunu üç kez yaptın, bir an tutuşacağını sandım."

"Üç kez yapılması gerekiyor," dedi Fin. "Ateş ve ışıkla birlikte."

"Ve onun nefes aldığını gördüm. Elimin içindeki eli biraz kımıldadı." Boyle büyük bir yudum daha aldı. "Tanrım."

"Hepinize minnettarım," dedi Meara, kapı aralığından. Ellerini birbirine kavuşturmuştu, saçları dağınıktı ve gözleri hissettikleri yüzünden doluydu. "Connor'la yalnız konuşmak için bana biraz zaman vermenizi rica ediyorum. Sadece birkaç dakika."

"Elbette." Boyle hızla kalkıp Meara'ya doğru ilerledi ve ona sımsıkı sarıldı. "İyi görünüyorsun." Geri çekilmeden önce sırtını sıvazladı ve sonra da dışarı çıktı.

Fin, Meara'nın gözlerinden süzülen gözyaşlarına bakarak, daha yavaş kalktı. Hiçbir şey söylemedi ama dışarı çıkmadan önce onu yanaklarından hafifçe öptü.

Connor ise olduğu yerde kaldı. "Branna yataktan çıkman için sana izin verdi mi?"

"Verdi. Connor-"

"Tüm olanları bir seferde anlatsan iyi olur."

"Anlatacağım. Connor, lütfen beni affet. Beni affetmelisin. Affetmezsen buna dayanamam, her şeyi mahvettiğimi bilmeye dayanamam. Hatalıydım, her türlü hatalıydım ve aramızı düzeltmek için ne istersen, neye ihtiyacın varsa, ne dersen yaparım."

Utancı ve üzüntüsü her halinden belliydi ama Connor ona doğru yaklaşmaya kendini ikna edemiyordu.

"O zaman bir soruma samimiyetle cevap ver."

"Sana yalan söylemeyeceğim, bedeli ne olursa olsun. Sana hiç yalan söylemedim."

"Sana verdiğim şeyi, seni bağlamak, yanımda tutmak, benden hoşlanmanı sağlamak amacıyla verdiğimi düşündüğün için mi çıkardın?"

Şaşkınlık üzüntüsünün önüne geçti ve Meara bir adım geriledi. "Ah, hayır. Tanrım hayır. Asla böyle bir şey yapmazsın. Ben de böyle bir şeyi senden asla beklemem. Asla Connor, hayatım üzerine yemin ederim."

"Tamam." En azından Connor aklındaki bir soruya cevap bulmuştu. "Yeniden sakinleş."

"Sinirliydim," dedi Meara, "sinirliydim ve... korkmuş-

tum. Dürüst olmam gerekirse hiç korkmadığım kadar korkmuştum. Bu da sinirlenmeme neden oldu ve ikisi beni her türden duyuya karşı kör ve sağır etti. Sana yemin ederim, *yemin* ederim ki tılsım olmadan dışarı çıkmaya niyetlenmedim. Sadece unuttum. O kadar altüst olmuş ve gergindim ki Boyle beni dışarı sepetlediğinde tüm o koruma tılsımlarını unutarak ceketimi değiştirdim."

Meara durarak parmaklarını gözlerine bastırdı. "Zihnimi oku. Gir şuraya-" Parmaklarını şakaklarına koydu. "Düşüncelerimi oku. Burada gerçeği bulacaksın."

"Sana inanıyorum. Gerçeği duyduğumda anlarım."

"Ama beni affedecek misin?"

Önce aralarındaki asıl konuyu netleştirmeleri gerektiğine karar verdi Connor.

"Sana değer verdiğimden, benim için değerli olan bir şeyi sana verdim."

"Bense buna ve sana gereken özeni gösteremedim. Hepimizin hayatına mal olmaya yetecek bir özensizlik." Meara ona doğru bir adım attı. "Beni affet."

"Sana sevgimi verdim Meara, başka kimseye vermediğim türden sevgimi. Ama bunu istemiyorsun."

"Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum ve bu farklı bir konu. Çok korkuyorum." Meara iki elini de kalbine bastırdı. "Korkuyorum, çünkü içimde olanları durduramıyorum. Beni affetmezsen, affedemezsen, sanırım içimde bir şey kederden ölecek."

"Seni affediyorum elbette."

"Seni hak etmiyorum."

"Ah, Meara." Connor derin bir nefes aldı. "Aşk verilen bir ödül veya hata yaptığında geri alınan bir şey değildir.

İki taraf için de bir hediyedir. Ona sahip olduğun gün korkmamalısın."

Meara konuşamadan Connor kafasını salladı. "Yeter. Düşündüğünden daha yorgunsun ve hâlâ anlatman gereken bir hikâye var. Bakalım Branna bize ne pişirmiş, Tanrım, kahvaltıdan beri çok vakit geçti."

Meara onun eline uzandı. "Teşekkürler. Işık için, nefes için, hayatımı kurtardığın için. Ve teşekkürler Connor, bu hediye için."

"Peki, bu da bir başlangıç," dedi Connor ve beraber mutfağa gittiler.

Spagetti ve köfteleri yerken ara ara konuşarak hikâyesini anlattı Meara. Yemeye ve içmeye doyamıyor gibiydi - gerçi birkaç yudum şarabın bile başını döndürdüğünü fark etmişti.

"Bu gece suyla idare etsen daha iyi olur," dedi Branna.

"Sanırım bir tarafım gerçek olmadığını biliyordu ama öyle gerçek görülüyor, hissediliyor, kokuyor ve duyuluyordu ki. Bahçeler ve patikalar tam hatırladığım gibiydi. Ev, babamın giydiği takım elbise, parmağıyla burnuna dokunuşu."

"Çünkü büyüyü senin düşüncelerin ve zihnindeki görüntüler üzerine şekillendirdi." Fin bardağına biraz daha su doldurdu.

"Bana prenses deyişi." Meara başıyla onayladı. "Ve bunu duyduğumda özel hissedişim. Babam..." Bundan bahsetmek ona acı veriyordu. "Babam evimizin neşesiydi. O kocaman gülüşü, cebimize gizlice fazladan harçlık ya da çikolata sıkıştırışı. Ben babama tapardım ve dut ağacında

öten kuşun eşliğinde bahçede dolaşırken, tüm geçmişim ve bu duygular yeniden canlandı."

Meara bir süre durmak ve kendini toplamak zorunda kaldı. "Ona tapardım," diye tekrarladı, "o ise bizi -beni- arkasına bile bakmadan terk etti. Bir hırsız gibi kaçtı ve hatta tam da öyle olduğunu ispatlarcasına, yanında alabileceği değerli her şeyi götürdü. Ama orada, bahçedeyken her şey eskiden olduğu gibiydi. Parlayan güneş, çiçekler ve o sonsuz mutluluk hissi.

"Sonra birden bana düşman oldu. Evi benim yüzümden terk ettiğini söyledi, çünkü sizinle arkadaşlık ediyormuşum. Cadılarla arkadaş olup komplo kurduğum -tam da bu kelimeleri kullandı- için onu utandırıyormuşum. Bunun için lanetlenmişim."

"Başka bir hile, yine düşüncelerinin bazılarını kullandı," diye açıkladı Branna, "ve onları çarpıttı."

"Benim düşüncelerimi mi? Ama biz arkadaş olduğumuz için babamın evi terk ettiğini hiç düşünmedim ki."

"Ama birden fazla kez onun gidişinin kendi hatan olduğunu düşündün. Bunu anlamam için zihnine girmeme bile gerek yok," diye ekledi Connor.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, yani benim yüzünden gitmediğini biliyorum."

"Ama yine de bu seni kendinden şüphe ettirebilir." Iona anlayışla baktı. "Moralin bozuk olduğunda insanların sende neyi yanlış bulduğunu merak edersin. Nasıldır bilirim, seni karşılıksız sevmesi gereken birinin hiç sevmediğini kabullenmek çok zordur. Veya yeterince sevmediğini. Ama suç bende ya da sende değildi. Suç onlardaydı, eksiklik onlardaydı."

"Biliyorum ama haklısın. Bazen... Bana verdiği gül kanamaya başladı ve bir cadıyla yattığım için benim fahişe olduğumu söyledi. Ama babam bizi terk etmeden önce kesinlikle yatmamıştım. Dahası o böyle şeyleri birinin suratını söyleyemeyecek kadar korkak biriydi."

Meara duraksadı, tabağına uzun uzun baktı. "Babam hep çok zayıftı. Sevdiğiniz birinin bu kadar zayıf olmasını kabullenmek çok zor."

"Anne babamızı seçemeyiz," dedi Boyle, "onların da bizi seçemeyeceği gibi. Sadece mümkün olduğunca yüzümüze gözümüze bulaştırmamaya çalışırız."

"Ve sevmek..." Connor, Meara gözlerini ona çevirene kadar bekledi. "Sevmek asla utanılacak bir şey değildir."

"Sevdiğim şey bir yanılsamaydı, tıpkı bugün gördüğüm şey kadar. Ama her ikisine de bir süre inandım. Bütün hatalarına rağmen, normalde asla söyleyemeyeceği o sert şeyleri söylediğinde, bazı şeylerin değiştiğini hissettim. Tekrar yağmurun yağdığını ve Roibeard'i duydum, sonra her şeyin bir yalan olduğu anladım. Elimde kürek vardı, oysa babamla yürürken elimde yoktu. Ona doğru, kafasına doğru savurdum ancak hızlı davrandı. Bir daha savurdum ama dünya dönmeye ve sarsılmaya başladı. Sonra sen Connor, Alastar'ın üzerinde çılgın gibi geliyordun, Boyle da ahırlardan koşuyordu. O bana gülümsedi, artık Cabhan olmuştu. Onun asla babam olmadığını anladım."

Meara artık her şeyi anlayabiliyordu. "Cabhan gülüp sisin arasında uzaklaşırken, kalbime çok soğuk ve keskin bir şey saplanmış gibi hissettim."

"Kara bir ışık," diye belirtti Boyle. "Cabhan'ın taktığı taş öyle parladı."

"Ben taşı görmedim." Meara su bardağını kaldırdı ve başına dikti. "Yürümeye çalıştım ama çamur içinde yüzmek gibiydi. Halsiz ve sersemlemiş hissediyordum, gölgeler koyulaştıkça artık yağmuru da hissedemez olmuştum.

"Gölgelerin arasından çıkamıyor, hareket edemiyor gibiydim, hatta sesim bile çıkmıyordu. Ve gölgelerin arasında sesler vardı. Babamın, Cabhan'ın tehditleri ve yeminleri. O... bana güç vereceğini söyledi. Connor'ın canını alırsam, bana ölümsüzlük verecekmiş."

Meara, Connor'ın elini el yordamıyla aradı ve bulduğunda rahatladı. "Çıkamıyordum ve her şey gittikçe kararıyordu. Konuşamıyordum ve hareket edemiyordum, sanki bağlanmış gibiydim, ayrıca keskin bir soğuk vardı. Sonra sen geldin Connor, benimle konuştun ve ışık vardı. Sen ışıktın. Elini tutmamı söyledin."

"Ve sen de tuttun."

"Yapabileceğimi sanmıyordum, çok canım yanıyordu. Ama sen sürekli yapabileceğimi söyledin. Durmadan elini tutmamı ve seninle gelmemi söyledin."

Meara parmaklarını sıkıca Connor'ın parmaklarına doladı.

"Elini tuttuğumda, bir çukurdan yukarı çekiliyormuşum gibi hissettim. Işık kör ediciydi. Sonra yeniden yağmuru hissettim. Bedenim, kalbim, zihnim, hepsi aynı anda acıyordu Gölgeler korkunçtu ama acıyı hissetmediğim o yere geri dönmek istiyordum."

"Bir kısmı şoktandı," dedi Branna, "ve bir kısmı da üzerinde kullandığı güçten. Connor seni bu yüzden uyuttu."

"Hepinize minnettarım."

"Biz bir halkayız," dedi Boyle, "minnet edilecek bir şey yok."

"Hayır, öyleyim. Benim için gelmenize minnettarım ve evet hepimiz diğerimiz için yapardık. Hepinize, onun beni yakalamasına fırsat tanıyacak kadar aptalca davrandığım için bir özür borçluyum. Böyle davranmam hepimizi riske attı."

"Oldu, bitti." Boyle uzanarak omzunu okşadı.

"Kesinlikle," dedi Branna. "Şimdi biraz çay içecek ve yatakta dinleneceksin."

"Yeteri kadar uyudum."

"Yeterince değil ama yatağına gitmeye hazır olana kadar çayını alıp şöminenin başında içebilirsin."

"Seni oraya ben taşıyacağım."

Meara kaşlarını çatarak Fin'e baktı. "Kıçımı buradan oraya götürebilirim."

"Bu kadar iyi bir özürden sonra tartışma peşinde olamazsın, değil mi?" Fin masanın etrafından dolaşıp onu sandalyesinden kaldırdı. "Sen güçlü bir kızsın Meara Quinn."

"Ah, öyle miyim?"

Fin omzunun üzerinden Connor'a bir gülücük attı ve Meara'yı kanepeye götürdü. Bir parmak şıklatmasıyla ateşi harladı. Meara koltuğa otururken Fin'e kötü kötü baktı.

"İlgilenilmekten nefret ederim."

"Ben de öyle, iğrenç bir şeydir. Bu yüzden yapıyorum. Bir parça hak ediyorsun."

"Devam et o zaman, beni olduğumdan daha suçlu hissettir."

"Buna hiç gerek yok." Fin yanına oturdu ve ona kısaca göz attı. Cebinden mercan, yeşim ve mavi kalsedon taşlarıyla süslü tılsımı çıkardı. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

"Ah, bunu nasıl-"

"Ahırlara gidip ceketini almak için kısa bir gezintiye çıktım." Fin tılsımı hafifçe salladı. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum, hem de çok."

Fin taşı Meara'nın boynuna kendisi taktı. "Buna daha fazla özen göster, ona da."

"Göstereceğim." Meara gözlerinin içine baktı. "Söz veriyorum. Teşekkürler. Teşekkürler, Fin."

"Rica ederim, belki çayın yanında biraz kek vardır."

Fin dışarı çıkmadan önce arkaya baktı. Meara avucunun içinde taşları tutmuş, parmağıyla onları nazikçe okşuyordu.

Aşk, diye düşündü Fin. İnsanı bir aptal da bir kahraman da yapabilirdi ya da aynı anda her ikisi birden.

18

Meara, Connor'ın yatağında uyandı. Yalnızdı. Komodininin üstünde cam küreler içinde üç mum ışıldıyordu. Muhtemelen şifa ve huzurlu bir uyku için yastığının altına bırakılmış biraz kristal ile lavanta buldu.

Hatırladığı son şey, aşağıdaki kanepede uzanırken Fin'in üstünü örtmesiydi.

Hasta bir çocuk gibi sızıp kalmış olmasına sinirlendi ancak Meara'yı daha da sinirlendiren şey yatakta yalnız uyanmış olmasıydı.

Yataktan yavaşça dışarı çıkarken, bacaklarının biraz titremesi sinirlerini daha da gerdi. Et suyunu içtikten sonra kendini öyle güçlü hissetmişti ki tamamen iyileşmediğini fark etmek onu şaşırtmıştı.

Biri üstünü değiştirip pijamalarını giydirmişti ve bu da küçük düşürücüydü.

Meara yalpalayarak banyoya doğru yürüdü, lavabonun üstündeki aynada kendine dikkatle baktı. Eh, daha iyi gö-

ründüğü zamanlar da olmuştu ama daha kötü olduğu zamanlarda.

Diş fırçasını, kullandığı kremleri, dar tezgâhın üzerindeki bir sepetin içine özenle dizilmiş diğer banyo malzemelerini görünce kaşlarını çattı.

O uyurken eşyalarını buraya taşımış olmalılardı. İzin bile istemeden eşyalarını toplayıp buraya yerleştirmişlerdi.

Sonra Meara nedenini hatırladı ve iç çekti.

Bunu hak etmişti ve savunacak bir durumu yoktu. Kendini ve herkesi riske atmış, onları saatlerce endişelendirmişti. Hayır, bu kararı sorgulayamazdı; şikâyet edemezdi.

Ama kesinlikle Connor'ı bulmalıydı.

Iona'nın odasına açılan kapıyı açtı. Eğer Boyle ve Iona, artık çoğu gece yaptıkları gibi, Boyle'un evine gittilerse, Connor da bu odayı kullanıyor olmalıydı.

Yağmurun sesi geliyordu ve ayaklarının ucuna basarak odaya girmeden önce, gözlerinin karanlığa alışmasına bekledi. Nefes alma sesi duyduğunda yaklaştı. Connor'la yatmak için yatağa girmek aklına geldi; bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordu.

Sonra Meara daha yakından bakmak için yatağa doğru eğildiğinde, Boyle'a sarılmış bir şekilde yatan Iona'yı gördü.

Ne tatlı bir manzara, diye düşündü ve de özel. Ama geri çekilemeden önce Iona, "Kötü mü hissettin?" diye fısıldadı.

"Ah, hayır, hayır, özür dilerim," dedi Meara fısıltıyla. "Çok özür dilerim. Uyandım ve Connor'ı bulmaya geldim. Sizi uyandırmak istememiştim."

"Tamam. Aşağıda kanepede yatıyor. Bir şeye ihtiyacın

var mı? Uyumana yardımcı olması için sana biraz çay yapabilirim."

"Bir haftadır uyuyormuşum gibi hissediyorum."

"Bazılarımız ise lanet bir gece bile uyuyamadı," diye söylendi Boyle. "Defol git, Meara."

"Gidiyorum. Özür dilerim."

Meara kapıyı arkasından kapamadan önce, Boyle'un homurdanma ve Iona'nın gülme sesini duydu.

Birlikte kıvrılmış yatmaları ne güzel, diye düşündü, kendisi ise gece yarısı erkeğini bulmak için etrafta sinsice dolaşıyordu.

Meara kafasına dank etmeden önce merdivenlerin yarısına gelmişti

Erkeği mi? Connor'ı "erkeği" olarak düşünmeye ne zaman başlamıştı? Sersemlemişti, sadece karanlık ve aydınlık büyülerden sersemlemiş olmalıydı. Asla onu bu şekilde düşünmüyordu ve belki de doğruca yukarı çıkıp yatağa girmeliydi.

Uyuyarak her şeyi atlatmalıydı.

Ama sebepsizce Connor'ı istedi. Iona'nın başının Boyle'un omzunda olduğu gibi başını Connor'ın omzuna yaslamak istedi.

Meara aşağıya indi.

Connor örtüye sarınmıştı, kanepe onun için çok kısa olduğundan ayakları kanepenin kolçağına dayanmıştı ve yüzünün yarısı diğer kolçaktaki yastığa gömülmüştü.

Bir insanın bu koşullar altında rahat olabilmesinin tek yolu, kendinden geçecek kadar alkol alması olabilirdi. Meara kafasını salladı, ellerini beline koydu ve bu şartlar altında bu kadar çekici görünmeyi nasıl becerdiğini merak etti.

Ateş küllenmişti ve ışığı bu cazibeyi daha da arttırıyordu.

Ne olursa olsun, Meara'nın ona söyleyecekleri vardı.

Connor'a doğru ilerlemeye başlamıştı ki kenara attığı çizmelerine takılıp düştü.

Bütün çabasına rağmen, Meara dirseği onun karnına denk gelecek şekilde, sertçe üzerine düştü. Bu yüzden ona söylediği ilk söz *off* oldu.

Connor'ın tepkisi ise doğrulup onu omuzlarından kavrayarak, "Bu da ne!" diye homurdanmak oldu. Sonra, "Meara?" dedi ve saçını yüzünden çekti.

"Devasa çizmelerine takılıp üzerine düştüm."

"Kaburgalarımı kırabilirdin." Connor onun pozisyonunu değiştirip, kucağında yayılarak oturmasını sağladı.

İşlerin gittiği yol Meara'nın niyetlendiğinden fazlasıyla uzaktı.

"Hasta mısın?"

Connor ateşi var mı diye kontrol etmek için elini kaldırınca Meara elini itti. "Neden herkes hasta olduğumu düşünüyor? Hasta değilim. Uyandım sadece. Gündüzün çoğunu ve gecenin yarısını uyuyarak geçirdiğimden uyandım işte."

"İhtiyacın vardı," dedi Connor. "Biraz çay ister misin?"

"Eğer lanet çay havasında olsaydım gider çay yapardım."

Gözyaşları kızgınlığına üstün gelerek akmak istiyordu ama Meara ağlamak istemiyordu. "Beni affettiğini söyledin."

"Söyledim. Affettim. Üşümüşsün."

Connor örtüyü ona sarmaya yeltenince Meara yeniden eline vurdu. "Kes şunu, benim üzerime titremeyi bırak."

Israrcı gözyaşlarını bastırmak için elinden geleni yapıyordu. "Hemen kes şunu."

Meara dönerek kalkmaya çalıştı ama Connor kollarını etrafına sararak onu sımsıkı tuttu. "Sakinleş Meara Quinn. Bir dakika kımıldama. Bir dakika sessiz dur."

Kurtulma çabası Meara'yı yordu, nefesini kesti ve gözyaşları artık çok yakındı. "Tamam, sakinim."

"Henüz değil ama bir dakika içinde. Derin nefes al." *Connor hafifçe onu salladı, şömineye baktı ve alev almasını sağladı.*

"Benimle ilgilenme Connor. Bu bende ağlama isteği uyandırıyor."

"Ağla o zaman. Bu tamamıyla doğal bir tepki Meara, sana olan şeye karşılık olarak verilmesi gereken bir tepki."

"Bu ne zaman bitecek?"

"Eskisinden daha iyisin, değil mi? Sabah da daha sakin, dinlenmiş ve iyi olacaksın. Biraz sabırlı ol."

"Sabırdan nefret ediyorum."

Connor güldü, dudaklarıyla hafifçe onun saçlarına dokundu. "Bunu biliyorum ama sende sabır var. Bunu gözlerimle gördüm."

"Senin sabrından nefret etmiyorum," diye mırıldandı Meara.

"Yine de seni memnun etmek için bu özelliğimden vazgeçmeyeceğim. Şimdi söyle bakalım, kendin mi uyandın yoksa bir şey mi seni uyandırdı?"

"Uyandım ve sen ortalıkta yoktun." Meara kendi sesindeki huysuzluğu duydu ve bunun da tepkinin bir parçası olduğunu umdu. "Eğer beni affettiysen, neden burada böyle iki büklüm uyuyorsun?"

"Dinlenmeye ve sakinleşmeye ihtiyacın vardı, hepsi bu." Artık Meara'nın sakinleştiğinden emin olduğu için Connor kanepede şömineye bakacak şekilde oturmalarını sağlamak için oturuşunu değiştirdi. "Biz çayı getirmeden önce uykuya dalmıştın, ben seni yukarı taşırken de uyanmadın, daha sonra Branna sana pijamalarını giydirdi. Bu iyileşme süreci hayatım, uyumak iyileştirici bir şeydir ve zihnin, bedenin ve hatta ruhun ihtiyacın olan şeyi aldı."

"Benimle olmak istemediğini düşündüm ve bu konuda senle kavga etmek için peşine düştüm."

"O halde botlarıma takıldığın için sevindim."

"Özür dilerim."

"Sürekli özür dilemene gerek yok." Connor parmağını Meara'nın boynundaki taşların üzerinde gezdirdi.

"Fin ahırlara gidip benim için getirdi."

"Biliyorum."

"Bir daha çıkarmayacağım."

"Biliyorum."

Güven, sabır, affedicilik. Hayır, onu hak etmiyorum, diye düşündü Meara ve yüzünü boynuna yasladı. "Seni incittim."

"İncittin, evet."

"Nasıl bu kadar kolay seviyorsun Connor? Bu kadar rahat ve kolay. Her zaman bizim aramızda olan sevgiyi ya da Branna'ya olan sevgini kastetmiyorum."

"Evet, bu benim için de yeni bir şey, o yüzden tam olarak bilmiyorum. Çok uzun süredir doğal bir parçan olan bir şeyi kabul etmek gibi olduğunu söyleyebilirim. Sonra o şeyi biraz bir yöne doğru eğmek gibi. Hani, bir cam

parçasını tutar, açısını biraz değiştirirsin ve güneş ışığını yakalayıp ışık saçar ya. Sadece camın açısını değiştirerek bir ateş yakabilirsin. Bunun gibi bir şey, zaten orada olan bir şeyi bir yöne eğerek bütün ışığı yakalarsın."

"Başka yöne eğip onu yine kaybedebilirsin de."

"Işık bu kadar güzelken neden eğesin ki? Oradaki ateşi görüyor musun?"

"Elbette."

"Bütün gereken biraz özen, ilgi ve gece gündüz yanacaktır, sana ışık ve sıcaklık verecektir."

"İlgini kaybedebilirsin ya da enerjin bitebilir."

Connor gülerek Meara'nın boynuna sokuldu. "O zaman dikkatsiz davranmış olursun ve bunun için utanmalısın. Dediğim şey şu; aşk özen ister. Işığı ve sıcaklığı muhafaza edebilmek biraz emek ister. Hem zaten neden soğukta ve karanlıkta kalmak isteyesin ki?"

"Kimse istemez ama bir şeylerle ilgilenmeyi unutmak kolaydır."

"Bazen her iki taraf da ilgilenir ve diğer zamanlar birisi biraz unuttuğunda diğeri daha fazla ilgilenebilir."

Bütün mesele denge, diye düşündü Meara, biraz ilgi ve çabanın yanında.

"Kolay olan her zaman doğru olan değildir ve ara sıra hatırlatma gerekebilir. Her şey bir yana Meara, senin kolaya kaçtığını hiç görmedim. Emek vermekten hiçbir zaman korkmazsın sen."

"Kaldırabileceğim veya taşıyabileceğim şeylerden kaçmam. Ama duygusal anlamda emek vermek bambaşka bir mesele."

"Bu alanda da kaytardığını görmedim. Kendine yete-

rince inanmıyorsun. Dostluklar da ilgi ister, değil mi? Sadece benimle değil, Branna, Boyle, Fin ve şimdi Iona'yla bu kadar iyi ve güçlü dostluklar kurmayı nasıl başardın? Sonra bir de ailen var," dedi Connor, Meara bir yorumda bulunamadan önce. "Ve aileler önemli ölçüde ilgi ister. Sen ailen için çoğu kişiden daha fazlasını yaptın."

"Evet ama-"

"Ve bununla ilgili homurdanman önemli değil," dedi Connor, ondan önce davranarak. "Sonuçta önemli olan yaptıklarındır."

Connor kaşlarının arasından öptü onu. "Kendine güven."

"Zor olan kısım o."

"Pekâlâ, bir dene. Ata binmeyi, kenarda bekleyip düşüp düşmeyeceğini merak ederek öğrenmedin."

"Hayatım boyunca attan hiç düşmedim."

"İşte, demeye çalıştığım şeyi anlıyorsun."

Şimdi gülme sırası Meara'daydı. "Sen ne akıllı şeysin öyle!"

"Bu kadar akıllı bir adam sana âşık olduğundan bu da seni şanslı yapıyor."

"Bunu söylediğinde kalbim titriyor," diye itiraf etti Meara. "Ve kalbimi titreten bir şey söylendiğinde çok korkuyorum."

"O zaman titremeyi bırakıp ısındığında bana haber ver. Şimdi tekrar uyumaya çalış."

"Burada mı?"

"Olduğumuz yerde iyiyiz, değil mi? Ve şömine de hoş. Ateşteki hikâyeleri görüyor musun?"

"Sadece ateşi görüyorum."

"Közlerde, alevlerde hikâyeler var. Sana bir tane anlatacağım."

Tepedeki bir kaleden ve beyaz atlı cesur bir şövalyeden bahsetti Connor. Gökyüzünde altın rengi bir ejderha süren ok ve kılıç kuşanmış savaşçı bir prensesi anlattı.

Ne kadar hayalperest, diye düşündü Meara, kelimeleriyle yarattığı dünyayı neredeyse izlerken. Yüzünde bir gülümsemeyle tekrar uykuya daldı ve başını Connor'ın omzuna yasladı.

Tamamen iyileşip ayağa kalkması Meara'nın üç gününü aldı. Sonraki ilk günü Branna'nın ona verdiği küçük ev işleriyle geçirdi. Fakat ikinci gün, ahırlara giderek tımarlamaya ve yemlemeye yardım edebilecek kadar iyi hissediyordu kendini.

O gün iş arkadaşlarından özür diledi.

Üçüncü gün ise tekrar Meara oldu.

O kadar iyi hissediyordu ki gübreleri kürekle temizlerken bile şarkı söylüyordu.

"Şu haline bak, Adele'e taş çıkartıyorsun."

"O kadında müthiş bir gırtlak var," dedi Meara ve bölmenin açık kapısına yaslanan Iona'ya gülümsedi. "Hayatımda bir gün olsun hasta olmadım. Güçlü bir bünyem vardı ve olağanüstü şifa verme güçleriyle her şeyin çaresine bakan bir cadıyla arkadaştım. Şimdiyse yeniden ayağa kalktığım için şükretmeyi öğreniyorum."

"Çok iyi görünüyorsun."

"Ve hatta daha iyi hissediyorum."

Meara gübreyle dolu el arabasını bölmenin dışına çı-

kardı ve Iona süpürmek için içeri girdi. Meara yalnız olduklarından emin olmak için sağa sola baktı.

"Daha iyi olduğuma göre, tam olarak ne kadar kötüydü anlatabilir misin?"

"Hatırlamıyor musun? O durumdan çıkar çıkmaz, öncesine dair bütün ayrıntıları hatırlamıştın."

"Hayır, hatırlıyorum. Kast ettiğim, ne kadar kötü olduğu Iona? Beni yok etmeye ne kadar yaklaştı? Branna ve Connor'a sormak doğru gelmedi," diye ekledi, Iona'nın tereddüt ettiğini görünce. "Ama artık ayaktayım ve sana soruyorum. İyileşmem için geriye sadece her şeyi öğrenmek kaldığını düşünüyorum."

"Çok kötüydü. Daha önce hiç bunun gibi bir şeyle karşılaşmamıştım. Evet, ötekilerin de karşılaştığını sanmıyorum ama bunun hakkında daha çok şey biliyorlardı. Branna'nın bana anlattığına göre ilk dakikalar çok kritikmiş. Ne kadar uzun zaman geçerse seni geri getirmek o kadar zor olurmuş. Her geçen dakika bir tür beyin hasarı oluşma ihtimali daha da artıyormuş."

"Delilik gibi."

"Yani, o tür bir şey. Sonra hafıza kaybı ve psikoz da var. Branna, Connor'ın sana hızla ulaşmasının çok büyük bir fark yarattığını söyledi."

"Yani hayatımı kurtardı ve akıl sağlığımı da."

"Evet. Sonraki bir-iki saat de çok kritikti. Branna yapılması gerekeni iyi biliyordu ya da bana ve Connor'a bağırarak talimatlar verirken gerçekten iyi rol yapıyordu. İş bitene kadar ne kadar korktuğumun farkına varmadım; sadece 'yap' ve 'hemen yap'lar vardı. Sonra Fin geldi ve bize katıldı. Ve Boyle. Bütün ritüel boyunca oturup elini tuttu. Bir

saatten fazla sürdü, sen solgundun ve durgundun. Sonra rengin geri gelmeye başladı, hemen değil, azar azar."

"Seni ağlattım. Amacım seni üzmek değildi."

"Hayır, sorun değil." Iona gözyaşlarını sildi ve beraber taze bir saman balyasının ipini kestiler. "Rengin geri geldi ve Boyle elinin içinde parmaklarının hareket ettiğini söyledi. Ve o zaman ne kadar korkmuş olduğumu anladım. Branna'nın dediği gibi, her şey bittiği zaman insan daha kötü oluyor."

"Cabhan beni fena yere serdi," dedi Meara, samanı yayarken. "Hanesine bir sayı yazdı."

"Belki ama seni geri getirdik ve şimdi Patates'in bölmesinde taze saman yayıyorsun. Biz hanemize daha büyük bir sayı yazdık."

İşin iyi tarafından bakıyor, diye düşündü Meara. Iona hep böyle yapardı. Ve belki de onun da iyi taraflarını görme zamanı gelmişti.

"Bunun böyle devam etmesinin peşindeyim. Kılıcımla biraz alıştırma yapmaya ihtiyacım var."

Meara diğer bölmeye ilerlerken birçok konuda alıştırma yapmaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

Connor kendi isteğiyle, gün sonu işi olarak gördüğü bazı temizlik işlerini yaptı. Kuşlar ve atlar beslenmeliydi ve alanlarının düzenli olarak temizlenmesi gerekiyordu. Kişisel takvimine göre şahinlerin yıkanma ve temizlenme zamanı gelmişti.

Çalışmak istemişti. Meara o günden sonra toparlanmaya çalışırken, çalışmanın düşünmeden ezbere yapılan tek

düzeliğine ihtiyacı vardı. Meara'nın iyiliği için çok çabalamış ve onu neşelendirmişti

Bazı kadınlara çiçek ya da çikolata götürülürdü. Meara'ya ise -çiçekler ve çikolataya uygun olmadığından değil- kasaba dedikoduları, ahırlara ya da okula gelmiş insanların hikâyelerini getirmek daha iyi gelmişti.

Bunu sağlamak, hikâyeleriyle onu keyiflendirmek için Connor elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Oysa asıl yapmak istediği şey, meydan okumak için Cabhan'ın peşine düşmekti. Onun kemiklerini parçalamak istiyordu.

İntikam arzusu öyle güçlüydü ki nabız gibi damarlarında atıyordu.

Zemini ovalayıp temizlerken çalışmanın ondaki bu arzuyu yok etmesini umuyordu.

Sonra Meara'yı gördü, çakıllı alanda yürüyordu. Her şeyi bıraktı Connor ve onu karşılamak için dışarı çıktı.

"Tek başına ortalıkta dolaşarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Iona ve Boyle, Cong'a bir bira ve yemek için gitmeden önce beni buraya attılar, yani yalnız değildim - tıpkı şu anda da olmadığım gibi." Meara etrafa bakındı. "Bu iş için geç kalmışsın sanki Connor? Diğer herkes nerede?"

"Son şahin turunu bitirdik ve hepsini gönderdim. Brian'ın ders çalışması gerekiyordu ve Kyra'nın da ateşli bir randevusu vardı. Diğerleri de fazladan bir saat izin kullanabilirler diye düşündüm."

"Sen de arkadaşlarınla biraz yalnız kalmak istedin," dedi Meara, şahinlere doğru kafasını sallayarak.

"O da var. Temizlik işini de bitirsem fena olmaz diye düşündüm."

"Eğer uygunsa seninle kalacağım. Sonra beni eve bırakırsın."

Connor onun arkasından içeri doğru gitti. Kuşlar ziyaretçiden rahatsız olarak gözlerini Meara'ya diktiler.

"Son aylarda ziyaret etmek için çok fazla zamanım olmadı," dedi Meara. "Genç olanlar beni tanımıyor ya da çok az tanıyor."

"Tanıyacaklardır." Connor temizleme işini bitirmek için tekrar yere eğildi. "Peki günün nasıl geçti?"

"Olması gerektiği gibi. İki rehberlik turuna çıktım." Connor'ın keskin bakışları üzerine şalının altındaki taşlarla süslü tılsımını gösterdi. "Iona, Alastar'ı almam konusunda ısrar etti *ve* onun yelesine yeni tılsımlar taktı. Orman ve patikadan başka bir şey görmedim. Tedbirsiz davranmayacağım Connor. Kendi iyiliğim ve sizi düşürdüğüm kötü duruma bir daha düşürmemek için." Meara duraksadı. "Senin işe ve şahinlere ihtiyacın olduğun gibi, benim de bir işe ve atlara ihtiyacım var."

"Haklısın. Cabhan'ın seni hissettiğini umuyorum. Ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu da hissetmesini umuyorum."

Connor sessizce kovayı suyla doldurmaya başladı.

"Senin kızgın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi sakince Meara. "Bunu biliyorum ve ben de kızgınım. Onu yok etmek istiyorum çünkü bu gerekli. Ama onu sadece yok etmek istemiyorum, öncelikle ona acı ve ıstırap vermeyi istiyorum, acı çektiğini *bilmek* istiyorum. Branna onaylamayacağı için ona söylemedim. Ona göre bu sadece doğru ve yanlış, aydınlık ve karanlıkla ilgili bir şey. Nasıl olması gerektiğinin farkındayım ama onun acı çekmesini istiyorum."

Connor ona doğru baktı. "Bunu ve daha fazlasını sana vereceğim. Sana onun ıstırabını vereceğim."

"Ama yapamayız." Meara hafifçe onun koluna dokundu. "Çünkü Branna bu konuda haklı, çünkü bunu yaparsan, bu işi bir intikam alma işine çevirirsen seni değiştirecektir. Bu seni değiştirecektir Connor. Ancak beni değiştirmeyecektir ve nedeni de benim malum güçlerimin eksikliğinden."

"Bu hiç de bir eksiklik değil."

"Bu benim yaratılışım, yani hepimiz bununla yaşamak zorundayız. Ama sen ışıksın ve bu senin kaderin. Onu yok etmek yapılması gereken şey. Ama bu olması gerektiği gibi yapılmalı. Ve eğer acı çekecekse bu olmak zorunda olduğu için çekmeli, sen istediğin için değil."

"Bunun üzerine düşünmüşsün."

Connor kovaya ekleyeceklerini ayarladı ve sonra her zaman yaptığı gibi, kuşların sağlığı için içine ışığı da katarak suyun yüzeyinde ellerini gezdirdi.

"Tanrım, evet, hem de çok fazla. Bunun üzerine çok fazla kafa yorunca, benim ne düşündüğümü bilmen gerektiğine karar verdim. Haklı olmamızı istiyorum. Onu yok ettiğimizde, bu iş bittiğinde haklı olduğumuzu bilmek istiyorum. Üzerimizde ya da senin üzerinde gölgeler istemiyorum. Bu benim için yeterli bir intikam."

"Seni seviyorum Meara. Bunu anladığın, netleştirdiğin ve bana anlattığın için seviyorum. Darmadağın oldum ve daha önce hiç böyle olmamıştım."

"Kalbimden geçeni söylediğimi biliyorsun. Sadece haklı olmamızı istiyorum."

"O halde olacağız."

Meara rahatlamış bir şekilde kafasını salladı. "Her şeyi yeniden konuşma zamanı geldi. Son birkaç gündür tamamen boş verdiğinizi biliyorum."

"Buna hazır değildin."

"Şu anda hazır olmaktan da öteyim." Meara onu güldürmek için pazularını şişirdi. "Yani hepimiz, altımız yeniden konuşacağız."

"Bu gece mi?"

"Bu gece, gerekirse yarın gece. Diğerlerinin ne söyleyeceğini bir görelim."

"O zaman şu işi bitireyim." Connor ona baktı ve gülümsedi.

Bazı kadınlar için çiçek ya da çikolata, diye düşündü.

Meara için?

"Kollarını kaldır."

"Ne? Neden kaldırayım?"

"Çünkü öyle istiyorum. Kollarını kaldır."

Meara gözlerini devirdi ama istediğini yaptı. Connor şahinlerin genç olanlarına düşüncelerini gönderdi.

Connor ellerini sallayınca genç şahinler havalandılar ve Meara'yı kahkahalara boğarak etrafında dönmeye başladılar.

"Öylece kal, ceketin ya da yaralanacağın için endişelenme, ben önlem aldım."

"Ne? Ah!"

Kuşlar, kaldırdığı kollarına yumuşak ve zarif bir şekilde kondular.

"Onları iyi eğittik, gerçi bu derslerinde yoktu. Yine de buna karşı çıkıyormuş gibi görünmüyorlar. Ve seni tanıyacaklar Meara, tanıyacaklar."

"Çok güzeller. İnsan gözlerinin içine bakınca bizden daha fazla şey bildiklerini düşünüyor. Çok daha fazla."

Meara güldü ve bu ses Connor'ın günlerdir yakasını bırakmayan korkunç intikam arzusunu sonunda dindirdi.

19

Oturma odasında çay içiyorlardı ve isteyenler için viski de vardı. Branna masaya bir tabak zencefilli kurabiye koydu ve hizmet etmeyi bıraktı.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu. "Hâlâ Samhain konusunda hemfikir miyiz?"

"İki haftamız var," diye belirtti Boyle, "ve bu zamanı kullanabiliriz. Ama..."

"Ama." Fin viskiyi tercih etti, kendine iki parmak viski doldurdu. "Bize sert saldırıyor. Onun için hazır değildik ve bu oldukça açık."

"Benim hatamdı."

"Mesele hata olup olmaması değil Meara," dedi Fin araya girerek. "Canı istediği zaman pusu kurup sinsice sokuluyor ve savunmasız bir anda içimizden herhangi birine yaklaşabiliyor. Önce Iona şimdi de sen. Eğer bunu sonlandırmazsak, bir dahaki sefer Branna'ya saldıracak."

"Hadi gelsin bakalım." Branna sakince çayından bir yudum aldı.

"Kendinden fazla eminsin," dedi Fin. "Kibir bir güç veya silah değildir."

"Sen kibre sımsıkı bürünmekte hiç sakınca görmüyorsun ama."

"Kesin şunu." Connor ikisine de bakarak. "İkiniz de. Alaycı ve iğneleyici sözlerinizi bunun için vaktimiz olduğu bir zamana saklayın. Tekrar Meara'ya da yaklaşabilir ama o ikinci defa bir aptallık yapmayacaktır."

"Bunun üzerine yemin ederim."

"Ve bir fırsatını bulursa, Boyle'a ya da Fin'e ya da bana saldırma olasılığı da var." Connor derin bir nefes aldı. "Meara'nın peşinden gitmekten sıkıldığında, dikkatini Branna'ya çevireceği konusunda Fin'e hak veriyorum ama bunu bilmek ne yapacağımıza, ne zaman yapacağımıza ve onu nasıl cehenneme göndereceğimize engel olmamalı."

"Haklı. Kendimizi korumak savunma anlamına geliyor ve bu gerekli," diye ekledi Iona. "Ama asıl geliştirilmesi gereken hücumumuz."

"Benle çok maç izliyor." Boyle, Iona'ya sıcak bir gülümseme yolladı. "Son seferinde Cabhan'ın peşinden gittiğimizde çok yaklaşmıştık, onu yaralı bir halde uluyarak kaçırmıştık. Ama bu yeterli değildi. Şimdi ne olacak?"

"İksir eskisinden daha güçlü ve bu onu daha tehlikeli yapıyor. Bu bizim de göze almamız gereken bir tehlike." Fin, Branna'ya bir göz kırpıp onun onayını aldı.

"Gündönümünde onu gafil avladığımızı sandık," dedi Connor, "ve biz gafil avlandık. Buna rağmen, Boyle'un dediği gibi çok yaklaştık. Eğer Sorcha'nın kulübesinde savaşırsak, zamanı değiştirme avantajına sahip olacaktır ve bizi hangi zamana götüreceğini bilemeyiz. Ayrıca daha önce yaptığı gibi, bizi ayırmayı becerirse gücümüz bölünür."

"Kulübe değilse neresi?" diye sordu Meara.

"Orası bir güç merkezi, bizim için olduğu kadar onun için de. Bence orada olmalı. Ama haklısın Connor," diye ekledi Branna. "Ayrılmamalıyız. Üçümüzü bir birim, Fin, Boyle ve Meara'yı da bir birim olarak düşünüyorum. Bunu yapabiliriz ve bu sefer *yapacağımız* şey de bu olacak."

"Onun zamanı değiştirmesini engelleyebilir miyiz?"

"Bence bunu nasıl yaptığını öğrenirsek yapabiliriz. Ama bu büyünün unsurlarını bilmemiz şart. Bu konuda Cabhan çok gizli çalışıyor," dedi Branna hüsran içinde.

"Önce biz değiştirelim." Connor bir kurabiye almak için öne eğildi. "Çalışan, kafa yoran ve pusu kuran tek kişi sen değilsin." Branna'ya kurabiyeyi gösterip ısırdı. "Ama bu kadar nefis zencefilli kurabiye yapan tek kişisin. Hücuma geçelim ve baştan zamanı değiştirelim."

"Peki onu olduğumuz zamana çekmenin yolunu nasıl bulacağız?"

"Bunu yapmanın yolunu zaten biliyoruz," diye hatırlattı Connor kardeşine. "Iona büyü işlerinde tecrübeli olmasından çok daha önce bunu yapmıştı."

"Yaptım mı?" Kısa bir sonra, Iona yumruğunu havaya kaldırdı. "Aferin bana!"

"Ben de yaptım," diye ekledi Connor, "tek başıma ve sonra da Meara'yla büyük büyük kuzenlerimizle buluştuk."

"Rüya yolculuğu mu?" Branna çay fincanını masaya bıraktı. "Ah, Connor, bu tedbirsiz bir şey."

"Tedbirsiz zamanlardayız ve bu konuda akıllıca davranmak zorundayız."

"Bu çok zekice," dedi Fin ve Connor güldü.

"Altımızın aynı anda olduğu bir rüya ağı yaratmaktan bahsediyor" dedi Branna kaşlarını çatarak.

"Anladım. Zekice olan da bu. Üstümüze gelmek için bizimle aynı zeminde olmak zorunda, değil mi? Yani her şey bizim seçtiğimiz bir zamanda ve mekânda gerçekleşecek."

"Bunu bize karşı kullanamaz," diye belirtti Connor, "çünkü o da yaptığımız büyünün unsurlarını bilemeyecek. Bizi istiyorsa bizim istediğimiz zamana ve mekâna gelecektir, bunu değiştirecek gücü de olmayacaktır."

"Bana bir saniye ver." Boyle elini kaldırıp kafasını kaşıdı. "Uyurken Cabhan'a gideceğimizi mi söylüyorsun?"

"Rüya büyüsü doğal bir uykudan farklıdır. Horlayarak yatmaya benzemiyor. Sen de bunu denedin," diye hatırlattı Connor. "Iona'yla beraber onun rüyasına girdin ve rüyadayken o piç kurusunun suratına güzel bir yumruk indirmedin mi?"

"Attım ve parmak eklemlerimde kanla uyandım. Ama bir rüya dövüşü? Bu biraz sınırları zorlar."

"Bunu beklemeyecektir," dedi Meara. "Bu gerçekten yapılabilir mi?"

"Aynı anda altımız rüyada olacak ve kimse geride kalmayacak diyorsun." Branna olumlu ve olumsuz yanlarını düşünürken, iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Kesinlikle bu benim daha önce yapmadığım bir şey. Siz üçünüz burada geride kalsanız bu kesinlikle daha kolay olurdu."

"Altımız," dedi Meara kararlı bir şekilde, "yoksa asla."

"Meara, bunu seni küçük düşürmek amacıyla söylemiyorum. Hiçbirinizi. Ama gücü olmayan iki kişiyle birlikte altı kişilik bir rüyaya adım atacağız."

"Şimdi kibirli olan kim?" diye sordu Fin.

"Of, saçmalama," diye tersledi Branna.

"Ben, Boyle veya Meara'nın, siz savaşırken uslu köpek yavruları gibi geride kalmamızı önerdiğin için saçmalayan sensin."

"Amacım bu değildi."

"Hissettirdiği buydu ama." Meara, Connor'a döndü. "Ya sen?"

"Altımız," dedi tereddütsüz, "ya da hiç."

"Ya hep beraber ya hiçbirimiz," diye katıldı Boyle.

"Evet." Başıyla onaylayarak elini tuttu Iona. "Eğer bunun nasıl olabileceğini söyleyebilecek biri varsa, o da sensin Branna."

"Ah, kahretsin, bir düşüneyim." Branna çay fincanını kenara itip kendine viski koydu ve başına dikti.

"Viskiyi kafana dikmene her zaman hayran olmuşumdur," dedi Fin.

"Sessiz olun. Sadece sessiz. Aynı anda altı kişi," diye tekrarladı Branna. "Morrigan aşkına, bu delilik. İkinizin zekâsı, yumruğu ve kılıcı olmasına rağmen silahsızsınız. Dahası içinizden biri Cabhan'ın izini taşıyor. Ve bu konuda itiraz etme," diye Fin'i tersledi ki o hiçbir şey söylememişti.

"Onlar çok daha fazlasına sahip Branna," dedi Connor hemen. "Yürekleri var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu önemsemediğimi mi düşünüyorsun?" Branna durdu, bir an gözlerini kapadı. "Beni altüst ettin Connor. Bu konuda yavaş yavaş ilerlemem gerekiyor. Bu, bizle sevişen birini yanımıza alıp büyülü bir rüyaya götürmeye benzemez. Boyle ve Iona'nın da bildiği gibi, bunun kendine has riskleri var."

"Benzemiyor, evet. Bu bilinçli, kendi yarattığımız planlanmış bir şey olacak," dedi Connor. "Büyüye katabildiğimiz kadar çok önlemlerle birlikte. Risk olacak, evet, riskli ama yine de işe koyulacağız. Samhain, sınırların inceldiği zaman, bunun için en uygun zaman."

Connor kalktı ve Branna'ya doğru gidip ellerini tuttu. "Eğer yapabilseydim inan onları ben de geride bırakırdım. Bu bize verilen bir sorumluluk. Sana, bana ve Iona'ya, onlara değil."

Connor hafifçe kardeşinin ellerini öptü. "Ama bu birçok sebepten yanlış olurdu. Biz bir halkayız. Altı kişi olmamız her zaman kaderimizde yazılıydı Branna. Ben buna inanıyorum."

"Bunu biliyorum. Bu benim için de açık."

"Branna onları başarısızlığa uğratmaktan korkuyorsun. Uğratmayacaksın ve bunun sorumluluğu sadece sana ait değil."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Buraya gelmeden önce, ben de hiç tüy gibi süzülmemiştim," diye hatırlattı Iona. "Ya şimdi?"

Ioana ellerini kaldırdı ve Boyle'un yanında sessizce havalandı, sonra da yavaşça yere indi.

"Harika!" dedi Fin, memnuniyetle.

"Siz öğrettiniz, sen ve Connor. Sahip olduğum gücü kullanmamı sağladınız. Düşünerek nasıl başaracağımızı bulacağız ve yapacağız."

"Pekâlâ. Beşe karşı bir kişi olarak itiraz etmeyeceğim. Kahrolası zekice bir fikir bu. Tedbirsiz, korkutucu ve zekice. İşimize yarayacak bir iksir biliyorum ve büyü de yapacağız, yani bu iki haftanın her saati size ihtiyacım olacak."

"Yardım etmek için hepimiz buradayız," dedi Connor.

"Hepinize ihtiyacım var. Yine de rüya ağının dışında kontrol için birileri de olursa işim kolaylaşır."

"Burada olmak zorundalar mı? Bizle birlikte?" diye sordu Meara.

"Fiziksel olarak demek istiyorsun?" Connor ona bakarken düşündü. "Gerekli değil."

"O zaman ikinizin babası var ve Iona'nın da büyükannesi. Bu kan ve ortak bir amaç meselesi, değil mi? Ve de sevgi."

"Bu daha da harika!" Connor gülerek Meara'ya döndü, onu etrafında döndürmek için sandalyesinden kaldırdı. "Bu işe yarar ve çok iyi olacaktır. Branna?"

"Olabilir- hayır, olacaktır. Kafamdaki uğultudan kurtulabilseydim düşünebilirdim. Iona'nın büyükannesi, bizim babamız ve..."

Fin'e döndü. "Senin kuzinin Selena. İstekli olur mu? Üç, ikiden daha iyidir ve her birimizin kanından birinin olması hepimize güç verir. Üç dengeli olacaktır."

"İstekliden de fazlası olacaktır. İspanya'da ama onunla iletişime geçerim. Bu konu hakkında onunla konuşurum."

"Pekâlâ, o kısım halledildi, ben de bunun üzerine çalışacağım."

"Ben çalıştım," dedi Connor. "Yani iksir ve ritüel çemberi üzerine. En iyi dışarıda, açık havada olur. Rehberlerimizi, atı, tazıyı ve şahini de alırız."

Branna bir şeyler diyecekti ki duraksadı ve yeniden düşündü. "Bunun üzerine çalıştın mı?"

"Çalıştım. Fin senin da atın ya da şahinin olmalı, tabii önümüzdeki iki hafta içinde bir tazı kucağına düşmezse. Üçlüye karşı üçlü."

"Bir tane var. Bugs."

"Küçük Bugs mı?" dedi Iona, ahırlardaki köpeği düşünerek.

"Senin kadar küçük, senin kadar gözü pek. Üçlüye karşı üçlü," diye tekrarladı Fin başıyla onaylayarak. "Boyle için at, Meara için şahin, olduğu kadarıyla tazı da benim için. İyi fikir Connor."

"Fikir senden geldiğine göre, onlarla diğerleri arasında bağ kurması gereken de sensin."

"Öyle yapacağım."

"Ve böylece çemberin içinde bizim halkamız ve rehberlerimiz olacak," dedi Connor. "Halkamız büyü yapılırken el ele tutuşulacak. Zihinlerde de bağlantı kurulacak ve bunu ben yapacağım. Samhain gecesinde zihinler, kalpler, eller bağlanacak ve rüyada, Sorcha'nın çocukları Brannaugh, Eamon ve Teagan'ın Mayo'ya döndüğü yıla hep birlikte gideceğiz."

"Onların varlığı güç katacak." Branna yeniden oturdu, kendine bir kurabiye almak için uzandı. "Sınırların inceldiği gece. Onların gücünü ve Sorcha'nınkini bizimkilerle beraber kullanabiliriz. Hayır, bunu asla düşünemez. İksiri ve büyüyü mükemmelleştirmek için yeteri kadar zamanımız var. Cabhan'ı oraya çekmek de Meara'nın işi olacak."

"Benim işim mi?"

Branna kardeşine kızdı. "Buna ondan bahsetmedin mi?"

"Çok yoğundum, hayır. Meara bu defa Cabhan seni istiyor," dedi Connor, "bu yüzden onu yönlendireceksin. Gittiğimizde ona şarkı söyleyeceksin."

"Şarkı mı?"

"Müzik, ışık, neşe, duygular. Bunlara ışığa uçan pervaneler gibi geliyor," diye açıkladı Connor. "Ve geldiğinde, kaçmasına fırsat vermemek için mümkün olduğu kadar hızlı davranacağız."

"Gündönümündeki kadar hızlı olacağız," dedi Branna.

"Hayır." Fin dikkatle başını salladı. "O zaman başarısız olduk, değil mi?"

"Yeni bir stratejimiz ve daha güçlü bir silahımız var."

"Peki ya üçlüyü bir kez daha ayırmayı başarırsa, yani bir anlığına bile olsa? Büyü ve güç sizden geldiğine göre, o zaman sizi ondan uzak tutmak gerekiyor. Biz onu oyalayacağız. Boyle, Meara ve ben. Daha önce kanını akıttık ve ona acı verdik. Bu sefer daha kötüsünü yapacağız."

"Onun yok olmasını mı istiyorsun Fin, yoksa acı çekmesini mi?"

"İkisini de istiyorum, sen de Branna. Kazanmak için ya da zevk için kan dökemezsin."

"Sen de yapmamalısın."

"Ve de yapmayacağım. Yapmayacağız. Ama üçlüyü ve aydınlığı savunmak için onun kanını dökeceğiz ve daha kötüsünü yapacağız. Bundan zevk alırsam da... Eh, bir cadı da her şeye rağmen insandır."

"Bu konuda Fin'e katılıyorum," dedi Boyle. "Iona ve sizler benim ailemsiniz. Onu ve sizi savunacağım. Geri çekilmeyeceğim."

"Benim söyleyeceklerimi söylediler." Meara omuz silkti. "O halde karar verildi." Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Anladığım kadarıyla, iki hafta sonra, hepimiz -atlar, köpekler, şahinler dâhil olmak üzere- bir rüyaya girip birkaç yüzyıl öncesine gideceğiz. Ben şarkı söyleyeceğim,

Fareli Köyün Kavalcısı'nın farelere yaptığını ben Cabhan'a yapacağım. Üçümüz dövüşecek, üçünüz onu yok etmek için büyü yapacaksınız. İş bitince, alkışları kabul edeceğiz ve buraya dönüp uyanacağız. Sonra da bir bira içmek için bara gideceğimizi umuyorum."

"Bu her şeyi özetliyor," dedi Connor.

"Tamam, o zaman. Bu kadar saçmaladığımıza göre bence hepimiz viski içmeliyiz." Meara derin bir nefes verdi, bir kurabiye aldı ve ısırdı. "En azından birimiz harika kurabiye yapıyor."

Connor memnuniyetle herkese viski koydu, bardağını kaldırıp Meara'nınkine vurdu. "Zafer kazansak da mahvolsak da bu işi beraber yapmayı isteyeceğim başka beş kişi yok. O yüzden her şeyi boş verin. *Slàinte**."

Yapmaları gereken işleri vardı, hem de çok fazla. Branna atölyeden hemen hemen hiç çıkmıyordu. Eğer burnu büyü kitabının içinde değilse, tezgâhta iksirler hazırlıyor veya büyü yazıyordu.

Gündelik hayatları izin verdiği kadarıyla Connor ya da Iona veya Fin de ona katılıyordu. Meara ise siliyor, süpürüyor, yemek yapıyordu - ya da bu ev işlerini Boyle'la paylaşıyordu.

Mümkün oldukça, diğerlerine kılıçla alıştırma yaptırmaya çalışıyordu.

Ve hepsi Cabhan'dan bir işaret bekleyerek ormana, tarlalara, yollara bakıyordu.

"Çok sessiz," dedi Meara, Connor'ı kılıçla çalıştırırken. "İzliyor ve bekliyor."

"Sadece o kadar, öyle mi? Bekliyor. Günlerdir ortalarda

* İrl. Sağlığınıza. (Ç.N.)

yok. Mesafesini koruyor. Bizim hamle yapacağımızı bildiğinden, hamle yapmamızı bekliyor."

Meara ileri atıldı, kılıcı saplayacak gibi yaptı ama sonra yukarı savurdu ve neredeyse Connor'ı silahsız bırakıyordu.

"Az da olsa dikkatini vermiyorsun," diye yakındı Meara. "Eğer bu kılıçlar tılsımlanmamış olsaydı senin kulağını kesebilirdim."

"O zaman senin sesini yarım duyardım ve bu da çok yazık olurdu."

"Onun üstüne gitmeliyiz Connor."

"Bir planımız var Meara. Biraz sabır."

"Bunun sabırla ilgisi yok, tamamen stratejik."

"Strateji mi?" Connor serbest elini döndürdü, küçük bir hava akımı oluşturdu. Meara yarattığı hava akımına bakarken Connor hızla hareket edip kılıcını onun boğazına dayadı. "Bu nasıl?"

"Pekâlâ, hile yapma peşindeysen-"

"Cabhan da çok kuralına göre oynuyor, tabii."

"Mesaj alındı." Meara geri adım attı. "Söylediğim şey şu, onu yanıltmalıyız." Kılıcı ileri doğru savurdu, sonra pozisyonunu değiştirip yeniden hamle yaptı. "Onun üstüne gidip, bir-iki puan almasına izin veririz. Hamlemizi yaptığımız düşünecektir, o yüzden asıl darbeyi indirdiğimizde bunu beklemeyecektir."

"Hmm. Bu... ilginç. Aklında bir şey var mı?"

"Sen cadısın, değil mi? Eminim uygun bir çözüm bulacaksındır."

Meara kılıcını indirdi ve aklındakileri dile getirmeye çalıştı.

"Yine de her ne yapacaksak buraya yakın yaparsak, geri çekilme de bunun bir parçası olduğundan eve yakın oluruz. Bizi bozguna uğrattığını düşünmesine izin verelim."

"Zor bir aldatmaca ama ne demek istediğini anlıyorum. Gel o zaman." Connor, Meara'nın elini tuttu ve onu -Branna'nın açık mavi bir sıvıyı küçük bir şişeye doldurduğu, Iona'nın bitkileri havanda ezdiği- atölyeye götürdü.

"Meara'nın bir fikri var."

Branna kaşlarını çatmış, sıvıyı şişeye doldurmaya odaklanmıştı. "Hâlâ katıldığım son fikir üzerinde çalışıyorum."

"Bu harika oldu Branna," dedi Iona, kuzini şişenin ağzını kapatırken.

"Peki daha evvel kaç kez rüya büyüsü hazırlamıştın?"

"Bu benim için ilkti." Iona mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ve bu harika. Yıldızları görmelisiniz," dedi Connor ve Meara'ya. "Branna iksiri bitirdiğinde, kazanın etrafında küçük yıldızlar dönüyor ve yükseliyor."

"Sanırım bu doğru oldu." Branna boynunu kaşıdı. "Önerdiğin gibi ametist de ekledim Connor ve bu iyi bir fikir. En az üç gün ışıksız ortamda durması gerekiyor."

Branna şişeyi kaldırıp dolaba koydu.

"Size biraz çay yapayım," dedi Iona ama Branna kafasını salladı.

"Teşekkürler ama hayır. Son günlerde o kadar çok çay içtim ki. Ben şarap içmek istiyorum."

"O halde sen Meara'nın fikrini dinlerken şarap içeriz. Daha iyisi, canınız bir şeyler pişirmek istemiyor mu?" Connor cezbedici gülümseyişini takındı. "Kendi mutfağını özlemedin mi Branna? Bu bir tencere çorbayla harika gidecek iyi bir fikir."

Meara, Connor'ı dirseğiyle dürttü. "Bence iyi bir fikir ve herkesin duyması gerekiyor. Ama siz oturup şarabınızı içerken ben çorbayı yapabilirim."

"Ben yaparım, kardeşim her zaman olduğu gibi midesiyle düşünse de mutfağımı özledim. Bahçede hâlâ sebzelerimiz var." Branna kardeşine işaret etti. "Hadi git biraz getir."

"Hangisinden?"

"Hepsinden biraz. Her zamanki gibi uydururum. Madem iyi bir fikrin var Meara, şarap içerken onu bana anlatabilirsin. Neden diğerlerini beklememiz gerektiğini anlamadım. Elindeki işi bırak Iona, sonra devam ederiz. Hadi biraz mutfakta vakit geçirelim."

"Böylece," dedi Meara, "hamlemizi yaptığımızı ve işleri berbat ettiğimizi ya da en azından başarısız olduğumuzu düşünmesini sağlayacağız. Eve, korunduğumuz yere geri çekileceğiz. Tabii şaşırmış gibi yaparak. Eğer kıçımıza tekmeyi basarsa, birkaç gün içinde tekrar saldırıya geçeceğimizi düşünmeyecektir."

"Ama yine de gerçek bir hasar verebilir," diye belirtti Boyle. "Neden elimizden gelen her şeyi yapmıyoruz?"

"Asıl plan için hâlâ zamana ihtiyacımız var. Seçtiğimiz geceye kadar büyü üzerine çalışacağım," diye açıkladı Branna. "Onu başka bir zaman denemek istemiyorum. Samhain'de olmalı."

"Meara'nın planı, kaybederek daha iyi kazanma şansına sahip olmak." Connor, Boyle'un omzuna vurdu. "Bir plan bile olsa, kaybetmenin sana zor geldiğini biliyorum."

"Bunu gösterişli bir şekilde yapmalıyız, kolay kanma-

yacaktır." Fin gülümsedi. "Ve pek çok gösteriş yapabiliriz. Ateş ve fırtına, deprem ve sel. Elementleri ona yönlendiririz. İsabet etmeyecek ama gürültülü ve güçlü olacaklar."

Branna gülmeye başladı. "Ah, bunu gerçekten yapabiliriz. Hatta onu biraz afallatabiliriz de. Kalkan koymamız gerekecek, çünkü etrafta komşularımız var. Bahçelerin arkasındaki yokuş nasıl?"

"Bu benim düşündüğümden daha uzak bir yer," dedi Meara. "Eğer bozguna uğrayacaksak, güvenli bir şekilde geri çekilmek için uzun bir yol."

"Geri çekileceğiz," dedi Connor, "ama koşarak değil, uçarak."

"Uçmak mı?" Meara derin bir nefes verdi. "Sanırım biraz daha şarap içeceğim."

"Çok mantıklı." Iona ev sahipliği yaparak şarap koydu. "Yenileceğiz ve güvenli bir yere uçacağız. Bunu ne zaman deneyeceğiz?"

"Ay yeniay olmak üzere." Connor pencereye doğru baktı. "Bu gece saldırmak isterdim ama asıl saldırıya daha yakın olmalı diye düşünüyorum. İki gece sonra? Hem hakkında daha fazla şey öğrenmiş oluruz ve asıl saldırının planında bir hata yaptıysak düzeltmek için zamanımız kalır."

"İki gece sonra." Branna çorbayı karıştırmak için gitti.

Sahte bile olsa her saldırı planlama gerektirir.

Evin etrafına daha fazla koruma koydular. Eğer Cabhan güçsüz düştüklerine inanırsa, öldürücü darbeyi vurmak için eve girmeyi deneyebilirdi. Tek bir açığa bile göz yumamazlardı.

Meara bunu bir tür tiyatro oyunu olarak düşünüyordu. Bir kısmı önceden yazılmıştı ve kendi rolünün üzerinden onlarca defa geçmişti ama bir kısmı da olay mahallinde yazılıp oynanmalıydı.

"Heyecanlıyım," diye itiraf eti Connor'a. "Gündönümünde olduğumdan daha çok heyecanlıyım."

"İyi olacaksın. Hepimiz iyi olacağız. Burada savunma ilk amaç, unutma. Saldırı sadece güzel bir sürpriz olur."

"Vakit neredeyse geldi." Meara ellerini birbirine sürttü. "Gelmeyebilir de."

"Bence gelecek. Senin zayıf olduğuna ve dağıldığımıza inanacak. Bir fırsat görecek ve bunu kullanmak isteyecek. O aile ve arkadaşlık bağlarını asla anlayamıyor. Bu yüzden yemi yutacaktır."

Connor onun elini tuttu, diğerlerinin çoktan gittiği atölyeye onunla birlikte yürüdü.

Böylece ritüel mumlarını yaktılar, kazandaki açık mavi sıvıdan yükselen dumanı izlediler.

Branna çemberin içine yerleştirdiği kadehi aldı ve büyülü sözleri söyledi.

"Bir kadehten altımız, elden ele uzatarak birliğimizi sağlamak için bu şarabı içiyoruz. Biz bu savaşı başlatmaya hazırlanırken, altı kalp, altı zihin bu gece bir olacak. Bir yudum, herkes bir yudum alsın ve buradaki her kişi çağrıya cevap verdiğini göstersin."

Üç defa kadehi, elden ele geçirip içtiler.

"Üçer üçer iki çemberden oluşan bir halkayız biz. Bu gece karanlık saatlerde onun bizi görmesi için kuvvet ve güç istiyoruz. Cabhan'ın sonunu getirmek için dört elementi çağırıyoruz. Ateş, toprak, su ve havayı azgın bir denize çevireceğiz. Dileğim gerçek olsun."

Üçlü çemberi kapattı.

"Hazırız, büyü başladı. Eğer yokuşta çember oluşturmak için vaktimiz olursa, daha iyi olacak." Branna, Meara'ya baktı. "Ne zaman başlayacağını biliyorsun."

Meara başını salladı.

Mumları, kazanı, silahları ve asaları taşıyarak yokuşa gittiler, Cabhan dışındaki kimseye görünmemek için etraflarına kalkan koydular. Connor, Meara'ya onun için bir pencere açtıklarını söyledi.

Yokuşun başına geldiklerinde, Connor onun eline uzandı ama Meara elini hızla geri çekti.

Ve böylece oyun başladı.

20

"Benden uzak durmanı söylemiştim."

"Hadi ama Meara, bir bira içtim sadece."

"Connor barda vaktini nasıl geçirdiğini biliyorum." Meara tam bir iğrenmeyle ona baktı. "Başıma gelenlerden sonra zorlukla ayakta duruyorum zaten. Senin yüzünden başıma gelenlerden sonra."

"Tanrım, Meara, biraz flört ettim sadece. Biraz muhabbet, az da eğlence."

"İstediğin kadar eğlen ve *muhabbet* et ama sonra gelip bana sırnaşabileceğini düşünme." Meara adımlarını hızlandırdı. "Senin tarzını bilirim. Kim daha iyi bilebilir ki?"

"Ne istiyorsun?" Hafif yokuşu tırmanırlarken Connor omuzlarını düşürdü. "Günlerce eve hapsolduktan ve okulda işlerle boğuştuktan sonra biraz molaya ihtiyacım vardı, hepsi bu. Hatırlarsan saatlerce uyumaktan başka bir şey yapamıyordun."

"Niye peki?" Meara durdu ve ona döndü. "Sen ve senin büyülerin beni mahvetti, değil mi?"

Connor ayaklarını sertçe yere vurdu ve ona ters ters baktı. "Senin lanet olası hayatını kurtaran da ben ve benim büyülerimdi!"

"Ve ben bu hayata tutunmaya çalışırken, sen barda Alice Keenan'la sohbet etmek için gittin."

"Yeter, yeter, yeter!" diye patladı Branna ikisine de. "Buna zaman yok. Yıldız falımın, bu işi bitirmek için en iyi zamanın bu gece olduğunu söylediğini anlatmamış mıydım? Yapmamız gereken şeyi, siz ikiniz böyle birbirinize saldırırken yapamayız."

"Buradayım, değil mi?" Meara çenesini kaldırdı. "Burada hayatımı tehlikeye atıyorum yine, çünkü yapacağımı söyledim. Sözümü tutuyorum. Bazılarının aksine."

"Bir adam bir kıza bira ısmarlıyor ve birdenbire yalancı oluyor, öyle mi?"

"Mumları yere koy Connor." Branna mumları kardeşinin eline tutuşturdu. "Ve yaklaşmakta olana odaklan. Tanrı aşkına, Alice Keenan'ın peşine düşmek için bu işi bitirmemizi bekleyemez miydin?"

Öfkeyle inleyerek Meara çantasını yere attı. "Yani beni kullandıktan sonra arkamdan iş çevirmesiyle sorunun yok, öyle mi?"

"Bunu kastetmedim," dedi Branna önemsemez bir tavırla. "Aptal gibi davranmayı bırak."

"Şimdi aptal ben mi oldum? O sinsiyle beraber olduğunu bile bile onun tarafını tutuyorsun."

"Lütfen hepiniz keser misiniz?" Iona elleriyle kulaklarını kapattı.

"Sen bu işin dışında kalsan daha iyi olur," diye tavsiyede bulundu Boyle.

"Bunun dışında kalamam. Onlar benim ailem, bu atışma ve sataşmalara daha fazla katlanamam. Ver şunları bana." Iona mumları Connor'ın elinden kaptı, yokuşta güvenli bir çember oluşturdu. "Kavga edersek, yapmaya yemin ettiğimiz şeyi hep birlikte nasıl yapabiliriz?"

"Senin için söylemesi kolay." Meara eliyle kılıcının kabzasına vurdu. "Boyle her konuda senin köpeğin oldu bile."

"Ben kimsenin köpeği değilim Meara, akıllı ol."

"Bu gecenin doğru zaman olmadığını size söylememiş miydim?" Fin bıçağını kınından çıkardı, ayın ışığında onu inceledi.

"Ben ak desem, sen kara dersin," dedi Branna hemen. "Sırf inadından."

"Ve gündönümünde olanların olması gerektiğini de söyleyen sen değil miydin? İşte, aylar sonra buradayız, yine senin önerinle."

"O gece ne kadar geride durduğunu hâlâ merak ediyorum. Eğer önerim dikkate alınsaydı asla burada ve bizimle olmazdın."

"Branna bu çok sert oldu." Connor elini onun omzuna koydu. *Geliyor*, dedi ona ve diğerlerine. *Hızla.*

"Çok sert veya değil, fark etmez. İşte buradayız."

Branna elini salladı ve mumları yaktı. Kâseyi kuzey yönüne koydu.

Connor hafifçe parmaklarını Meara'nın parmaklarına dokundurdu.

Meara derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı.

Sis kalın bir perde gibi çöktü, beraberinde keskin ve kemiklere işleyen bir soğuk getirdi. Derin bir uğultu koptu ve otlar yavaşça sallandı.

Meara tam kılıcını çıkardığı anda Connor onu kenara itti.

Meara'nın yanından hızla bir şey geçti ve kolunu sıyırıp arkasında soğuk bir yanık acısı bıraktı. Korkmuş ve şaşırmış gibi yapmasına bile gerek kalmadı, artık iki duygu da içinde bir sel gibi yükselmişti.

Sonra Connor'ın sesi zihninde yankılandı. *Seninleyim. Seni seviyorum.*

Meara döndü, Boyle ile sırt sırta verdi ve saldırı veya savunma için hazırlandı.

Fin toprağı çağırdığında toprak ayağının altında sarsıldı.

"Danu, tanrıça ve anne, senin gücünle bu toprak sarsılsın ve titresin."

Ritüel tarafından korunmasına rağmen, Meara yer sarsıldığında öne doğru sendeledi.

"*Acionna* ve *Manannan mac Lir*'i çağırıyorum," diye bağırdı Branna. "Öfkeniz Cabhan'ın başına yağsın."

Kuduran bir nehrin yön değiştirmesi gibi gökyüzünden şiddetle yağmur boşaldı.

Sisin ve tufanın arasından ok gibi hızla gelen parlak siyah kanatları gördü Meara. Ve sis onu şaşırtarak tısladı, bir yılan gibi bacağına dolandı. İçgüdüsel olarak sisi keserek parçaladı ve etrafa siyah kan saçıldı.

Iona'nın çağrısıyla, ateş topları ileri doğru fırladı.

"Işık ve ateşle, karanlığı yakan ateşin gücü Brighid'in adına."

Meara, Boyle'un sendelediğini hissetti ve hızla döndü, onun Fin'e saldıran dikenli bir sis filizini vurarak kestiğini gördü.

Aşağı eğildi, vurdu ve parçaladı, sonra altındaki toprak yükseldiği için yere tutunmak zorunda kaldı.

"Sidhe, hizmetkârına, oğluna kulak ver, nefesinle onu lanetle."

Connor'ı izledi, ateşler içindeki kollarını kaldırıyordu. Meara ayağa kalkmaya çalışırken gökyüzünün kaynadığını ve bir girdap gibi döndüğünü gördü.

Sonra yıldırım geldi, titreyen toprağa karanlıklar arasından mızrak gibi saplandı. Yağmur bile ateşle parladı. Iona'nın düştüğünü, Boyle'un onu kaldırmak için ileri atıldığını gördü Meara. Ateşler Iona'nın elinden kurda ve sisin dönen, kıvrılan dallarına doğru fışkırdı.

Mumların parladığı çembere geri dönmek için uğraştı Meara. Önce Branna'nın ve sonra Iona'nın elinden tutan Connor'ın arkasına geçti.

Kurt uludu.

Cabhan güldü.

Mumlar titredi ve sönmeye başladı.

"Geri çekin!" diye bağırdı Branna. "Kaybettik. Bu gece kaybettik. Gücümüzü çekiyor. Kaçabilecekken kaçalım."

Connor güçlü elleriyle Meara'yı belinden kavradı, yüzü ter ve kandan parlıyordu. "İkinci kez hayatını kurtardıktan sonra bir daha sana bulaşmayacağım."

Gökyüzü dönüyordu, yıldız sağanağı ve ateş kıvılcımları vardı. Işık öyle parlaktı ki Meara gözlerini sıkıca kapamak ve kafasını çevirmek zorunda kaldı.

Hızla, inanılmaz bir hızla hareket ettiler ve bu ciğerlerindeki havayı tüketti.

Sonra bir baktı ki Meara mutfak zemininde, altında kalbi hızla çarpan Connor'ın üstünde sere serpe uzanıyordu.

Etrafa korkunç bir uğultu yayıldı. Kapılar, duvarlar şiddetle sarsıldı ve evi titretti.

Meara bir an evin başlarına yıkılacağını sandı.

Sonra birden her şey sessizleşti.

Diğerleri de sanki korkunç bir kazadan kurtulmuş gibi yerlere serilmişti. Kathel, Meara'nın üzerinden geçip Branna'ya doğru atıldı, onun yüzünü yalarken iniltiler çıkarıyordu.

"İyiyim, üzülme. Hepimiz iyiyiz."

"Bugün savaştığımıza ikna olmuş olmalı, çünkü ben bile ikna oldum."

Connor, Meara'yı kaldırırken onun saçını okşadı. "Yaralı mısın?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Sen kanıyorsun."

Parmaklarıyla şakağındaki yaraya dokundu. "Yeterince hızlı kaçamadım."

"Gel, bir bakayım şuna." Branna kayarak ilerledi. "Iona-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Iona atölyeye doğru giderken, Meara pantolonun paçasını sıyırdı ve bileğinin üzerindeki yuvarlak morluğu gördü.

"Gel, bir bakayım ona." Branna kardeşiyle ilgilenirken Connor da uzandı ve ellerini morluğun üzerine koydu.

"Sis yılanlara dönüştü ve dikenlere."

"Dikenlere değil, dişlere." Terden yüzü parlayan Fin, sırtı bir dolaba yaslanmış halde yerde oturuyordu.

"Sen de yaralısın Fin," dedi Branna, Iona'yı geçip Fin'e doğru giderken. "Isırıldın mı?" diye sordu.

"Sadece nefesim kesildi."

Branna elini onun göğsüne koydu. "Daha fazlası da var. Bir bakayım."

"Nefesim düzelince kendim ilgilenirim."

"Of, saçmalama." Branna bir el hareketiyle Fin'i beline kadar soydu.

"Beni soymak istiyorsan, biraz yalnız kalsak daha iyi."

"Kapa çeneni." Branna omzunun üstünden Iona'ya telaşla seslendi. "Iona, balsam!"

"Ben kendim hallederim," dedi Fin.

"Sessizce durmazsan seni uyutacağım. Yapabilirim, biliyorsun. Connor sana ihtiyacım var."

"Durumu ne kadar kötü?"

Connor mutfağın zemininde dizleri üstünde ilerleyip Fin'in yarasına baktı.

Gövdesinin iki yanında siyah delikler vardı, sanki devasa bir çene onu ısırmıştı.

"Derin değiller." Branna'nın sesi alçak ve sakindi. "Tanrılara şükürler olsun. Ve zehir..." Sert bir şekilde Fin'e baktı. "Yayılmasını önlemek için ne yaptın?"

"Ben onun kanındanım." Fin zorlukla nefes alarak yavaşça konuştu ama fazla dikkatliydi. "Ondan geldiği için bende etkisi azalıyor."

"Ama acıyordur," dedi Connor.

"Acı hep var." Ama Branna daha yakından incelemeye başladığında dişlerinin arasından nefes verdi. "Tanrım, kadın, şifan yaradan beter."

"Etkisiz veya değil, zehri senden almalıyım."

"Bana bak Fin," dedi Connor.

"Kendi acımla başa çıkabilirim, teşekkürler."

Connor, Fin'i çenesinden kavradı ve kendine çevirdi.

Meara, Connor'ın acıyı aldığını ve bunun şifayı hızlandırdığını fark etti.

Boyle viskiyi çıkarınca Meara da bardakları getirmek

için ayağa kalktı. Sonra tekrar yere oturduğunda, işini bitirip arkasına yaslanmış olan Branna'ya bir bardak uzattı.

"Hesap ettiğimizden biraz daha büyük bir kavga oldu." Connor, Fin'in tam karşısında yere oturup dolaplara yaslandı. Harcadığı çaba ve çektiği acı sebebiyle yüzü terden parlıyordu. "Ama biz de onun kıçını sağlam tekmeledik, şimdi güvende ve beraberiz."

"Korktuğumuzu düşünüyor," dedi Branna. "Birbirimize girdiğimizi, yaralarımızı sardığımızı ve bir daha böyle bir şeye kalkışıp kalkışmayacağımızı tartıştığımızı sanıyor."

"İki gün sonra ne olduğunu anlayamadan onu yakıp kül edeceğiz." Connor kadehini kaldırdı. "Çok zekice bir fikir Meara, olayların akışını iyi ve kesin bir şekilde değiştirebilecek bir fikir. Seni boşuna sevmiyorum."

Beraber içkilerini içtiler ama Meara kadehini tutmaya devam etti.

"Viski içmek istemiyor musun?" diye sordu Connor.

"Kalbimin titremesini bekliyorum. Belki biraz şokta olabilirim. Bir daha söyler misin? Bakalım iyi gelecek mi?"

Connor kadehini kenara bıraktı, Meara'nın oturduğu yere doğru dizleri üstünde ilerledi. "Seni seviyorum Meara ve sonsuza kadar da seveceğim."

Meara viskiyi kafasına dikti ve Connor ile yüz yüze gelecek şekilde dizleri üstünde doğruldu. "Hayır, titremiyor. Ama gerçekten, hangi kalp aşk korkusuyla titrer ki? Seninki titriyor mu?"

Ellerini Connor'ın göğsüne koydu. "Bakalım, olacak mı? Seni seviyorum Connor ve sonsuza kadar seveceğim."

"Bir an durmuş olabilir." Connor elini onun elinin üzerine koydu. "Ama hiç korku ya da şüphe yok. Hissettin mi? Mutluluktan dans ediyor."

Meara güldü. "Dans eden kalpli Connor O'Dwyer. Seni kabul ediyorum." Meara kollarını onun boynuna doladı ve dudakları buluştu.

"Bizim gitmemizi ister misiniz?" diye sordu Boyle. "İkinizi biraz yalnız bırakalım mı?"

"Ben size söylerim," diye mırıldandı Connor, sonra aşkını öpmeye devam etti.

Connor ayağa kalkıp Meara'yı kucağına aldı ve onu güldürmek için havaya attı. "Bir daha düşündüm de en iyisi biz kendi yolumuza gidelim."

Kahkahalar arasında Meara'yı mutfaktan dışarı taşıdı.

"Bu her zaman istediğin şeydi," dedi Fin, Branna'ya.

"Olabileceğini bildiğim, olması gerektiğini hissettiğim ve evet, istediğim şeydi." İç çekti. "Su ısıtıcısını çalıştırayım."

Daha sonra ev sessizleştiğinde ve ay ışığı pencereden vururken Connor yatakta Meara'ya sarılıyordu.

"Bunu yapan savaş mıydı? Kalbinin titremesini durduran ölüm kalım meselesinin farkına varman mıydı?"

"Onun acısını aldın."

"Ne? Kim?"

"Aşağıda, mutfakta. Bunu senden istememesine rağmen, acı çekmesine izin vermedin ve Fin'in acısını aldın. Düşününce, bu o, dedim. Bir dostunun -ya da kim olduğu fark etmeyecek bir başkasının- acısını alacak bir adam. Güçlü bir adam, kibar bir adam. Eğlenceli, havalı ve sadık. Dahası beni seviyor."

Meara elini onun yanağına koydu. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum ama kendimi buna, bahsettiğin bu he-

diyeye bırakmadım veya onu vermedim. Sebebi korkuydu. Bu akşam mutfağın parlak ışıkları altında seni izlediğimde düşündüm; sevdiğim bir şeye sahip olmayacak kadar çok korkmaya kendime nasıl izin veririm? Neden babam gibi olabileceğime kendimi inandırmaya devam ediyorum veya onun yaptıklarının hayatımın tümünü belirlemesine izin veriyorum? Cabhan'a minnettarım."

"Cabhan'a mı?"

"Babamın hayalini bana göstererek benim canımı yakacağını, beni utandıracağını ve sarsacağını sandı. Aslında öyle de oldu ama sebebi bendim. İçimde tuttuğum şeyi net olarak görünce, gerçeği de görmeye başladım. Babam beni ya da annemi veya geri kalanları terk etmedi. Kendi utancını, hatalarını, başarısızlıklarını terk etti çünkü aynada kendisine daha fazla bakamadı."

"Sen her zaman aynanın karşısına geçebildin ve bakabildin."

"Denedim ama doğru açıdan bakamadım hiç. Babamın hatalarıyla ve başarısızlıklarıyla -kendine has kararsızlıklarıyla- yaşayan benden kurtuldum. O yüzden Cabhan'a minnettarım. Ama bu beni onu cehenneme göndermek için elimden gelen her şeyi yapmaktan alıkoymayacak."

"O halde, seninle birlikte ben de ona minnettarım. Ve onu birlikte cehenneme göndereceğiz."

Sonraki iki günde Connor, evin dışında mutluluğunu haykırmamak için çok zorlandı. İşlerine devam etmek ve evin korunaklı sınırlarına girene kadar Meara'yla ilişkisini mesafeli tutmak zorundaydı.

Bir-iki defa Cabhan'ın hafifçe ve ihtiyatla yokladığını

hissetti. Bazı yaraları vardı, evet, o piç kurusunun başına bela olacak birkaç yara açmayı başarmışlardı.

Eskiden olduğundan daha güçsüz olacaktı, dahası halkalarının zarar gördüğünü düşünüyordu.

Ama yine de...

"Şüphelerin var," dedi Connor kardeşine. Her şeyin bitmesine sadece saatler kalmıştı ve bu yüzden bir şekilde yardımcı olmak için eve gelmişti.

"İyi plan."

"Ama yine de?"

Branna rüya iksirini çıkardı ve onu Cabhan'ın sonunu getirecek kan kırmızı sıvının yanına, aile yadigârı gümüş kutunun içine yerleştirdi.

"Sadece bir his ve doğru mu bilmiyorum. Gündönümünde kendime o kadar güvendiğim için mi şimdi şüpheye düşüyorum acaba? Ya da gerçekten görmediğim, görülmesi, yapılması gerekip de yapmadığım bir şey var."

"Bütün yük senin omuzlarında değil Branna."

"Biliyorum. Fin ne düşünürse düşünsün, bunu çok iyi biliyorum." Büyülediği eşyaları beyaz bir kadife kumaşa sarıp topladı.

Çekmecelerden birini açtı, daha küçük bir gümüş kutu çıkardı. "Bu akşam ne olursa olsun senin için bir şeyim var."

Connor merakla kutuyu açtı, yüzüğü ve dövme altının üstündeki yakutun pırıltısını gördü. "Ama bu sana, büyük büyük annemizden kaldı."

"Artık bu senindir, yani Meara için istersen. O benim kız kardeşim gibi ve bu yüzüğü ona verdiğinde bu bağ güçlenecek. Başka bir halka oluşacak, bu onun olmalı. Ama sadece istediğin şey buysa."

Connor tezgâhın çevresinden dolandı ve kardeşini kendine çekti. "Bu gece bittikten sonra. Teşekkürler."

"Bu kâbusun bitmesini istiyorum, hem de her zamankinden çok. Sen ve Meara'nın birlikte hayatınızı kurduğunuzu görmek istiyorum."

"Bitireceğiz. Bu kaderimize yazılı."

"Kalbinle konuşuyorsun."

"Öyle ve o kadar yüksek sesle düşünmesen, sen de kalbinin sesini duyabilirsin." Branna'yı yeniden kendine çekti. "Kalbine güvenmeyeceksen, kanına güven. Ve benimkine."

"Güveniyorum."

Connor da kendi alacaklarını topladı ve yaklaşan geceye hazırlandı.

Büyük ahırlarda buluştular ve Fin'in isteği üzerine Connor, beyaz kısrak Aine'yi eyerledi.

"Fin kendi aygırı Baru'yu alır diye düşünmüştüm."

Connor arkasındaki Meara'ya baktı. Sağlam botlar, kaba bir pantolon giymiş, kılıcını taşıyan kalın bir kemer takmıştı. Iona'nın onun saçlarına tılsımlar takmış olduğunu biliyordu.

Ve verdiği kolyeyi de gömleğinin üzerine çıkarmıştı.

"Öyle zaten. Aine'yi biz alacağız, Iona ve Boyle da Alastar'ı alacak. Üçüncü bir at işleri kolaylaştırıyor."

"Demek Sorcha'nın kulübesine gidiyoruz."

"Bir bakıma. Olacaklara hazır mısın?"

"Olabildiğim kadar."

Connor eyerin üzerinden onun eline uzandı. "Üstesinden geleceğiz."

"Buna inanıyorum."

Birlikte hilal şeklindeki ayın solgun ışığında diğerlerine katılmak için atı dışarı çıkardılar.

"Oraya vardığımızda her şey çok hızlı ve doğru şekilde olmalı. Benim babam, Iona'nın büyükannesi, Fin'in kuzini, onlar işleri toparlayacaklar ve eğer bir şeyler ters giderse bizi geri getirecekler."

"Beni sen geri getireceksin," dedi Meara.

Connor ata bindiğinde, Meara da arkasına atladı. Yerinde duramayan Alastar'ın üstüne çoktan binmiş olan Boyle ve Iona'ya baktılar.

Alastar sabırsızlanıyor, bu işi bitirmek istiyordu.

Fin'in küçük köpeği kucağına aldığını, siyah aygıra bindiğini ve sonra da aşağı Branna'ya uzandığını gördü.

"Bu Branna için zor," diye mırıldandı Connor. "Onunla bu şekilde gitmek."

"Fin için de zor."

Branna, Fin'in atının arkasına bindi ve Kathel'e işaret verdi. Tazı hızla koştu. Başlarının üzerinden Roibeard seslendi ve Fin'in Merlin'i cevapladı.

"Tutun bana," dedi Connor ve üç at dörtnala ileri doğru atıldı.

Sonra uçtular.

"Aman Tanrım!" diye haykıran Meara kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu müthiş bir şey! Neden daha önce yapmadık bunu?"

Rüzgâr soğuk ve nemli eserken bulutlar ayın önünden geçip gitti. Hava baharat ve toprak kokusuyla doldu.

Toprağın üstünde süzüldüler, derinliklere ve doğruca Sorcha'nın kulübesindeki sarmaşıklara doğru uçtular.

"Hadi çabuk," dedi Connor. Branna ve Ioana'ya doğru

gitmek, mumlar, kâseler ve kazan ile çemberi oluşturmak için Meara'yı bırakmak zorunda kaldı.

Branna gümüş kutuyu açtı ve rüya iksirini çıkardı.

"Bu gece ruhlar her yerde. Işığımızla onlara katılmaya geldik. Burada, bu saatte gücün parlaklığını çağırıyoruz. Biz üçlüyüz ve bir üçlü daha var. Birlikte kapıya doğru yürüyoruz ve kaderimizin anlamını bulmak için rüyaya giriyoruz. Böylece iki üçlü olarak içiyoruz."

İksiri gümüş bir kadehe doldurdu, havaya kaldırdı ve indirip bir yudum içti.

"Beden, kan, zihin ve kalp, rüyanın içine giriyoruz."

Kadehi Fin'e uzattı. O da bir yudum aldı ve sözleri tekrarladı, sonra Iona'ya verdi ve halka boyunca devam ettiler.

Sırası geldiğinde Connor, tadı yıldızlara benziyor, diye düşündü.

Ellerini birleştirdi, kardeşi ve Meara ile sözlerini söyledi.

"Haklılıkla, güçle, ışıkla geceyi arıyoruz. Cabhan şeytanını yok etmek için, geçmişe Sorcha'nın üçlüsünün zamanına bir rüya yolculuğa çıkıyoruz. Dileğim gerçekleşsin."

Bir an sonra Connor, önünde ve arkasında mırıldanan seslerle birlikte, sislerin ve renklerin arasında yüzüyordu sanki.

Sisler dağıldığında, bir eli Meara'da bir eli Branna'da, halkasıyla birlikte duruyordu.

"Geçmişe gittik mi?"

"Şuraya bak," dedi Connor, Meara'ya.

Sarmaşıklar kulübeyi sarmıştı ama kulübe ayaktaydı ve çançiçekleri mezar taşının orada adeta topraktan fışkırmıştı.

Ağaç dallarındaki şahinlerin altında atlar duruyordu. Bugs, Fin'in botları arasında kıpırdanırken, Kathel de Branna'nın yanında bir kral gibi vakarla ve sakince duruyordu.

"Hepimiz buradayız, olmamız gerektiği gibi. Artık onu çağırabilirsin Meara."

"Şimdi mi?"

"Başla," diye onayladı Branna ve kıpkırmızı küçük şişeyi çıkardı. "Onu buraya çek."

Küçük şişenin içinde bir titreşim, anafor vardı. Sıvı ışık, büyülü ateş.

"Çemberin ortasına." Connor, Meara'yı omuzlarından tuttu ve öptü. "Ve ne olursa olsun şarkı söylemeye devam et."

Branna kendini topladı, kalbini sakinleştirdi sonra şişeyi açtı.

Meara bir aşk şarkısı seçmişti. İrlandaca söylüyordu, gerçi Connor onun tüm sözlerin anlamını bildiğinden şüpheliydi. Yürek burkan sözleri vardı ve gecenin içinde, açık alanda yankılanırken Meara'nın sesi o kadar güzeldi ki.

Karanlık şeylerle işimiz bittiğinde, yalnız kaldığımızda ondan bu şarkıyı söylemesini istemeliyim, diye düşündü Connor.

"Duyuyor," diye fısıldadı Fin.

"Siyah ve beyaza, karanlık ve aydınlığa seslenen bir gece bu. Gelecek."

Branna çemberden çıktı, sonra Connor ve nihayet Iona da.

"Ne olursa olsun," dedi tekrar Connor. "Şarkı söylemeye devam et. Geliyor."

"Evet." Fin, Boyle'u Meara'yı koruması için orada bırakarak çemberden çıktı.

Kılıcını çekti ve ateşe verdi.

Sis geldi ve gölge kurda dönüştü. Dört cadının arasından gizlice geçti, sonra kıvrıldı ve çembere doğru atıldı.

Boyle, Meara'nın önüne geçip bedenini ona siper etti ve kurt Iona'nın attığı alev topundan sıçrayarak kaçtı.

Kurt açık alana doğru geçti, Alastar toprağı eşelerken atlara dikkatle baktı ve sonra doğrularak bir insan haline geldi.

"Bana karşı yine şansınızı mı deneyeceksiniz? Beni bir şarkıyla ve o zayıf beyaz büyünüzle yok edeceğinizi mi sanıyorsunuz?" Cabhan elini salladı ve Fin'in kılıcındaki ateş söndü.

Fin sadece kılıcını salladı ve tekrar ateşe verdi.

"Hadi saldır bana," dedi Fin ve üçlünün önüne geçti.

"Oğlum, kanımın kanı, sen benim düşmanım değilsin."

"Ölümün benim elimden olacak." Fin ileri atıldı, kılıcını salladı ama sadece sisi yarabildi.

Kaynayan bir sel gibi, kırmızı gözlerle fareler geldi. Çembere doğru giden fareler alev alıp yandıklarında çığlık attılar. Ama Meara mumlardan birinin eriyip bittiğini gördü.

Meara artık kılıcını çekmiş şarkı söylemeye devam ediyordu.

Aine toynakları havayı döverek şaha kalktı. Fin dizginlerini tuttu ve etrafında bir ateş çemberi oluşturmak için kılıcını kullandı. İki aygır fareleri ezerken şahinler dalışa geçti.

Gökyüzünden yarasa yağmaya başladı.

Connor başka bir mumun daha söndüğünü gördü.

"Meara'ya ulaşmak için çembere saldırıyor, şimdi yap Branna."

"Daha yakına çekmek zorundayız."

Connor başını oynatıp rüzgârı çağırdı. Rüzgârın güçlü kolları ince kanatları parçaladı ve geriye sadece duman ve çığlıklar kaldı.

Çemberin kenarına dönerek düşen bir yarasa ölüsü bir mumu daha söndürdüğünde, Meara'nın sesi titredi.

"Sakin ol kızım," diye mırıldandı Boyle.

"Sakinim." Meara nefes alıp sesini çığlıkları bastıracak şekilde yükseltti.

"Göğsünü yarıp kalbini söküp alacağım." Gözleri neredeyse boynundaki taş kadar kırmızı olan Cabhan, çembere bir şimşek yolladı.

Boyle bir açık yakalayarak bıçağını kara büyücüye sapladı ve ilk kanı döktü. Havadaki patlama onu geriye savurdu. Bıçağının ucundaki kan toprağa değdiğinde zift gibi cızırdadı.

"Şimdi olmalı," diye bağırdı Connor.

Güç yükseldi, sıcaklığı kesti. Connor sesler duydu, sadece Meara'nın ve Iona'nın değil diğerlerinin de. Uzak mırıldanmalar âlemler arasında incelen sınırın ötesinden geliyordu. Hepsinin üstündeyse Meara'nın şarkısı çınlıyordu ve bu Connor'ı cesaretlendiriyordu.

Fin kılıcını salladı ve mumlar tekrar yandı, böylece bütün alevler düzgünce yanmaya başladı.

Fareler üçlüye doğru yön değiştirdi. Cabhan yere çöküp kurda dönüştü ve Kathel'e saldırdı.

Connor, Branna'nın korkusunu hissetti ve Iona'yla

beraber kurda engel olmaya çalıştı. Ama kurdun altındaki toprak yükseldi - Fin'in işi. Kathel pençelerini kurdun omzuna geçirdiğindeyse Roibeard dalışa geçti.

Cabhan çığlık attı ve kendini kurtarmak için açık alanın ötesindeki ağaçlara doğru koştu.

"Yolunu kesin," diye bağırdı Connor. "Onu geriye sürün." Ama Connor, Boyle ve Meara çemberin dışına çıkıp Fin'e katıldığında kalbi duracak gibi oldu.

Kurt hemen döndü ve çaresizce saldırıya geçti. Meara'nın kılıcı ateş aldı ve kurt atılıp dönmeden önce kılıcın ucu postu yaktı.

Connor gözünün ucuyla bir hareket fark etti. O yöne baktığında kulübenin orada üç siluet olduğunu gördü. Sesleri sınırın ötesinden gelen titreyen görüntülerdi.

Sonra sadece kardeşini, Iona'yı ve gücün sıcak akışını hissetti.

Branna küçük şişeyi önlerinde salladı ve eller, zihinler ve güçler bağlandı. Bütün bu gücü kurda doğru kuvvetle fırlattılar.

Işık binlerce güneş parlaklığında patladı. Kurdun içine girdi ve geçti.

"Üçlünün gücüyle yok edildin. Işığımızla karanlığın parçalandı. Işığımızla bu örümcek ağı dağıldı, kanımızla işin bitti. Sana artık hayat, ruh, büyü kalmadı. Dileğimiz gerçek olsun."

Işık yeniden parladı. Connor'ın gözlerinden fışkırdı, kanında kaynadı ve yine üç siluet gördü. Biri ona elini verdiğinde Connor uzandı. Sonra gittiler ve ışık da gitti. Karanlık çöktü, etraf sadece ay ve mum çemberinin ışığıyla aydınlanıyordu. Connor üçlüyle olan bağını kırarak Meara'ya doğru koştu.

"Yaralı mısın?"

"Hayır, hiçbir şeyim yok."

"Şarkı söylemeyi bırakmayacaktın, çemberin dışına çıkmayacaktın."

"Boğazım kurudu." Meara gülümsedi yüzü is lekesiyle kirlenmişti ve kollarını Connor'ın boynuna doladı. "Yok ettik mi? Yendik mi onu?"

"Bir dakika." Kül ve kan yerlere saçılmıştı, küçük siyah parçacıklar ise hâlâ yanıyordu.

"Tanrı aşkına, ondan burada bir şeyler kalmış olmalı. Bir dakika."

"Burada değil. Hissedebiliyorum onu." Fin yüzündeki kanı sildi. "Onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyorum. Onu bulabilirim. Onu yok edebilirim."

"Burayı terk edemezsin." Branna onu kolundan yakaladı. "Yoksa geri gelemeyebilirsin."

Fin kolunu öfkeyle çekti. "Ne fark eder ki?"

"Burası senin mekânın değil."

"Buna sen karar veremezsin."

"Sen de karar veremezsin," dedi Branna ve onu çemberin içine geri itti. "Connor."

"Kahretsin."

Connor, hiç içinden gelmese de Fin'in üzerine atlayıp onu tuttu ve yüzüne bir yumruk yediğinde işe Boyle karıştı.

"Çabuk olun." Yerde erkekler boğuşurken Branna, Connor'ın omzuna dokundu, Meara'nın elini tuttu ve Iona'ya kafasını salladı.

Gözlerini kapadı ve büyüyü bitirdi.

Karanlık ve aydınlığın, renklerin ve sislerin içinden, yine yıkıntı halindeki kulübenin açıklığına çıktılar.

"Beni durdurmak sana kalmadı."

"Bu sadece onun değil," dedi Connor, çenesini ovuştururken Fin'e bakarak, "hepimizin kararıydı. Sensiz yapamayız."

"Onu yok edip edemediğimizden emin olabilir misiniz?" diye sordu Meara.

Fin hiçbir şey söylemeden ceketini çıkardı, altındaki kazağını kafasından çekip attı. Omzundaki işaret yeni oluşmuş gibi kırmızı renkteydi ve bir kalp gibi atıyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Branna. "Onun acısını mı hissediyorsun?"

"Sizin kanınız buna neden oldu. Yaralandı ama ölümcül olduğunu kim söyleyebilir ki? Onu yok edebilirdim."

"Eğer yanımızdan ayrılsaydın kaybolabilirdin," dedi Connor. "Sen bizimlesin Fin. Senin mekânın ve zamanın burası. Onu yok edemedik. Branna büyüyü bitirtmeden önce ben de onu hissettim. Ama burada, şimdide değil. Bu sefer bizdeyse birkaç şişlik ve morluktan fazlası yok -senin yüzüme attığın yumruğu saymazsak- o ise yaralı, kanıyor ve yarı kör oldu. Bu geceyi çıkaramayabilir."

"Acını hafifletebilirim."

Fin, Branna'ya dik dik baktı. "Tıpkı eskisi gibi bu izi taşımaya devam edeceğim."

"Fin." Iona bir adım öne attı, yüzünü ellerinin arasına almak için parmak ucunda yükseldi. "*Mo dearthair*. Sana ihtiyacımız var."

Bir anlık bir mücadeleden sonra, Fin alnını onunkine eğdi. "Ah, peki."

"Geri dönmeliyiz." Meara, Bugs'ı Fin'in eline tutuşturdu ve köpek de kollarında hareket edip yüzünü yaladı.

"Onu yok edememiş olabiliriz ama bu gece iyi iş çıkardık. Ben de boğazım kuruyana kadar şarkı söyledim."

"Bitmedi." Branna, Sorcha'nın mezar taşına doğru gitti, taşın üzerine kazınmış sözcükler üzerinde parmağını gezdirdi. "Henüz bitmedi ama bitecek. Yemin ederim bitecek."

Kir içinde ve bitkin bir halde atlara bindiler. Connor biraz geride kaldı, sarmaşıkların arasında geçmeden önce omzunun üzerinden açıklığa doğru baktı. "Onları gördüm, diğerlerine de söylemem gerek."

"Kimi gördün?"

"Üçlüyü. Sorcha'nın üçlüsünü - onların gölgelerini. Elinde kılıç ile Eamon, ok ile Brannaugh ve asa ile Teagan'ı. Bir parçaları oradaydı, rüyanın içine girmişlerdi. Bize ulaşmaya çalışıyorlardı."

"Onlardan yararlanabilirdik," dedi Meara.

"Doğru." Connor, Aine'yi eve doğru döndürdü. "Bir anlığına onu yenebiliriz sandım."

"Ben de öyle. Fin ile gitmek istedin. Onunla gitmek ve bu işi bitirmek istedin, bedeli ne olursa olsun."

"İstedim ama yapamadım."

"Çünkü bu kaderinde yazılı değildi."

"Bundan daha fazlası var. Seni bırakamadım." Connor, Aine'yi durdurdu sonra dönüp Meara'nın yüzüne dokundu. "Seni bırakamazdım Meara, onu yok etmek için bile bunu yapmazdım. Sana bir şey vermek istiyorum."

Connor elini cebine sokup gümüş kutuyu çıkardı, kapağını açtı ve yakut ay ışığını yansıttı.

"Ah, Connor-"

"Güzel bir yüzük, bakalım senin bana ve benim sana

uyduğum gibi parmağına uyacak mı? Bu aile yadigârı. Branna sana teklifte bulunmam için bana verdi."

"İkimiz de kükürt kokarken ve bir atın sırtındayken bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Romantik ve unutulmaz bir an bence. Bak şuna." Connor yüzüğü onun parmağına geçirdi. "Gördün mü? Dediğim gibi uydu. Şimdi benimle evlenmek zorundasın."

Meara önce yüzüğe, sonra da Connor'a baktı. "Sanırım öyle yapacağım."

Connor dudaklarına tatlı ama bir o kadar da sarsak bir öpücük kondurdu.

"Şimdi sıkı tutun," dedi Connor.

Ve beraber uçtular.

Yerde sürünerek inini arıyordu, bir insandan çok kurt bir kurttan çok gölgeydi. Siyah kanı arkasında, toprakta iz bırakıyordu.

Sadece acı, nefret ve korkunç bir susamışlık hissediyordu.

İntikama susamışlık.

Sisters Planet